

*A New
York Times
bestseller*

Lisa
Kleypas

LADY SOPHIA'S
LOVER

∞ BOW STREET ∞
series

New York Times
Bestselling Author of *Suddenly You*

LISA KLEYPAS

A NOVEL OF SEDUCTION

LADY SOPHIA'S LOVER

LISA KLEYPAS
 LADY SOPHIA'S LOVER

KEKASIH LADY SOPHIA

Lisa Kleypas

GANADORA DEL PREMIO ROMANTIC TIMES

EL AMANTE
DE LADY SOPHIA

5€

«Kleypas añade otro héroe memorable
a su estupenda galería de personajes.»

All About Romance

www.todocoleccion.net

LISA KLEYPAS

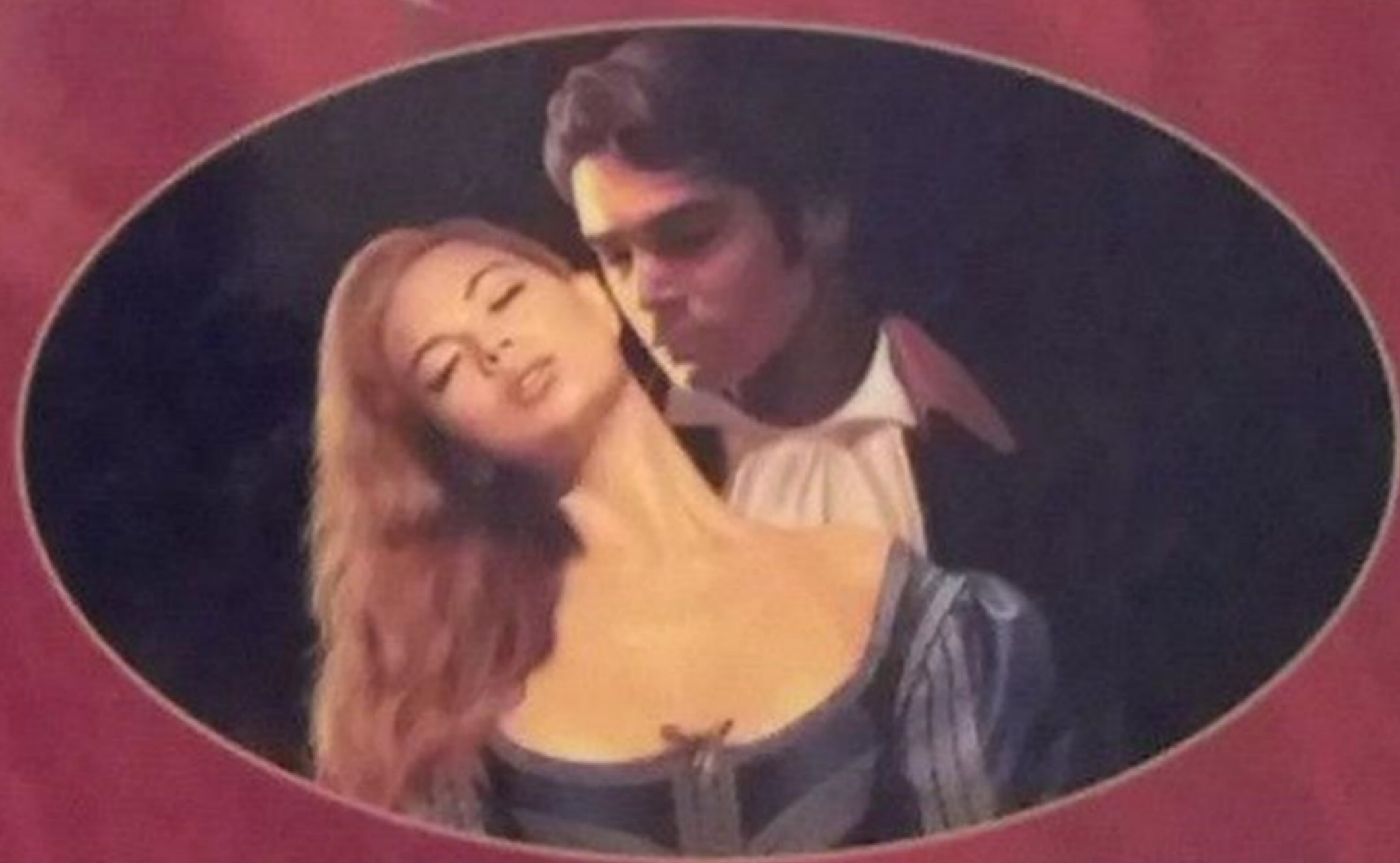
El amante de Lady Sophia

«Kleypas agrega otro héroe memorable
a su estupenda galería de personajes.»

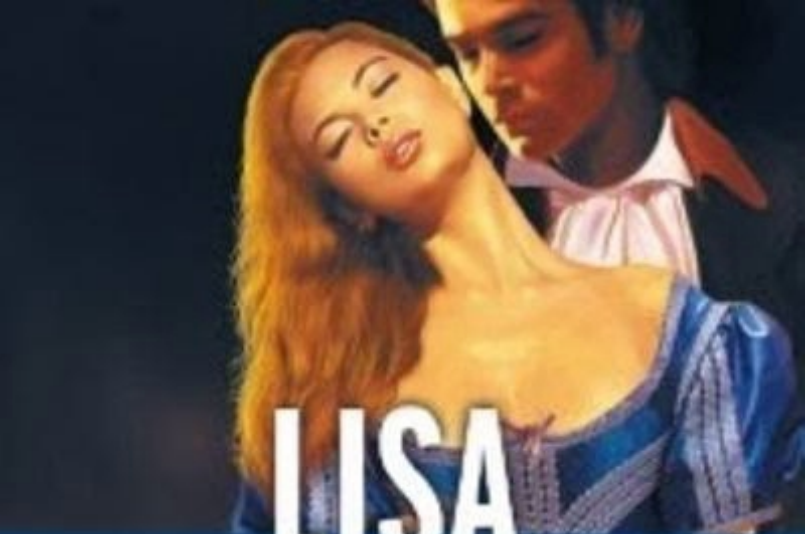
All About Romance

LISA KLEYPAS

EL AMANTE
DE LADY SOPHIA

LISA KLEYPAS

*El amante
de Lady Sophia*

POUR elle

LISA
KLEYPAS

L'amant
DE LADY
Sophia

AVENTURES & PASSIONS

Emozioni

LISA KLEYPAS

L'amante
di
Lady Sophia

Può il desiderio di vendetta
trasformarsi in passione?
L'odio in amore?

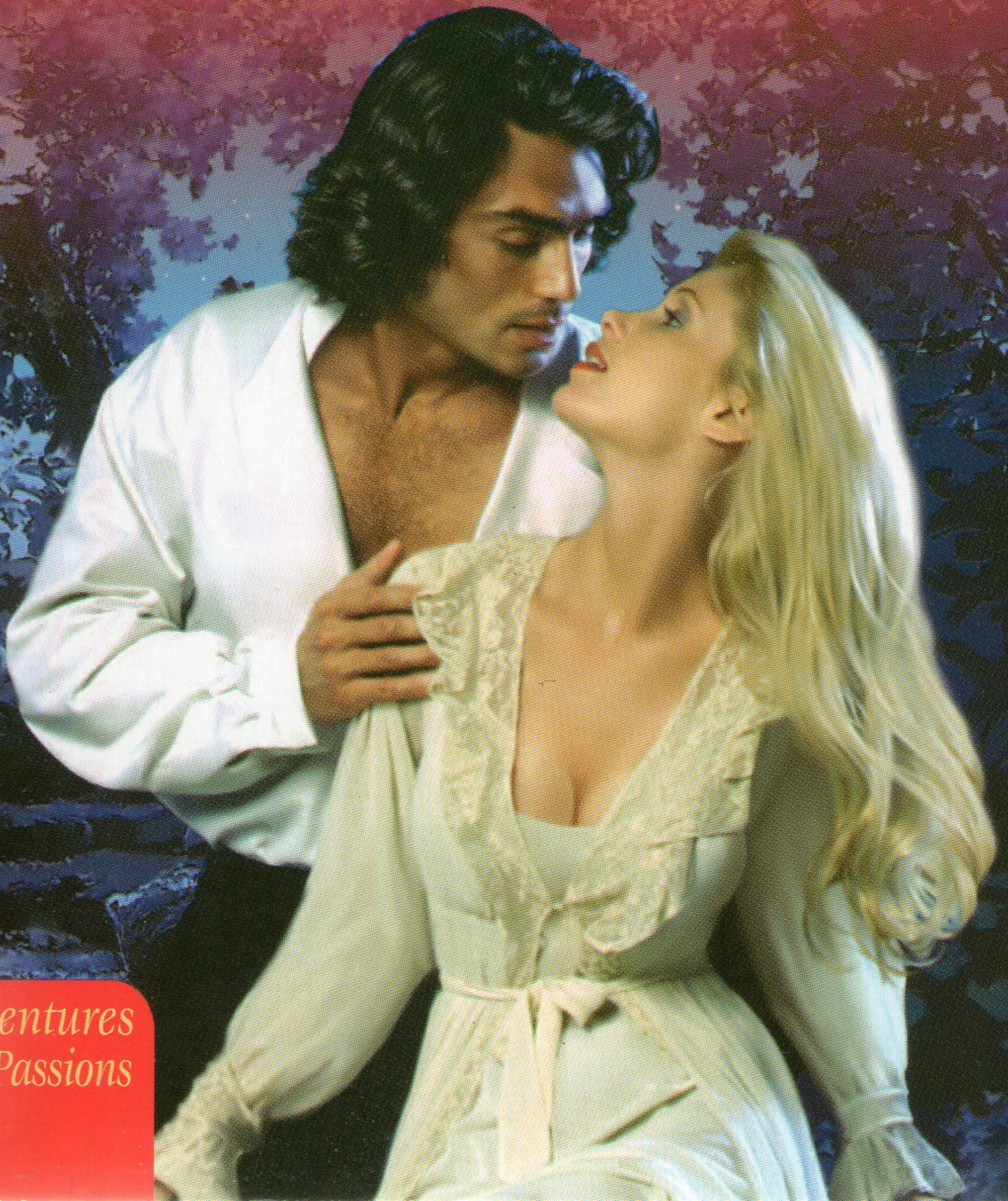

OSCAR MONDADORI

Lisa Kleypas

L'amant de Lady Sophia

*Aventures
& Passions*

I ROMANZI

LISA KLEYPAS

Con un'intervista
all'autrice

L'amante di Lady Sophia

TORNANO GLI AGENTI DI BOW STREET

Periodico settimanale
n. 817
9/6/2008

MONDADORI

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

LISA KEPPAS

LADY SOPHIA
ARE UN AMANT

ÎN FIECARE CLIPĂ PREZENȚA EI
ÎL TENTEAZĂ MAI PRESUS DE RAȚIUNE...

Traducere:
Gabriela Anca Marin

CAPITOLUL 1

Trecuse prea mult timp de cînd se culcase cu o femeie. Sir Ross Cannon nu găsea o altă explicație la reacția avută în fața Sophiei Sydney... răspunsul trupului lui a fost într-atît de puternic, încît a trebuit să rămînă în spatele biroului ca să-și ascundă erecția subită, necontrolată. Perplex, se uita cu atenție la femeia aceea, întrebîndu-se de ce simpla ei prezență era suficientă ca să aprindă o asemenea vîlvătaie în el. Nu mai lăsase niciodată garda jos, în fața nimănui.

Era drăguță, nu încăpea îndoială, cu părul ei cu reflexe de culoarea mierii și ochii ei albaștri, dar mai avea o calitate care depășea frumusețea fizică: o undă de pasiune ascunsă sub o aparență de seriozitate. Ca orice alt bărbat, Ross era stîrnit de ceea ce era ascuns și nu de ceea ce era la vedere. Și era evident că Sophia Sydney era o femeie cu multe secrete.

A încercat să-și înfrîneze pornirile concentrîndu-se pe suprafața lucioasă dar zgîriată a biroului lui din mahon. A continuat să tacă chiar și atunci cînd s-a simțit în sfîrșit în stare să-i susțină privirea. Aflase demult că tăcerea era un instrument puternic. Oamenii se simțeau stînjeți cînd interlocutorul lor tăcea – de obicei se chinuiau să găsească ceva de spus, dînd astfel multe la iveală.

Și totuși Sophia nu a început să sporovăiască, așa cum ar fi făcut altă femeie. Îl privea precaută și nu scotea un cuvînt. Era în stare să aștepte mai mult decît el, era clar.

– Domnișoară Sydney, a spus el într-un final, copistul meu mi-a spus că nu ai dorit să-i dezvălui motivul vizitei tale.

– Dacă i-l spuneam nu aș fi trecut nici de prag măcar. Am venit pentru postul pe care l-ați dat la ziar.

Pe Ross îi surprindea rareori ceva, pentru că văzuse mult prea multe în munca lui. L-a uimit însă ideea că ea ar fi dorit să lucreze *acolo*, pentru el. Probabil că nu știa ce anume presupunea acel post.

– Am nevoie de un asistent, domnișoară Sydney. Cineva care să facă și pe copistul și să țină dosarele în ordine. Bow Street nu e un loc potrivit pentru o femeie.

– În anunț nu se specifica faptul că dorești un bărbat, a remarcat ea. Știu să citesc, să țin socotelele casei și să întocmesc registre. De ce să nu fiu luată în considerare pentru această slujbă?

Tonul ei era ușor provocator. Fascinat și oarecum simțindu-se nelalocul lui, Ross s-a întrebat dacă nu cumva se mai întâlniseră cândva. Nu – și-ar fi amintit-o cu siguranță. Și totuși ceva la ea i se părea ciudat de familiar.

– Ce vîrstă ai? a întrebat-o direct. Douăzeci și doi? Douăzeci și trei?

– Am douăzeci și opt, domnule.

– Chiar așa? Nu o credea. Arăta mult prea tînără pentru cineva care putea fi considerată de ceva vreme fată bătrînă.

– Da, chiar așa. Părînd ușor amuzată, s-a aplecat peste biroul lui, arătîndu-i mîinile. Vezi? Poți ghici oricînd vîrsta unei femei după mîinile ei.

Ross i-a studiat mîinile mici pe care le arăta fără urmă de vanitate. Nu erau mîinile unei fetișcane ci ale unei femei capabile – una care știa ce însemna munca grea. Deși avea unghiile curățate cu grijă, se vedea că fuseseră piliate în grabă. Pe degete avea o mulțime de zgîrieturi subțiri și o arsură de la o oală încinsă, mai mult ca sigur.

Sophia s-a așezat pe scaun iar lumina i s-a jucat o clipă în părul șaten.

– Nici tu nu arăți așa cum m-aș fi așteptat, i-a spus ea.

Ross a ridicat o sprînceană, întrebător.

– Oh?

-- Îmi imaginam un bărbat în vîrstă, corpulent, cu perucă și pipă.

El a rîs scurt și și-a dat seama că trecuse ceva timp de cînd nu mai scosese un asemenea sunet. Nu s-a putut abține să nu o întrebe:

– Ești dezamăgită de ceea ce vezi?

– Nu, i-a răspuns ea puțin cam prea repede. Nu, nu sînt deloc dezamăgită.

Temperatura din birou crescuse necontrolat. Ross nu putea să nu se întrebe dacă ea îl găsea atrăgător. Urma să împlinească curînd patruzeci de ani și își arăta vîrsta. Părul începuse să-i încărunțească. Anii neîntreruși de muncă istovitoare și prea puțin somn își puseseră amprenta, iar datorită ritmului alert al vieții de zi cu zi slăbise destul de mult. Nu avea aerul liniștit și chiar de ușor răsfăț pe care îl afixau alți bărbați de vîrsta lui, căsătoriți însă. Evident, ei nu bîntuiau nopțile pe străzi, ca el, nu anchetau crime și tîlhării, nu vizitau închisori și nu ajutau la aplanarea încăierărilor.

A văzut privirea pe care a aruncat-o Sophia prin biroul lui mobilat în stil spartan. Un perete era acoperit de hărți iar altul de rafturi cu cărți. Un singur tablou împodobește camera, un peisaj cu o cascadă în pădure, cu niște dealuri gri care se ghiceau în depărtare. Ross contemplantese adesea peisajul, atunci cînd fusese tensionat, iar frumusețea rece și întunecată a picturii îl liniștise întotdeauna.

A reluat brusc interviul:

– Ai referințe, domnișoară Sydney?

Ea a clătinat din cap:

– Mă tem că ultimul meu patron nu va dori să mă recomande cuiva.

– De ce?

Reușise în sfârșit să o facă să se simtă nesigură. Obrajii i se coloraseră.

– Am lucrat ani întregi pentru o verișoară îndepărtată. Mi-a permis să locuiesc în casa ei după moartea părinților mei, deși nu dispunea de avere. În schimb eu eram fată în casă, bună la toate. Cred că verișoara Ernestine a fost mulțumită de felul în care îmi făceam treaba pînă cînd... Glasul i-a pierit iar pe frunte i-au apărut cîteva broboane minuscu-le de sudoare.

Ross auzise deja toate poveștile triste din lume în cei zece ani în care fusese magistrat-șef pe Bow Street. Deși nu era un tip dur învățase să pună o oarecare distanță între el și cei care veneau să-l roage cîte ceva. Văzînd-o însă pe Sophia a simțit brusc nevoia să o consoleze, să o ia în brațe și să o țină strîns la piept. *La naiba*, și-a spus surprins, încercînd să-și controleze pornirea protectoare.

– Continuă, domnișoară Sydney, a spus scurt.

Ea a dat din cap și a inspirat adînc.

– Am făcut o mare greșeală. Mi-am găsit un iubit. Nu mai iubisem niciodată pînă atunci... iar el era unul dintre oaspeții sosiți la domeniul învecinat, cel de lîngă sat. Ne-am cunoscut în timpul unei plimbări. M-am îndrăgostit și am... S-a oprit și și-a ferit privirea. Nu se mai putea uita în ochii lui Ross. Mi-a promis că se va căsători cu mine iar eu am

fost suficient de proastă încît să-l cred. Cînd s-a plictisit de mine m-a abandonat fără pic de remușcări. Acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea să cred că un bărbat cu poziția lui mă va lua pe mine de soție.

– Era aristocrat? a întrebat-o Cannon.

Ea a lăsat ochii în jos.

– Nu chiar. Era... este... fiul cel mai mic dintr-o familie de nobili.

– Numele lui?

– Prefer să nu-l dezvălui, domnule. E de domeniul trecutului, deja. E de ajuns să spun că verișoara mea a aflat totul de la stăpîna domeniului și tot de la ea a aflat că el era căsătorit. Bineînțeles că a urmat un scandal iar verișoara Ernestine mi-a pus în vedere să plec. Sophia și-a netezit rochia cu un gest care trăda nervozitate. Știu că ar putea părea o dovadă de caracter imoral. Dar jur că nu sînt predispusă cochetăriilor de nici un fel. Dacă ai putea să-mi treci cu vederea trecutul...

– Domnișoară Sydney. Cannon a așteptat-o să ridice privirea spre el. Aș fi un ipocrit dacă te-aș condamna. Cu toții greșim.

– Tu nu, cu siguranță.

A zîmbit mînzește.

– Mai ales eu.

Ochii ei albaștri l-au studiat cu mai mare atenție.

– Ce fel de greșeli ai făcut?

Întrebarea l-a amuzat. Îi plăcea temeritatea ei dar și vulnerabilitatea ascunsă în spatele acesteia.

– Nu e cazul să afli, domnișoară Sydney.

Ea i-a întors zîmbetul.

– Înseamnă că voi rămîne sceptică în privința greșelilor tale.

Era genul de zîmbet pe care o femeie îl afișa după ce făcuse dragoste. Puține femei posedau o asemenea senzualitate lipsită de vreun efort, o căldură plină de naturalețe care îl făcea pe orice bărbat să se simtă un armăsar de rasă. Uluit, Ross s-a concentrat asupra unui punct de pe biroul lui. Din nefericire asta nu l-a ajutat să scape de imaginile care îi invadaseră mintea. Ar fi vrut să întindă mîna și să o tragă la el, să o așeze pe birou, să o dezbrace și să-i sărute sîinii, coapsele... locul dintre picioare, să-și îngroape fața în ea, să sărute și să atîțe cu limba pînă ce ea avea să țipe, pe culmile extazului. Iar cînd ea era pregătită, el urma să se descheie la pantaloni și să o pătrundă cu forță, pînă ce dorința amîndurora era pe deplin satisfăcută. Iar mai apoi...

Înfuriat de lipsa lui de autocontrol, Ross a bătut darabana pe birou. S-a chinuit să reia firul conversației.

– Înainte de a discuta despre trecutul meu ar trebui să-l lămurim pe-al tău. Spune-mi, a rezultat vreun copil din această legătură?

– Nu, domnule.

– Ai avut noroc, a spus el.

– Da, domnule.

– Te-ai născut în Shropshire?

– Nu, domnule. Și eu și fratele meu mai mic ne-am născut într-un orașel de pe Severn. Noi... Sophia a făcut o pauză iar chipul i s-a umbrat. Ross a înțeles că trecutul îi evoca multe amintiri dureroase. Am rămas orfani când eu nu împlinisem încă treisprezece ani. Părinții noștri s-au înecat. Vaporul în care se aflau s-a scufundat. Tata era viconte dar nu avea mult pământ și nici bani să-l întrețină. Și nu aveam rude care să poată sau să dorească să crească doi copii destul de săraci. Cîțiva oameni din sat au încercat pe rînd, să ne supravegheze, dar mă tem că... A făcut o pauză și și-a ales cu grijă cuvintele. Eram destul de sălbatici, și eu și John. Fugeam, făceam o grămadă de năzbîtii iar în final am fost prinși la furat în brutăria din sat. Atunci am fost trimisă să locuiesc la verișoara Ernestine.

– Cu fratele tău ce s-a întîmplat?

Ea a privit în gol, împietrită.

– E mort. Titlul s-a stins iar pământul este acum al nimănui, pentru că nu există nici un moștenitor de sex masculin.

Durerea de orice fel nu-i era străină lui Ross. A înțeles imediat că orice se întîmplase cu fratele ei îi lăsase urme adînci în suflet.

– Îmi pare rău, a spus încet.

Ea rămăsese rigidă. Părea să nu-l fi auzit.

După cîteva momente Ross a vorbit grav:

– Dacă tatăl tău a fost viconte înseamnă că trebuie să mă adresez cu *lady* Sophia.

Remarca i-a smuls un zîmbet stins.

– Probabil. Și totuși ar fi cam deplasat din partea mea să insist să fie folosit un titlu, nu crezi? Zilele mele ca lady Sophia s-au sfârșit. Tot ce mi doresc acum este să-mi găsesc o slujbă bună și, poate, un nou început.

Ross a privit-o mai îndeaproape.

– Domnișoară Sydney, nu pot angaja o femeie pe acest post. Printre altele, va fi nevoie să-i înregistrezi pe ocupanții trăsurilor care duc și aduc criminalii de la Newgate, să întocmești rapoarte și să iei declarații de la tot felul de personaje care se perindă pe-aici. Asemenea treburi nu sînt potrivite pentru o femeie sensibilă.

– Nu mă deranjează, a spus ea pe un ton indigent. După cum ți-am explicat, nu sînt nici pe departe o inocentă. Nu sînt nici tînără și nici nu mai țin să-mi păstrez vreo poziție socială. Există multe femei care lucrează în spitale, în închisori sau fac opere de caritate și au de-a face cu tot felul de oameni disperati sau în afara legii. Voi supraviețui, asemenea lor.

– Nu poți fi asistenta mea, i-a răspuns ferm Ross. A ridicat mîna într-un gest care a redus-o la tăcere, văzînd-o că încerca să-l întrerupă. Însă menajera mea s-a pensionat de curînd și sînt dispus să te angajez în locul ei. Mi se pare o slujbă mai potrivită pentru tine.

– Mă pot ocupa și de anumite treburi casnice, a admis ea împăciuitoare. Și pot fi și asistentă.

– Îți propui să le faci pe amîndouă? Cu un ton ușor ironic, el a adăugat: nu ți se pare cam prea multă muncă pentru o singură persoană?

– Se spune că tu faci munca a șase oameni, a ripostat ea. Dacă este adevărat, eu de ce n-aș putea să lucrez cît doi?

– Eu nu îți ofer două slujbe. Ci doar una – cea de menajeră.

Într-un mod ciudat, tonul lui autoritar a făcut-o să zîmbească. Ochii ei străluceau provocatori, dar era o provocare prietenoasă, ca și cum era sigură că el nu avea să o lase să plece.

– Nu, mulțumesc, i-a răspuns. Vreau totul sau nimic.

Fața lui Ross a împietrit într-o expresie care îi înfricoșa pe toți polițiștii din Bow Street.

– Îmi este foarte clar că nu înțelegi pericolele la care te-ai putea expune, domnișoară Sydney. O femeie atrăgătoare nu are de ce să se amestece cu criminalii depravați.

Ea nu a părut impresionată de această perspectivă.

– Voi fi înconjurată de mai bine de o sută de polițiști, sergenți, patrule călare și agenți. Îndrăznesc să spun că voi fi mai în siguranță decît dacă aș ieși la cumpărături pe Regent Street.

– Domnișoară Sydney...

– Sir Ross, l-a întrerupt ea ridicîndu-se în picioare și sprijinindu-și palmele de biroul lui. Decolteul ei nu a lăsat să se vadă nimic atunci cînd s-a aplecat

spre el. Dar dacă ar fi avut un decolteu adînc, sîinii ei i s-ar fi arătat în toată splendoarea, ca două mere zemoase puse pe tavă. Stimulat de acest gînd, Ross s-a forțat să se concentreze pe chipul ei. Sophia i-a zîmbit: nu ai nimic de pierdut dacă mă lași să încerc. Dă-mi o lună să-ți demonstrez că merit.

Ross o privea fix. Șarmul ei avea ceva artificial în el. Încerca să-l manipuleze— și reușea. Dar de ce voia să lucreze tocmai pentru el, pentru numele lui Dumnezeu? Și-a dat brusc seama că nu o putea lăsa să plece pînă cînd nu-i descoperea motivele.

– Iar dacă nu-ți sînt pe plac, a adăugat ea, poți oricînd angaja pe altcineva.

Ross era recunoscut drept un om extrem de rațional. Nu ar fi fost deloc practic să o angajeze. Ar fi fost chiar o prostie. Știa exact ce urma să se birfească pe Bow Street. Toată lumea ar fi tras concluzia că o angajase pentru sex-appeal-ul ei. Și acesta era de fapt adevărul. Trecuse multă vreme de cînd nu se mai simțise atît de atras de o femeie. Voia să o țină acolo, să se bucure de frumusețea și inteligența ei, să afle dacă și ea era interesată de el. Mintea cîntărea această decizie, dar gîndurile îi erau eclipsate de pornirile lui de bărbat care nu puteau fi ignorate.

Pentru prima oară în cariera lui de magistrat a ignorat rațiunea în favoarea dorinței.

A ridicat un teanc de hîrtii și i le-a întins:

Știi ce este *Alarmă generală*?

Ezitînd, ea a întins mîna după hîrtii.

– Cred că este o publicație săptămînală a poliției.

El a dat din cap.

– Conține descrierile răufăcătorilor în libertate și detalii ale faptelor lor. Este un mijloc eficient de a-i prinde pe criminali, în special pe cei care vin din comitatele din afara jurisdicției mele. Teancul acesta de hîrtii conține informații trimise de primari și judecători de pe tot cuprinsul Angliei.

Sophia a privit teancul de hîrtii și a citit cu voce tare:

– Arthur Clewen, potcovar, aproximativ un metru și șaptezeci, păr brunet, cîrlionțat, voce efeminată, nasul mare, acuzat de fraudă în Chichester... Mary Thompson, alias Hobbes, alias Chiswit, înaltă, subțire, păr blond, acuzată de înjunghiere în Wolverhampton...

– Notițele acestea trebuie completate săptămînal, a spus scurt Ross. Este o chestie anostă iar eu am lucruri mult mai presante de făcut. De azi înainte vor cădea în responsabilitatea ta. I-a făcut semn spre o măsuță din colțul camerei, acoperită cu cărți și corespondență. Poți lucra acolo. Va trebui să împărțim același birou, pentru că nu ai loc în altă parte. Iar eu sînt oricum mai mult plecat.

– Înseamnă că mă angajezi, a spus cu satisfacție în glas. Mulțumesc, sir Ross.

El i-a aruncat o privire ironică:

– Dacă ajung la concluzia că nu ești potrivită pentru această slujbă îmi vei accepta decizia fără să protestezi.

– Da, domnule.

– Și încă ceva. Nu vei urca în trăsura prizonierilor, diminețile. Vickery se va ocupa de asta.

– Dar ai spus că face parte din responsabilitățile mele iar eu...

– Mă contrazici, domnișoară Sydney?

Ea a închis imediat gura.

– Nu, sir Ross.

El a dat scurt din cap.

– *Alarmă generală* trebuie să fie gata la ora două. După ce termini, du-te pe Bow Street la numărul patru și caută un băiat brunet pe care-l cheamă Ernest. Spune-i unde sînt lucrurile tale – ți le va aduce după ce va da la tipar ziarul.

Nu e nevoie să-mi strîngă el lucrurile, a protestat Sophia. Mă mut și singură, la momentul potrivit.

– Nu te poți plimba singură prin Londra. De azi înainte te afli sub protecția mea. Dacă vrei să te duci undeva vei fi însoțită de Ernest sau de unul dintre agenți.

Nu i-a convenit – a văzut asta în privirea ei. Dar nu a protestat. Ross a continuat pe un ton distant:

Restul zilei va fi de acomodare. Te voi prezenta mai târziu colegilor mei. Își vor face pe rînd apariția, după ce se vor termina audierile la tribunal

– Voi face cunoștință și cu ceilalți agenți?

– Nu cred că-i vei putea evita prea mult timp, a răspuns sec Ross. Gîndul la cum aveau să reacționeze ei la vederea unei asistente nu-i era deloc plăcut. S-a întrebat dacă acesta era motivul pentru care Sophia dorise să se angajeze acolo. Femeile din toată Anglia făcuseră din agenți eroi de fantezii romantice. Imaginația li se înflăcărase cu ajutorul romanelor de jumătate de penny în care agenții erau prezentați ca niște eroi mereu în acțiune. Era posibil ca și Sophia să-și dorească să-l cucerească pe unul dintre ei.

– A propoz, să știi că nu tolerez idilele pe Bow Street, i-a spus Ross. Să nu te încurci cu vreun agent, polițist sau grefier. Nu voi avea însă nimic de obiectat față de cineva din afara acestei lumi.

– Dar tu? a întrebat ea încet. Nici tu nu ești liber?

Uimit, Ross s-a întrebat ce fel de joc încerca ea. A încercat să pară cît mai stăpîn pe el cînd i-a răspuns:

– Evident.

Ea a zîmbit și s-a îndreptat spre măsuta acoperită cu hîrtii.

În mai puțin de o oră, Sophia aranjase și copia-se notițele cu un scris frumos, deliciul oricărui tipograf. Era tăcută și ordonată și nici nu s-a ridicat de pe scaun. Ross ar fi putut uita de ea dacă parfumul ei nu ar fi plutit prin încăpere. A inspirat adînc, încercînd să identifice aroma. Ceai, vanilie, ames-

tecate cu elixirul de piele caldă de femeie. A aruncat priviri furișe spre profilul ei delicat, fascinat de felul în care lumina se juca în părul ei. Avea urechi mici și o bărbie ascuțită, bine definită, un nas fin și gene lungi care îi umbreau pomeții.

Absorbită de ceea ce făcea, Sophia s-a aplecat peste foaia de hîrtie. Ross nu s-a putut abține să nu-și imagineze ce senzație i-ar fi produs acele mîini lipite de trupul lui. Erau calde sau reci? Știa să atingă cu îndrăzneală un bărbat sau ar fi ezitat? La exterior părea delicată și supusă, dar avea și ceva provocator, o sexualitate pe care i-o putea scoate la iveală doar bărbatul potrivit.

Sîngele îi clocotea. S-a blestemat pentru că se simțea într-atît de atras de ea. Forța pasiunii neconsumate părea să fi umplut încăperea. Cît de ciudate i se păreau ultimele luni, în care celibatul i se păruse atît de ușor de suportat! Dar acum totul se schimbase. Îi era foame de o gură lacomă, care să i răspundă la săruturi, de pielea catifelată de femeie...

Chiar în clipa în care dorința a devenit chinuitoare, Sophia s-a apropiat cu cîteva hîrtii:

Așa voiai să arate?

El le-a studiat rapid, abia descifrînd rîndurile. A dat din cap și i le-a întins înapoi.

I le dau atunci lui Ernest, a spus ea și a plecat, cu fustele foșnind încet. Ușa s-a închis fără zgomot în urma ei, redîndu-i intimitatea de care avea atîta nevoie. Cu un oftat adînc, Ross s-a

apropiat de scaunul pe care stătuse Sophia și și-a plimbat degetele peste spătar și brațe, încercînd să simtă orice urmă de căldură pe care ar fi lăsat-o ea. A inspirat adînc, încercînd să absoarbă ceea ce rămăsese din parfumul ei.

Da, și-a spus, celibatul lui fusese mult prea lung.

Deși fusese adesea chinuit de dorințe fizice, Ross respecta prea mult femeile ca să apeleze la o prostituată. Nu voia să profite astfel de o femeie. Mai mult decît atît, i se părea că și-ar fi bătut joc de ceea ce trăise cu soția lui.

Se gîndise să se recăsătorească dar nu găsise încă femeia potrivită, nici măcar pe departe. Soția unui magistrat trebuia să fie puternică și independentă. Să se adapteze cu ușurință cercurilor sociale frecventate de familia lui dar și lumii întunecate de pe Bow Street. În plus, trebuia să se mulțumească cu prietenia lui și să nu se aștepte la iubire. Nu se mai putea îndrăgosti după tot ce trăise alături de Eleanor. Atunci cînd o pierduse durerea fusese mult prea mare iar inima îi fusese sfîșiată.

Voia doar ca nevoia de sex să poată fi ignorată la fel de ușor ca nevoia de iubire.

De zeci de ani, casa din Bow Street de la numărul patru servise drept reședință privată, birou și sală de judecată. Cu zece ani în urmă, cînd fusese numit magistrat-șef, Ross Cannon își extinsese într-atît jurisdicția și puterea încît fusese necesar

să cumpere și clădirea învecinată, de la numărul trei. Acum numărul patru servea drept reședință privată iar la numărul trei erau birourile și sălile de judecată iar la subsol, într-o încăpere bine zăvorâtă erau ținuți și interogați prizonierii.

Sophia s-a familiarizat repede cu casa de la numărul patru pentru că a fost nevoită să-l caute pe Ernest. L-a găsit jos, la bucătărie, mîncînd o bucată de pîine cu brînză la masa mare din lemn. Băiatul brunet cu picioare lungi a roșit cînd Sophia i s-a prezentat. Ea i-a dat hîrtille pentru *Alarma generală* și l-a rugat să-i aducă lucrurile de la o adresă aflată în apropiere iar băiatul a luat-o la fugă de parcă îl urmărea cineva.

Sophia a răsuflet ușurată pentru că rămăsese singură. A intrat în cămară, unde a găsit, printre altele, o roată de cașcaval, un borcan cu unt, o cană cu lapte și cîteva bucăți de carne. Încăperea era mică și întunecată. Simțindu-se brusc copleșită de tensiunea acumulată în cursul după-amiezii, Sophia a început să tremure iar dinții îi clănțăneau violent. Lacrimile i-au țîșnit din ochi și le-a șters cu mîneca.

Dumnezeule, cît de tare îl ura!

Făcuse apel la toată forța ei să pară liniștită și senină în biroul lui, deși sîngele îi clocotea de dispreț. Își ascunsese bine antipatia; îl făcuse chiar să o dorească. Ochii lui străluciseră și nu putuse să ascundă faptul că era atras de ea. Era bine, era exact ce spera. Pentru că îi dorea mai mult decît

moartea. Voia să-l distrugă în orice mod posibil, să-l facă să sufere într-atît încît să-și dorească să moară. Iar soarta părea să fie favorabilă planurilor ei.

Din clipa în care văzuse anunțul din *Times*, cum că se căuta un asistent pentru biroul din Bow Street, un plan i se conturase în minte. Trebuia să obțină slujba și să aibă acces la dosare. Apoi avea să facă rost de ceea ce avea nevoie ca să-i distrugă reputația lui Ross și să-l oblige să demisioneze.

Printre agenți circulau zvonuri cum că ar fi existat corupție: raiduri ilegale, brutalitate, intimidări și acțiuni în afara jurisdicției. Toată lumea știa că sir Ross și oamenii lui aveau propriile lor legi. Sophia era hotărîtă să scoată la iveală toate informațiile care îi puteau fi de folos ca să-l aducă la ruină.

Dar nu era de ajuns. Voia ca trădarea să meargă și mai adînc, să fie mai dureroasă. Voia să-l seducă pe așa-numitul *Călugăr din Bow Street* și să-l facă să se îndrăgostească de ea. După care lumea lui avea să se prăbușească.

Îi dădeau lacrimile, așa că și-a lipit fruntea de zidul rece, tremurînd. Un singur gînd o ținea în viață. Sir Ross urma să plătească pentru că i-o răpise de pe fața pămîntului pe singura persoană care o iubise. Pe fratele ei, John, care era acum înmormîntat alături de hoți și ucigași.

Sophia și-a recăpătat autocontrolul și a recapitulat în gînd ceea ce aflase pînă atunci despre sir Ross. Nu era deloc așa cum se așteptase.

Crezuse că era un bărbat îngîmfat și corupt, greoi, cu gușă. Nu-și dorise să fie un bărbat atrăgător.

Dar sir Ross chiar era frumos, chiar dacă nu dorea să recunoască asta. Era un bărbat relativ tînăr, înalt, puțin cam prea subțire. Trăsăturile lui erau ferme și austere iar sprîncenele groase umbreau cei mai extraordinari ochi din cîți văzuse vreodată. Erau de un gri deschis, atît de strălucitori încît păreau să arunce fulgere din iriși. Și părea să se simtă confortabil în poziția de autoritate – un bărbat care putea lua orice hotărîre era necesară, indiferent de consecințe.

A auzit pe cineva intrînd în bucătărie, dinspre stradă, așa că a ieșit din cămară. A văzut o femeie cam de o vîrstă cu ea, slăbuță, cu părul închis la culoare și dinți stricați. Zîmbetul era însă autentic, era curată și îngrijită iar șorțul îi era alb ca laptele și apretat. Era bucătăreasa, a presupus Sophia și i-a zîmbit prietenos.

Bună ziua, a spus timid femeia făcînd o plecăciune. Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară?

Sunt domnișoara Sydney, asistenta domnului Ross.

Asistentă, a repetat uimită femeia. Dar nu ești bărbat!

Nu sînt, într-adevăr, a spus Sophia rotindu-și privirea prin bucătărie.

Eu sînt Eliza, bucătăreasa, a spus ea, făcînd ochii mari. Ar mai fi Lucie, camerista și băiatul bun la toate...

– Ernest? L-am cunoscut deja.

Prin ferestrele pătrate pătrundea lumina, dezvăluind o încăpere bine utilată, cu dușumeaua din dale. La perete era o mașină de gătit din cărămidă, cu suporturi din piatră. Cinci sau chiar șase oale puteau fi încălzite simultan, la temperaturi diferite, pe o asemenea plită. Un cuptor cilindric, din fier, era așezat orizontal în perete. Avea o formă ingenioasă și într-atît de modernă că Sophia nu și-a putut ascunde admirația:

– Trebuie să fie minunat să gătești aici!

Eliza s-a strîmbat.

– Știu să fac doar mîncăruri simple, așa cum m-a învățat mămica. Nu mă deranjează să merg la piață sau să fac curat, dar nu-mi place să stau în fața cratițelor. Nimic nu-mi iese cum ar trebui.

– Aș putea să te ajut, a spus Sophia. Mie îmi place să gătesc.

Auzind-o, Eliza s-a luminat la față.

– Ar fi tare bine, domnișoară.

Sophia a cercetat dulapul în care erau așezate o mulțime de oale, tigăi și ustensile. Cîteva vase din alamă erau înșirate deasupra capului, atîrnînd în cîrlige – aveau cu siguranță nevoie să fie curățate temeinic. Și celelalte vase aveau nevoie de atenție. Totul era pătat, ciurul era murdar iar scurgerea chiuvetei emana un miros neplăcut.

– Noi mîncăm cu toții la bucătărie: stăpînul, servitorii și polițiștii, a spus Eliza arătînd spre masa lungă care ocupa mare parte din încăpere. Nu

avem o cameră pentru servit masa, cum îi zice la carte. Sir Ross mănîncă fie aici fie în birou.

Sophia se uita la raftul plin cu condimente, ceai și cafea. A încercat să păstreze un ton detașat cînd a întreat-o:

– Este un stăpîn bun?

– Oh, da, domnișoară! a răspuns imediat bucătăreasa. Deși uneori este destul de ciudat.

– În ce fel?

– Sir Ross este în stare să muncească zile întregi fără să mănînce o masă ca lumea. Uneori și doarme la birou, în loc să se ducă în pat și să se odihnească așa cum ar trebui.

– De ce muncește atît de mult?

– Nimeni nu știe, probabil nici chiar dînsul. Se spune că s-a schimbat după moartea soției. A murit la naștere, iar de atunci sir Ross este... Eliza a făcut o pauză, căutînd cuvîntul potrivit.

Distant? i-a sugerat Sophia.

Da, distant și rece. Nu-și îngăduie nici un semn de slăbiciune și se așteaptă ca și ceilalți să și facă datoria.

Poate că într-o zi se va recăsători.

Eliza a ridicat din umeri și a zîmbit.

Cîte doamne cumsecade nu l-ar dori! Vin la el la birou să-i ceară să le ajute la operele lor de caritate sau să se plîngă de hoții de buzunare. Dar nu reusesc să-i atragă atenția. Iar cu cît le arată mai puțin interes, cu atît se îndîrjesc ele mai tare.

– Am auzit că i se spune *Călugărul din Bow Street*, a șoptit Sophia. Să însemne că niciodată nu a... A făcut o pauză, roșind.

– Doar el poate să știe, i-a răspuns gânditoare Eliza. Deși ar fi o pierdere, nu crezi? E păcat de un bărbat bun și sănătos ca el. I-a făcut cu ochiul Sophiei. Probabil că într-o bună zi o să apară și femeia care să-l tenteze, nu-i așa?

Da, și-a spus Sophia mulțumită. Ea avea să pună capăt vieții lui de călugăr. Avea să-i cîștige încrederea, poate chiar și iubirea... după care urma să-l distrugă.

Veștile circulau repede pe Bow Street, așa că Ross nu a fost deloc surprins cînd a auzit o bătaie în ușă, la doar un sfert de oră după plecarea Sophiei. Unul dintre magistrații asistenți, sir Grant Morgan, a intrat în biroul lui.

– Bună dimineața, Cannon, i-a spus Grant Morgan iar ochii verzi îi străluceau de bună dispoziție. Nu mai încăpea îndoială că savura din plin viața de proaspăt căsătorit. Ceilalți agenți erau deopotrivă invidioși și bucuroși pe Morgan; cîndva stoic iar acum îndrăgostit pe față de roșcata, miniona lui soție.

Avînd o înălțime de peste un metru nouăzeci, Grant Morgan era singurul la care Ross trebuia să ridice privirea la propriu. Orfanul care lucrase cîndva pentru vînzătorii de pește din Covent Garden se înrolase în patrulă la optsprezece ani și fusese

imediat promovat, pînă cînd Ross îl alesese alături de alți șase ca să facă parte din trupa de elită. Recent fusese numit magistrat asistent. Morgan era un bărbat bun, cumpătat și inteligent, unul dintre puținii oameni în care Ross avea încredere.

Trăgînd mai aproape scaunul pentru vizitatori, Morgan și-a prăvălit trupul masiv și l-a privit cu atenție pe Ross.

– Am zărit-o și eu pe domnișoara Sydney, a spus. Vickery mi-a spus că este noua ta asistentă. Bineînțeles că i-am spus că trebuie să fie o greșeală.

– De ce?

– Pentru că nu mi se pare deloc o idee bună să angajezi o femeie în acest post. Mai mult decît atît, să aduci în Bow Street o femeie atît de atrăgătoare ca ea mi se pare curată prostie. Iar cum tu nu ești nici prost nici lipsit de simț practic i-am spus lui Vickery că se înșeală.

Deloc, i-a răspuns Ross printre dinți.

Aplecîndu-se într-o parte, Morgan și-a sprijinit bărbia cu degetele și l-a privit atent pe magistratul șef

Ea va fi grefier și va ține dosarele în ordine? Și le va nota depozitiile tuturor hoților de drumul mare, ale tîrfelor și...

– Da, a pufnit Ross.

Nu fac decît să subliniez o evidență: orice bărbat care va trece pe aici – iar agenții nu vor face excepție – îi va da tîrcoale. N-or să fie în stare să

lucreze deloc. Domnișoara Sydney îți va aduce numai necazuri, iar tu știi prea bine asta. A făcut o pauză, după care a adăugat: mă interesează însă să știu de ce ai angajat-o, totuși.

– Nu e treaba ta. Domnișoara Sydney este angajata *mea*. Pot angaja pe cine vreau iar ceilalți bărbați ar face bine să o lase în pace, altfel vor avea de-a face cu mine.

Morgan îl privea într-un fel care nu-i plăcea deloc.

– Scuze, a spus el încet. Pare să fie un subiect sensibil.

– Nu este, la naiba!

Morgan i-a răspuns cu un zîmbet enervant:

– Cred că e prima oară cînd te aud înjurînd, Cannon.

Ross a înțeles mult prea tîrziu de ce era Morgan atît de amuzat. Fațada lui lipsită de orice emoție cedase. A încercat să-și ascundă iritarea, bătînd nerăbdător cu degetele în masă.

Morgan asista zîmbind la lupta lui interioară. Nu a rezistat să nu mai facă un comentariu:

– Un lucru este sigur: e un grefier mult mai drăguț decît Vickery.

Ross l-a țintuit cu privirea.

– Data viitoare cînd voi da un anunț voi avea grijă să angajez o băbătie cu dinți lungi, ca să-ți fac plăcerea. Putem totuși schimba subiectul – și să discutăm despre treburile noastre?

– Absolut, i-a răspuns Morgan. Venisem de fapt să-ți prezint raportul despre Nick Gentry.

Auzindu-l, Ross a făcut ochii mici. Dintre toți criminalii pe care voia să-i vadă prinși și spînzurați, Gentry era pe primul loc de pe lista lui.

Profitînd de legea care îi recompensa pe cetățenii care prindeau tîlhari, hoți de buzunare sau dezertori, Nick Gentry și oamenii lui își deschiseseră un birou în Londra și se apucaseră de treabă. Cînd Gentry prindea un tîlhar nu primea doar recompensa ci și armele, banii și calul acestuia. Dacă recupera bunuri furate nu primea doar o taxă ci și un procent din valoare. Iar cînd Gentry și ai lui nu aveau suficiente dovezi împotriva unui răufăcător, atunci le fabricau. Obișnuiau chiar să convingă tineri să comită infracțiuni, numai ca să-i poată aresta și să primească recompensa.

Gentry era privit cu teamă și admirație deopotrivă, fiind regele necontestat al lumii interlope. Biroul lui devenise locul de întîlnire al criminalilor de pe tot cuprinsul Angliei. Gentry se făcea vinovat de toate: fraudă, mită, hoție și chiar crimă. Dar ceva era și mai ciudat: mulți londonezi îl priveau ca pe un erou, un binefăcător. Atrăgea atenția oricui prin hainele bine croite, călărind pe calul lui negru prin cartierele Londrei. Băieții de-o șchioapă visau să ajungă ca el. Iar femeile obișnuite și cele de rang înalt erau intrigate de el.

Aș vrea să-l văd pe ticălos atîrnînd în ștreang, a mormăit Ross. Haide, spune-mi ce ai aflat.

– Am găsit cîțiva martori care spun că Gentry a aranjat evadarea a trei dintre oamenii lui închiși la Newgate. Am deja două depoziții scrise.

Ross stătea nemișcat, ca un animal de pradă care își adulmeca prada mult dorită.

– Adu-i la interogatoriu, a spus el. Și fă-o repede, să nu se dea la fund.

Morgan a încuviințat, știind că Gentry ar fi fost imposibil de găsit dacă s-ar fi ascuns, simțind că era în pericol.

– Bănuiesc că vrei să-i interoghezi personal.

Ross a dat din cap. În mod obișnuit ar fi lăsat asemenea lucruri pe mâinile capabile ale lui Morgan, dar acest lucru nu era valabil atunci cînd era vorba de Gentry. Nick Gentry era adversarul lui personal iar Ross făcuse mari eforturi ca să-l prindă și să-l vadă condamnat.

– Foarte bine, domnule. Morgan s-a ridicat de pe scaun. Îl voi aduce pe Gentry imediat ce-l localizez. Îi mobilizez imediat pe Sayer și pe Gee. A făcut o pauză iar zîmbetul i-a mai îndulcit trăsăturile aspre: asta dacă nu sînt prea ocupați să-i dea tîrcoale noii asistente.

Ross s-a abținut cu greu să nu-i răspundă, furios la ideea că Sophia Sydney ar fi putut fi asaltată de cei doi.

– Te rog să faci ceva pentru mine, Morgan, a spus printre dinți. Dă de veste printre agenți că vor regreta dacă vreunul o va necăji pe domnișoara Sydney.

– Am înțeles, domnule. Morgan s-a întors dar Ross a reușit să-i surprindă zîmbetul.

– Ce este atît de amuzant?

Morgan i-a răspuns pe un ton neutru.

– Mă gîndeam că s-ar putea să ajungi să regreti că nu ai angajat o băbătie cu dinți lungi.

După ce a pregătit la repezeală cina, încălzind niște friptură de miel, Sophia și-a despachetat lucrurile în camera de la etaj. Încăperea era mică și mobilată simplu. Era curată, totuși, iar patul părea confortabil. Și mai avea un avantaj: fereastra ei dădea spre aripa vestică a clădirii cu numărul trei, direct spre biroul lui Cannon. Lumina lămpii de birou îi contura forma capului și îi reliefa profilul în timp ce răsfoia paginile tomurilor groase. Era târziu și ar fi trebuit să se retragă spre casă, la cină.

Sophia s-a schimbat în cămașa de noapte și s-a reîntors la fereastră, privindu-l pe Cannon care își freca bărbia, aplecat peste cărți. S-a gîndit la tot ce-i spusese Eliza și Lucie despre el. Așa cum era tipic pentru servitori, înclinația lor spre bîrfă îi furnizase o mulțime de informații.

Se părea că susținătorii lui sir Ross, numeroși la număr, îl venerau pentru compasiunea lui, deși erau mulți care îl criticau pentru fermitatea lui. Era cel mai puternic magistrat din Anglia și consultantul neoficial al guvernului. Își școlise agenții folosindu-se de cele mai inovatoare metode și uza de principii științifice în aplicarea legii, stîrnind deopo-

trivă admirația și neîncrederea oamenilor. Eliza și Lucie o uimiseră atunci cînd îi povestiseră că agenții prindeau adesea criminalii după ce examinau danturi, fire de păr, gloanțe și răni. Nimic din toate astea nu i se părea că avea sens, dar se părea că tehnicile lui Ross erau la fel de complicate ca un nod gordian.

Servitorii îl respectau mult, asemenea tuturor celor care lucrau pe Bow Street. Sophia a trebuit să recunoască, fără voie, că magistratul nu era un om chiar atît de rău cum îl crezuse ea. Asta nu-i schimba cu nimic hotărîrea de a-și răzbuna fratele. De fapt, era mai mult ca sigură că strictetea lui și respectarea principiilor duseseră la tragedia în urma căreia John își pierduse viața. Fără îndoială că sir Ross respecta litera legii, punînd principiile deasupra compasiunii și legislația deasupra milei.

Gîndul a înfuriat-o. Cine era sir Ross ca să decidă cine putea să trăiască și cine trebuia să moară? De ce era judecata lui mai presus decît a altora? Era el atît de infailibil, de înțelept, de perfect? Probabil că se și considera așa, ticălosul arrogant!

Era încă uimită de ușurința cu care o iertase de dimineață, atunci cînd ea îi povestise despre scurta ei aventură. Majoritatea oamenilor ar fi condamnat-o, ar fi considerat-o o tîrfă și i-ar fi spus că promise ceea ce merita. Se așteptase ca și sir Ross să o judece. În schimb, el fusese blînd și

înțelegător și recunoscuse că și el făcuse greșeli la viața lui.

Tulburată, a dat deoparte perdeaua din muse-lină ca să vadă mai bine în biroul lui.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, sir Ross s-a întors și a privit direct spre ea. În camera ei nu era nici o lumină aprinsă, doar luna o scălda în lumina ei. Și-a dat imediat seama că era îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte subțire.

Dacă s-ar fi comportat ca un gentleman ar fi întors capul imediat. În schimb o privea intens, ca un lup înfometat urmărind iepurașul care s-a aventurat departe de vizuina lui. Deși întreg trupul îi ardea de rușine, Sophia a mai rămas câteva clipe în dreptul geamului, ca el s-o vadă bine. A numărat în gând secunde: una, două, trei... Apoi s-a îndepărtat încet, a tras draperia și și-a dus palmele la obraji îmbujorați. Ar fi trebuit să fie încântată că el se arătase interesat de felul în care arăta în cămașă de noapte. Când colo, ea fusese foarte stînjinită, aproape înfricoșată – ca și cum planul ei de a-l seduce și distruge putea duce la propriul declin.

CAPITOLUL 2

Ross și-a început ziua în mod obișnuit, făcându-și în viteză toaleta și îmbrăcându-se așa cum îi stătea în obicei, într-o haină neagră și pantaloni gri. Și-a legat cravata subțire din mătase cu un nod simplu și și-a periat părul. S-a uitat în fugă în oglinda de deasupra mesei de toaletă și a văzut că punțile de sub ochi erau mai pronunțate ca de obicei. Nu dormise deloc bine noaptea trecută. Gîndul la Sophia îi ocupase mintea iar trupul lui fusese extrem de conștient de faptul că ea dormea la doar cîteva încăperi mai departe.

Îi fusese imposibil să nu se gîndească la momentul în care o văzuse la fereastră, cu părul căzîndu-i în valuri pe umeri, cu cămașa de noapte translucidă în lumina lunii. Fusese sedus de acea imagine iar sîngele i se înfierbîntase gîndindu-se cum trebuia să arate trupul de femeie de sub veșmîntul de noapte.

Încruntat, Ross și-a jurat că nu va mai visa la Sophia. Gata cu fanteziile, gata cu privirile furișe spre fereastra ei. De acum încolo avea să se dedice muncii, așa cum îi stătea în obicei.

A coborât hotărât în bucătărie, cu gândul să-și ia o cană de cafea în birou. După care urma să-și facă plimbarea zilnică prin Covent Garden și pe străzile din împrejurimi, ca un doctor care îi ia pulsul pacientului preferat. Indiferent cât de detaliate erau rapoartele agenților lui, nimic nu se compara cu a vedea și a auzi personal tot ce se întâmpla.

Lui Ross îi făcea plăcere să urmărească felul în care se desfășurau lucrurile pe Bow Street, în fiecare zi. Imediat după răsăritul soarelui se auzeau răsunînd clopotele catedralei St. Paul, apoi zgomoatele căruțelor care veneau la piață, al obloanelor care se deschideau și al perdelelor care se trăgeau. Apoi se auzeau strigătele vînzătorilor de ziare și de brișe calde. La ora șapte străzile erau inundate de miros de pîine caldă și cornuri venit din brutării, iar la ora opt se deschideau cafenelele. Cînd sosea ora nouă, oamenii se adunau în fața biroului din Bow Street, așteptînd ca funcționarii și ofițerii să deschidă ușile. La ora zece, magistratul de ședință își ocupa locul în sala de judecată. În dimineața aceea Morgan era magistratul de ședință.

Totul era așa cum trebuia să fie, și-a spus mulțumit Ross.

Cînd a intrat în bucătărie l-a văzut pe Ernest așezat la masa care strălucea de curățenie. Băiatul devora ce avea în farfurie, de parcă era prima mîncare ca lumea pe care o primise de cîteva luni bune. Sophia era lîngă plită, alături de bucătăreasa cea uscățivă și îi arăta cum să pregătească micul dejun. În aer pluteau diverse mirosuri: de costiță sfîrînd în tigaie, cafea și aluat dospit.

Sophia arăta bine, proaspătă. Talia îi era marcată de șorțul alb care îi acoperea rochia gri. Își prinsese părul strălucitor într-un coc legat cu o panglică albastră. Cînd l-a văzut în prag ochii albaștri i-au strălucit, asemenea safirelor. Era atît de drăguță încît Ross a simțit un gol în stomac.

– Bună dimineața, Ross, i-a spus ea. Mănînci?

– Nu, mulțumesc, a răspuns el din reflex. A făcut o pauză cînd bucătăreasa a așezat o farfurie pe masă, plină cu papanași stropiți cu sos de mure. Avea o slăbiciune pentru mure.

– Doar unul sau doi? a insistat Sophia. Brusc i s-a părut că vechile lui obiceiuri deveniseră lipsite de importanță. Poate că reușea să-și facă puțin timp pentru micul dejun, și-a spus. O întîrziere de cinci minute nu avea cum să-i afecteze programul.

S-a trezit așezat la masă, avînd în față o farfurie cu ouă înăbușite și costiță prăjită. Sophia i-a umplut cana cu cafea și i-a zîmbit încă o dată, după care s-a întors lîngă Eliza, la plită. Ross a

ridicat furculița în aer și a rămas privind-o, de parcă nu știa ce să facă cu ea.

– Sunt foarte bune, domnule, i-a spus Ernest în timp ce continua să se îndoape.

Ross a luat un dumaticat din papanași și o gură din cafeaua fierbinte. În timp ce continua să mănânce a simțit că-l cuprindea un sentiment plăcut. Dumnezeu, trecuse mult prea mult timp de când nu mai mîncase și altceva decît fierturile anoste ale Elizei.

În minutele care au urmat Ross a dat gata toată mîncarea din farfurie. Sophia mai venea din când în când să-i umple cana cu cafea și să-l întrebe dacă nu mai dorea ceva. Căldura plăcută din bucătărie și imaginea Sophiei care se învîrtea pe lîngă el l-au făcut să simtă un val de plăcere neașteptată. A lăsat furculița jos și i-a spus fără să zîmbească:

– Trebuie să plec. Mulțumesc pentru masă, domnișoară Sydney.

Sophia i-a îndesat o ultimă cană de cafea în mîină și l-a privit în ochi:

– Îți vei petrece întreaga zi la birou?

Ross a clătinat din cap, fascinat de șuvița care i se lipise de frunte. Căldura plitei o făcuse să se îmbujoreze. Ar fi vrut să o sărute pe loc, chiar acolo.

Voi fi plecat toată dimineața, a spus răgușit. Conduc o investigație. Seara trecută a avut loc o crimă în Russell Square.

– Să ai grijă.

Trecuse mult timp de cînd nu mai auzise aceste cuvinte din gura cuiva. Ross s-a blestemat... dar nu putea nega fiorii catifelati de plăcere pe care îi simțea. A dat scurt din cap și a ieșit fără să-i mai arunce vreo privire.

Sophia și-a petrecut prima parte a dimineții ocupîndu-se de teancul de hîrtii îngrămădite în colțul biroului lui Ross. În timp ce clasifica numeroasele informații, a profitat de ocazie ca să se familiarizeze cu încăperea prăfuită și deloc întreținută. Probabil că i-ar fi luat zile întregi să organizeze așa cum trebuia acele materiale. În timp ce lucra, Sophia se gîndea la ceea ce aflase pînă atunci despre sir Ross din comentariile disperate ale slujitorilor, grefierilor și agenților. Se părea că magistratul-șef era un bărbat extrem de controlat care nu bea în exces, nu înjura și nu țipa niciodată. Era aproape inuman. Agenții se grăbeau să-i ducă la îndeplinire orice indicație spusă cu voce joasă. Sir Ross era admirat de toți cei care lucrau pentru el, dar care se și distrau pe seama firii lui reci și meto-dice.

Sophia nu-l considera un bărbat rece. Ghicise ceva sub fațada lui austeră, o puternică sexualitate care aștepta să fie eliberată. Dată fiind natura lui impetuoasă, era clar că pentru Ross a face dragoste nu era ceva banal. Era un lucru prea important, prea rar – trebuia să țină mult la partenera lui înainte de a se culca cu ea. Iar ca Sophia să

reușească să-l seducă trebuia să-i câștige mai întâi afecțiunea. Dar cum să faci un asemenea bărbat să se îndrăgostească? Probabil trebuia să aducă în viața lui tandrețea care acum îi lipsea. Nu era un zeu, la urma urmei. Era doar un bărbat, unul care muncea mult prea mult. Pentru cineva care avea atâtea responsabilități, să aibă pe cineva care să aibă grijă să-i satisfacă nevoile putea fi o ușurare.

Sophia s-a întors în biroul privat al lui Ross și a șters praful de pe pervazul ferestrei. L-a zărit în stradă, lângă poarta din fier forjat, vorbind cu o femeie care părea să-l fi așteptat. Femeia avea capul și umerii acoperiți cu un șal maro. Sophia și a amintit că mai venise și cu o zi înainte, iar Vickery îi spusese să plece și să se întoarcă altădată, pentru că magistratul-șef era ocupat cu alte probleme presante.

Dar azi sir Ross i-a deschis poarta și au intrat amândoi în casa de la numărul trei. Sophia a fost impresionată de considerația pe care i-o arăta unei femei care făcea cu siguranță parte din clasa de jos. Era îmbrăcată sărăcăcios și ponosit dar cu toate astea magistratul-șef îi făcea loc să intre de parcă ar fi fost o ducesă.

Cînd au intrat în birou, Sophia a remarcat că el era încruntat.

Bună ziua, domnișoară Sydney, a spus pe un ton neutru și și-a poftit musafira să se așeze. Femeia era subțire, de vîrstă mijlocie, cu ochii roșii

de atîta plîns. Dînsa este domnișoara Trimmer, pe care înțeleg că Vickery a refuzat-o ieri.

– Probabil s-a gîndit că programul tău este deja mult prea plin, a murmurat Sophia.

– Îmi pot face timp atunci cînd este nevoie. Sir Ross era pe jumătate așezat, pe jumătate sprijinit de perete, cu brațele încrucișate la piept. A vorbit pe un ton încurajator, așa cum Sophia nu-l mai auzise pînă atunci: înțeleg că te temi pentru sora ta, domnișoară Trimmer. Te rog să-mi spui ce anume te neliniștește.

Femeia își răsucea între degete capetele șalului. A vorbit cu glas tremurat:

– Sora mea mai mică, Martha, este căsătorită cu domnul Jeremy Fowler. A făcut o pauză pentru că emoțiile o copleșiseră.

– Cu ce se ocupă domnul Fowler? a întrebat Ross.

– Este farmacist. Locuiesc deasupra prăvăliei, în piața St. James. Au avut ceva probleme și... A făcut o pauză, continuînd să mototolească șalul tricotat. Ea a făcut o prostie, cu o lună în urmă. El s-a înfuriat iar eu nu am mai văzut-o de atunci.

– Lipsește de acasă?

– Nu, domnule... Fowler o ține încuiată în camera ei și nu-i dă voie să iasă. E acolo de peste patru săptămîni. Nimeni nu are voie să intre să o vadă... Cred că e bolnavă... L-am implorat pe soțul ei să-l dea drumul dar nu vrea. Și-a pus în minte să o pedepsească.

– Pentru ce să o pedepsească? a întrebat încet Ross.

Obrajii femeii s-au făcut ca focul.

– Cred că Martha și-a găsit pe altul. Nu trebuia să facă așa ceva, știu. Dar are o inimă mare și sînt sigură că regretă ce a făcut și vrea ca Fowler să o ierte. Ochii domnișoarei Trimmer se umpluseră de lacrimi. I-a șters cu șalul și a continuat: nimeni nu vrea să mă ajute să-mi eliberez sora. Toți spun că o o problemă între soți. Fowler susține că a făcut asta numai pentru că o iubește iar ea l-a rănit profund. Nimeni, nici măcar cei din familia mea, nu-l condamnă pentru că a închis-o.

Ochii lui Ross deveniseră reci ca gheața.

Întotdeauna mă uimește cînd așa-zise dragoste îi face pe bărbați să-și brutalizeze soțiile. După părerea mea, un bărbat care iubește cu ade vărat o femeie nu-i va face rău intenționat, indiferent în ce constă trădarea. Privirea i s-a îmblînzit cînd s-a uitat la femeia disperată din fața lui. Voi trimite imediat un agent la casa familiei Fowler, domnișoară Trimmer.

Oh, domnule! a răsuflet ușurată femeia. Mulțumesc și Dumnezeu să vă binecuvînteze de o mie de ori.

Sir Ross a privit spre Sophia:

Știi cîți oameni avem disponibili astăzi, domnișoară Sydney?

Pe Sawyer și pe Ruthven, a spus în șoaptă Sophia, ușurată la gîndul că el voia să o elibereze

pe Martha. N-ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi refuzat-o, pentru că era îndeobște cunoscut că soțul avea toate drepturile asupra soției lui.

– Spune-i lui Ruthven să vină la mine.

Sophia s-a grăbit să-l asculte. A revenit curînd, însoțită de Ruthven, un bărbat înalt, brunet, cu trăsături aspre și o dispoziție mereu agresivă. Appetitul lui pentru bătaie era binecunoscut și erau puțini cei care îndrăzneau să-l provoace. Din nefericire, mintea lui nu era făcută pentru subtilitățile muncii de investigație și de aceea sir Ross îl folosea numai la treburi mai degrabă fizice decît cerebrale.

– Du-te cu domnișoara Trimmer în piața St. James, i-a spus sir Ross, calm. Îți va arăta unde este farmacia lui Fowler și unde este închisă de mai bine de o lună sora ei. Fă tot ce este necesar să o eliberezi și ține cont de faptul că ai putea întâmpina o oarecare rezistență din partea soțului ei.

Dîndu-și seama că fusese chemat să intervină într-o dispută maritală, agentul s-a strîmbat:

– Domnule, tocmai voiam să merg la banca Tothill, unde a avut loc un jaf și...

– Vei avea timp și pentru treburi personale, mai târziu, i-a spus sir Ross. Acum trebuie să faci ceva mai important.

– Am înțeles, domnule. Evident iritat, Ruthven s-a întors pe călcîie.

– Ruthven, a spus în șoaptă Ross, dacă sora ta ar fi fost închisă în camera ei timp de o lună?

Agentul s-a gândit la vorbele lui și a părut ușor rușinat.

– Mă ocup imediat de problemă, sir Ross.

– Bine, a spus magistratul. Și, Fowler, după ce o eliberezi pe femeie așa vrea să-l interoghezi pe soțul ei.

– Îl aduc direct aici?

– Nu, du-l direct la Newgate. Vreau să aștepte acolo, să se poată gândi la faptele lui înainte să vorbesc cu el.

În timp ce agentul o însoțea pe domnișoara Trimmer afară din încăpere, Sophia s-a apropiat de sir Ross și l-a privit gânditoare. El rămăsese în aceeași poziție, pe jumătate așezat, așa că fețele lor erau aproape la același nivel. El era concentrat, cu riduri adânci de-o parte și de alta a gurii. Deși Sophia auzise că magistratul-șef avea o deosebită compasiune pentru femei și copii, a fost surprinsă când l-a văzut dispus să intervină într-un conflict domestic. Soția era considerată prin lege o proprietate a bărbatului iar acesta putea face ce voia cu ea, în afară de crimă.

– A fost un gest foarte drăguț, i-a spus ea.

Ross a continuat să fie încruntat.

– Așa vrea să-l fac pe Fowler să sufere tot atît cît a suferit soția lui. Dar nu-l pot ține la Newgate decît trei zile – și nu mi se pare destul.

Sophia era complet de acord cu el dar nu a putut rezista tentației să facă pe avocatul diavolului:

– Unii ar fi de părere că doamna Fowler a meritat o asemenea pedeapsă pentru că s-a culcat cu un alt bărbat.

– Indiferent de purtarea ei, soțul nu are dreptul să o pedepsească astfel.

– Dar *tu* ce ai face dacă soția te-ar înșela cu altul?

Întrebarea l-a surprins. Într-o singură clipă Sophia dăduse discuției o turnură personală. Sir Ross a privit-o cu atenție, tensionat.

– Nu știu, a recunoscut el. Soția mea nu era genul de femeie care să cadă pradă unui asemenea gen de tentație. Problema asta nu m-a preocupat niciodată.

– Dar dacă te-ai căsători din nou? l-a întrebat Sophia, simțindu-se prizoniera privirii lui de argint. Nu ți-ai face griji pentru fidelitatea soției tale?

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că ar fi într-atât de ocupată în patul meu încât n-ar mai avea nici timp nici chef să caute compania altui bărbat.

Cuvintele lui i-au produs Sophiei un gol în stomac. El își recunoștea fățiș apetitul sexual devorator, confirmând tot ce auzise despre el pînă atunci. Sir Ross nu era bărbatul jumătăților de măsură. Nu s-a putut abține să nu se întrebe cum ar fi fost în intimitate, cu buzele pe sînii ei, cu mâinile trasîndu-i cu blîndețe conturul trupului. Obrajii i s-au înroșit de stînjeneală.

– Iartă-mă, i-a spus el încet. Nu ar fi trebuit să-ți vorbesc atît de franc.

O altă surpriză. Sophia nu mai înfîlnise pînă atunci un bărbat care să se coboare într-atît încît să-i ceară scuze unui angajat, cu atît mai puțin dacă era vorba de o femeie.

– A fost greșeala mea, a reușit ea să spună. Nu ar fi trebuit să pun o întrebare atît de personală. Nu știi de ce am făcut-o.

– Sigur? Privirea lui a căutat-o pe-a ei, tăindu-i respirația.

Sophia încercase să afle mai multe despre caracterul și despre inima lui. Doar ca să-l poată manipula, bineînțeles. Totul ca să-l facă să se îndrăgostească de ea. Din nefericire, îi era tot mai greu să ignore atracția pe care o simțea pentru bărbatul pe care plănuise să-l rănească. Ar fi vrut să poată rămîne detașată, neimplicată atunci cînd aveau să împartă patul. Numai că el avea o mulțime de calități seducătoare: inteligența, compasiunea pentru ființele vulnerabile.

Exact în clipa în care inima i se înmuia, gîndul la fratele ei mort revenea, făcînd-o și mai hotărîtă. John trebuia să fie răzbunat, altfel viața ei nu mai avea sens. Dacă lăsa trecutul deoparte însemna că-l trăda pe John, iar ea nu putea să facă așa ceva.

După cîteva clipe, a recunoscut:

– Bănuiesc că eram curioasă în ceea ce te privește. Vorbești atât de rar despre tine sau despre trecutul tău.

– Trecutul meu ascunde mult prea puține lucruri care te-ar putea interesa, a asigurat-o el. Sînt un bărbat obișnuit care provine dintr-o familie obișnuită.

Declarația lui ar fi putut suna a falsă umilință.

La urma urmei, sir Ross era un bărbat cu realizări remarcabile, cu o minte ascuțită, arătos, cu o reputație scilicitoare. Și totuși nu se considera superior celorlalți, a constatat uimită Sophia. Cerea atât de multe de la el însuși încît nici măcar el nu se putea ridica la înălțimea propriilor standarde.

– Nu ești un om obișnuit, a șoptit ea. Ci unul pur și simplu fascinant.

Fără îndoială că de-a lungul timpului sir Ross fusese abordat de o mulțime de femei. Era un văduv care arăta bine, era bogat și avea o poziție socială de invidiat. Era probabil cel mai râvnit bărbat de însurat din Londra. Cu toate acestea, însă, declarația Sophiei l-a luat prin surprindere. A privit-o uimit, incapabil să-i răspundă.

Tăcerea plutea prin aer. Într-un final, Sophia s-a hotărît să vorbească, pe un ton neutru:

– Mă duc să pregătesc cina. Mănînci aici sau la bucătărie?

Sir Ross și-a îndreptat privirea spre birou:

– Trimite-mi aici o tavă. Mai am multe de făcut în seara asta.

– Ai nevoie de somn, i-a spus ea. Muncești mult prea mult.

El a luat în mână o scrisoare și i-a rupt sigiliul.

– Noapte bună, domnișoară Sydney, i-a murmurat concentrându-se asupra scrisorii.

Sophia a ieșit din birou și a străbătut încruntată coridorul. De ce-i păsa că el refuza să se odihnească, deși ar fi avut nevoie? N-are decît să muncească pînă intră în pămînt, și-a spus. Ce-i păsa ei că el își distrugea sănătatea? Era doar un bivoli încăpăținat. Și-a adus însă aminte de cercănele adînci de sub ochii lui. Îngrijorarea ei era mai puternică decît dorința de răzbunare. La urma urmei, un bărbat epuizat și înfometat era și mai greu de sedus.

În zilele în care Ross era la tribunal, Sophia îi aducea prînzul pe o tavă, în birou, atunci cînd se încheiau ședințele. În timp ce el mîncea la birou ea îi făcea ordine prin hîrtii, ștergea praful de pe rafturi și întocmea rapoarte. El nu era obișnuit cu mese regulate și le privea ca pe o neplăcută întrerupere a muncii sale.

Cînd refuzase mîncarea pentru prima dată, spunîndu-i Sophiei că era prea ocupat ca să mănînce, ea i-o oferise lui Vickery, care copia raportul unui agent.

– Vickery este și el ocupat, i-o retezase scurt Ross. Poți lua farfuria de aici.

– Bine, domnule, a spus Sophia fără să pară deloc afectată. Poate că mai târziu...

– Chiar îmi este foame, i-a întrerupt Vickery, uitându-se lung la farfurie. Era un bărbat masiv cu o poftă de mâncare pe măsură. Nu prea obișnuia să rateze vreo masă. Miroase grozav, domnișoară Sydney... Pot să te întreb ce anume este?

– Cîrnați cu cartofi. Și cu fasole verde în sos de smîntînă.

Apetitul lui Ross fusese stîrnit de aromele care se ridicau din farfurie. În ultima vreme Sophia luase în stăpînirea ei bucătăria, învățînd-o pe nepriceputa bucătăreasă să pregătească feluri de mâncare comestibile. Fusese foarte atentă la ce-i plăcea lui și la ce nu, observînd că prefera mîncărurile condimentate și că avea o slăbiciune pentru dulciuri. În zilele precedente Ross căzuse pradă tentației prăjiturilor cu cremă de portocale... a celor cu prune... și a merelor în aluat. Nu era deci surprinzător că luase deja în greutate. Obrajii nu-i mai erau supti, hainele nu-i mai atîrnau – toate astea i-ar fi făcut fără îndoială plăcere mamei lui, care își făcea mereu griji pentru el.

Vickery a închis ochii și a inspirat adînc.

– Fasole verde în sos de smîntînă... mama gătea așa ceva. Spune-mi, domnișoară Sydney, ai pus și un vîrf de nucșoară, așa cum pune ea?

– Bineînțeles... a început Sophia.

– Dă-i lui tava, a mormăit Ross. Altfel nu voi mai avea o clipă de liniște.

Sophia l-a ascultat cu un zîmbet împăciuitoare.

Vickery a luat tava și a desfăcut șervetul, mulțumit. I-a strigat Sophiei, care se îndepărta:

– Mulțumesc, domnișoară Sydney!

În timp ce Ross semna mandate de arestare Vickery plescăia și mormăia mulțumit devorîndu-și mîncarea.

– Chiar trebuie să faci atîta zgomot? I-a întrebat în final Ross, ridicînd ochii din hîrtii.

Vickery și-a îndesat din nou în gură niște fasole:

– Scuze, domnule, dar e o mîncare demnă de un rege. Data viitoare cînd vei renunța la mîncare să te gîndești la mine.

Nu avea să mai existe o dată viitoare, și-a jurat în gînd Ross, enervat că altcineva îi mîncă mîncarea *lui*. De atunci încolo masa de prînz luată în birou a devenit un ritual sacru pe care nimeni nu îndrăznea să-l tulbure.

Influența Sophiei s-a extins curînd în întreaga lui viață. Ea avea grijă ca apa pentru bărbieritul de dimineață să fie foarte fierbinte și adăugase glicerină săpunului de ras ca să-i mai domolească barba țepoasă. Văzînd că ghetetele lui nu arătau prea bine își pregătise propria rețetă de cremă și-l bătea mereu la cap pe Ernest să-i lustruiască încălțămîntea.

Într-o dimineață Ross a descoperit că majoritatea cravatelor lui dispăruseră din sertarul de sus, așa că a coborît în bucătărie doar în cămașă. A găsit-o pe Sophia la masă, notîndu-și ceva într-un

carnețel. Văzînd că nu avea nici vestă și nici haină ea i-a aruncat o privire scurtă dar pătrunzătoare, din cap pînă în picioare. Văzînd acest semn discret de interes feminin, Ross a uitat imediat de ce coborîse.

– Domnișoară Sydney... a început el.

– Cravatele, a spus ea pocnind din degetele subțiri, amintindu-și că le luase din dulap. Le-am spălat și le-am călcat ieri, dar am uitat să le pun la loc. O trimit imediat pe Lucie cu ele.

– Mulțumesc, a spus Ross, a cărui atenție fusese distrasă de o șuviță care i se desprinsese din coc. Era tentat să întindă mîna și să și-o răsucească pe deget, în joacă.

– Trebuie însă să-ți spun că unele cravate au dispărut.

– Au dispărut? a întrebat el încruntat.

– Le-am dat unui negustor de haine vechi. A zîmbit larg, provocîndu-l în tăcere să protesteze. Cîteva erau foarte uzate, aproape că se destrămau. Un bărbat cu statutul tău social nu poate fi văzut purtînd așa ceva. Va trebui să-ți cumperi unele noi.

– Înțeleg. Ușor iritat de impertinența ei, Ross s-a aplecat deasupra ei, sprijinindu-se cu o mîna de spătarul scaunului pe care era așezată. Deși nu o atingea, ea se simțea prinsă într-o cursă. Ei bine, domnișoară Sydney, de vreme ce ai luat de una singură hotărîrea să-mi arunci cravatele tot tu va trebui să le înlocuiești. Ernest te va însoți pe Bond

Street după-amiază și poți cumpăra câte vrei. Pune-le în contul meu. Te las pe tine să le alegi.

Ea a înclinat ușor capul, întâlnindu-i privirea. Ochii îi străluceau, anticipând expediția de cumpărături.

- O voi face cu plăcere, domnule.

Ross îi privea chipul, nedumerit. Trecuse mult timp de când nu mai dăduse cineva atenție unor amănunte precum cravatele sau temperatura apei lui de bărbierit. Parte din el se bucura de aceste atenții, de care aproape că devenise dependent. Dar nu înțelegea ce motive ar fi putut avea Sophia. De ce oare îl alinta atât?

Genele lungi ale Sophiei s-au plecat, insistând asupra zonei în care pieptul i se vedea prin cămașa descheiată. Respirația i s-a accelerat ușor, trăcînd-o. Lui Ross i-a trecut prin minte să o ia în brațe și să-i acopere gura cu a lui. Dar trecuse mult prea mult timp de când îi făcuse asemenea avansuri unei femei și nu era complet sigur că ea ar fi fost prea încîntată.

Domnișoară Sydney, a spus el în șoaptă, uitîndu-se în ochii ei adînci, albaștri. Data viitoare, cînd vei dori să-mi arunci din haine, te rog să mă previi. S-a dat puțin mai aproape și a adăugat, zîmbind șmecherește: nu cred că ți-ai dori să cobor într-o zi fără pantaloni.

Spre nefericirea lui Ross, el nu era singurul bărbat care să aprecieze farmecul Sophiei. Așa cum

prevăzuse Morgan, agenții îi dădeau tîrcoale asemenea lupilor înfomețați. Diminețile, înainte să-i dea lui Ross raportul de la ora nouă, așteptau cuminti la ușa bucătăriei orice rămășiță rămasă de la micul dejun. O tachinau, flirtau cu ea, îi povesteau întâmplări de-ale lor, mult exagerate.

Descoperiseră că Sophia se pricepea să trateze răni minore, așa că începuseră să inventeze dureri sau suferințe. După trei glezne sucite, cîteva comprese și un roșu în gît, Ross și-a pierdut cumpătul.

– Spune-le tuturor agenților, s-a răstit el la Vickery, că i-am interzis domnișoarei Sydney să mai trateze vreun așa-zis bolnav. Ai înțeles?

– Da, domnule. Vickery îl privea amuzat. Nu te-am mai văzut demult atît de nervos, sir Ross.

– Nu sînt deloc nervos!

– Te răstești și înjuri, a continuat Vickery. Cum altfel poți numi asta?

Ross s-a străduit să se liniștească. Cu mari eforturi a reușit să-și moduleze vocea.

– Am ridicat tonul doar ca să mă fac înțeles, a spus printre dinți. Sunt convins că agenții mei se prefac că sînt răniți sau bolnavi doar ca să fie îngrijiți de domnișoara Sydney. Iar ea are deja destule responsabilități. Nu vreau să fie deranjată mereu de o turmă de idioți care lucrează pentru mine.

– Am înțeles, domnule, i-a răspuns Vickery ferindu-și fața, nu înainte ca Ross să-i observe zîmbetul.

Și printre polițiștii care patrulau se dusesse vestea că sir Ross avea o nouă angajată tare drăguță, așa că a fost asaltată curînd și de ei. I-a tratat pe toți cu aceeași politețe prietenoasă. Ross și-a dat seama că se proteja cu mare grijă – și își proteja și inima. După cum fusese tratată de fostul ei logodnic, următorul bărbat din viața ei trebuia să lupte din greu ca să-i cîștige încrederea.

Ross era tot mai curios în ceea ce-l privea pe acel bărbat care o trădase: cum arăta, ce anume o atrăsese la el. Nu se mai putuse abține, așa că o întrebuse pe Eliza dacă îi povestise ceva despre el. Era ziua liberă a Sophiei și ieșise pe Bond Street, însoțită de Ernest. Casa din Bow Street părea ciudat de goală fără ea și deși trecuse abia o jumătate din zi, Ross s-a trezit uitîndu-se nerăbdător la ceas.

Auzind întrebarea, bucătăreasa a zîmbit.

– Și dacă mi-a povestit cîte ceva, înseamnă că a avut încredere în mine. Mai mult decît atît, n-am uitat predica ținută cu o lună în urmă, despre cît sînt de bîrfitoare și nici că am promis să mă îndrept.

Ross o privise cu asprime.

– De ce ți-ai adus aminte de asta tocmai acum, cînd mă interesează în sfîrșit una din bîrfele tale?

Ea a rîs, arătîndu-și dinții strîmbi.

– Ce anume ați vrea să știți?

Ross a încercat să nu-și schimbe expresia.

– Te întrebam doar din politete, pentru că mă interesează binele ei.

Eliza a pufnit amuzată.

– Vă spun, dar să nu mă dați de gol, domnule. Altfel o pătesc. Îl chema Anthony. Se pare că era tânăr și frumos, cu părul blond. Îi plac blonzii, să știți.

Ross a primit încruntat informația.

– S-au întâlnit pe când domnișoara Sophia ieșise la plimbare iar el călărea prin pădure. A fermecat-o... i-a recitat poezii și chestii din astea.

Ross a mormăit nemulțumit. Imaginea Sophiei în brațele altui bărbat – unul blond, care recita poezii – l-a lovit ca un trăsnet.

– Din nefericire a uitat să-i spună că era căsătorit.

– Da. Lașul de el a părăsit-o după ce a profitat de naivitatea ei – și nu s-a oboșit să-i spună că avea o soție. Domnișoara Sophia spune că nu se va mai îndrăgosti niciodată.

– Se va mărita într-o bună zi, i-a răspuns cinic Ross. Este doar o chestiune de timp.

– Da, probabil că se va mărita, a spus Eliza la rîndul ei, pragmatică. Eu spuneam că nu va mai *iubi* niciodată.

El a ridicat din umeri, nepăsător.

– Dacă e să te căsătorești, e mai bine să ai alte motive în afara iubirii.

– Exact asta spunea și domnișoara Sophia. Eliza s-a îndreptat spre ușă, adăugînd cu sinceritate: cît

de raționali puteți fi, amîndoi! S-a îndepărtat chico-
tlind.

După două săptămîni de cercetări asidue, agenții Sayer și Gee au reușit în sfîrșit să-l localizeze pe Nick Gentry. Prin toate saloanele și tavernele s-a răspîndit imediat vestea că fusese dus în Bow Street și interogat. În clipa în care ajunsese fusese dus direct în camera de interogatoriu, încăpere pe care Sophia nu fusese lăsată să o vadă măcar. Bineînțeles că fusese curioasă, dar sir Ross îi poruncise să se țină cît mai departe.

Auzind că Nick Gentry fusese întemnițat, o mulțime de pungăși s-a strîns în fața casei cu numărul trei și a blocat strada, nelăsînd trăsurile să mai pătrundă. Gentry avea o mare influență, în orice colț din oraș. Deși se pretindea un dușman al hoților, făcuse de fapt multe pentru crima organizată din Londra. El conducea bandele, le spunea ce infracțiuni să comită și cînd. Hoții de buzunare, tîlharii, prostituatele și criminalii aflau de la el de toate, de la cum să plaseze bunurile furate pînă la a evita să fie arestați.

Sophia sperase să-l zărească măcar pe faimosul infractor, dar el fusese adus în Bow Street la adăpostul întunericului. Sir Ross nu-l părăsise nici o clipă iar interogatoriul părea să se prelungească.

– Sir Ross nu-l poate reține mai mult de trei zile, o informase Ernest, cu sufletul la gură. Va încerca din răsputeri să-l facă pe Gentry să recunoască

faptul că i-a ajutat pe oamenii aceia să evadeze de la Newgate, dar nu cred că va ceda. Nu, în nici un caz!

– Pari să-l admiri pe Gentry, a remarcat Sophia.

Băiatul a roșit și s-a gândit puțin înainte de a răspunde:

– Păi... Nick Gentry nu este chiar atât de rău precum se spune. Cîteodată îi mai ajută pe oameni... le dă bani... slujbe...

– Ce fel de slujbe? l-a întrebat sec Sophia. Sunt sigură că nu e vorba de lucruri legale.

Ernest a ridicat din umeri, stînjinit.

– Îi arestează pe hoți și pe tâlharii de drumul mare, așa cum fac și agenții.

– Din cîte am auzit de la sir Ross, a murmurat Sophia, domnul Gentry își încurajează oamenii să comită infracțiuni, după care îi arestează. E ca și cum și-ar crea proprii infractori ca să poată beneficia de pe urma lor, nu ți se pare?

Ernest i-a aruncat o privire defensivă iar apoi i-a zîmbit.

– Are și el păcatele lui, domnișoară Sydney, dar nu e om rău. Nu știu cum să-ți explic să mă înțelegi mai bine.

Sophia îl înțelegea foarte bine. Uneori o persoană era într-atît de carismatică încît lumea era tentată să-i treacă cu vederea toate păcatele. Se părea că Nick Gentry reușise să înflăcăreze imaginația aristocraților, negustorilor și hoților de buzunare deopotrivă... Toți londonezii erau fascinați de

ei. Iar rivalitatea lui cu sir Ross nu făcea decît să sporească totul.

Sir Ross nu a ieșit din încăpere toată ziua, doar l-a trimis din cînd în cînd pe Ernest după apă sau după vreun dosar anume. Sayer și Gee, cei doi agenți care îl prinseseră pe Gentry, au participat și ei la interogatoriu, dar mai ieșeau din cînd în cînd să mai ia cîte o gură de aer proaspăt.

Roasă de curiozitate, Sophia a ieșit în curtea din spatele casei cu numărul patru și s-a apropiat de Eddie Sayer. Strigătele celor adunați în fața clădirii se auzeau tot mai tare. Sophia era mulțumită că îi despărteau porțile din fier forjat dar se temeă ca nu cumva vreun protestatar să îndrăznească să escaladeze gardul.

Sayer își înălțase fața spre adierea răcoroasă de primăvară și inspira adînc. A auzit pașii Sophiei răsunînd pe caldarîm și s-a întors spre ea, zîmbind. Era un bărbat tînăr, frumos, care flirta cu orice femeie pe care o întîlnea, indiferent de vîrstă, de felul în care arăta sau de faptul că era sau nu căsătorită.

– Ah, domnișoara Sydney... exact compania pe care mi-o doream. Te-ai hotărît în sfîrșit să recunoști că simți ceva pentru mine, nu-i așa?

– Da, i-a răspuns scurt Sophia, care învățase că era mai bine să-i trateze pe agenți cu aceeași lipsă de reverență pe care o manifestau și ei. Am fost cucerită în sfîrșit de atmosfera romantică de pe

Bow Street. Unde anume vrei să-mi dai întâlnire, domnule Sayer?

Bărbatul a zîmbit:

– Va trebui să te dezamăgesc, din păcate, frumoasa mea. Cannon mi-a dat doar cinci minute răgaz, deci nu avem suficient timp. Asta este. Nu te arăta prea dezamăgită, te rog.

Sophia a încrucișat mîinile și l-a privit surîzînd:

– Cum merg lucrurile acolo jos?

Agentul a oftat. Părea dintr-o dată foarte obosit.

– Cannon nu a reușit să scoată prea multe de la Gentry pînă în clipa de față, dar insistă. Și-a frecat bărbia și a mormăit: cred că e timpul să mă întorc.

– Succes, i-a urat ea și l-a urmărit cu privirea cum străbătea curtea.

După-amiaza era pe sfîrșite iar apropierea serii îi făcuse tot mai violenți pe cei adunați în stradă. De la fereastră, Sophia i-a văzut pe cîțiva protestatari agitînd niște bîte. Aprinseseră chiar focuri, ici și colo. De la taverna de peste drum li se aducea băutură gratis, așa că băuseră deja peste măsură. Luaseră cu asalt casele aflate de o parte și de alta și băteau cu furie, cu pumnii și cu bîtele în ușile baricadate.

Cînd s-a lăsat seara, gloata s-a dezlănțuit. Ernest și-a făcut apariția în casa cu numărul patru și le-a spus tuturor să rămînă înăuntru. Toți agenții disponibili aveau să încerce să-i disperseze pe protestatari. În cazul în care nu reușeau aveau să ceară ajutorul armatei.

– Nu trebuie să ne facem griji, a spus Eliza, albă la față. Agenții vor face față. Sunt oameni curajoși. Nu avem de ce să ne temem.

– Unde este sir Ross? I-a întrebat Sophia pe Ernest, încercînd să-și păstreze calmul deși urletele mulțimii îi puneau nervii la încercare.

– Este în continuare cu Gentry, i-a răspuns Ernest. A spus că-l împușcă cu mîna lui înainte să apuce să năvălească gloata.

Băiatul a plecat iar Sophia s-a reîntors la fereastră. Mulțimea arunca acum cu pietre și sticle în pereții casei.

– E o nebunie! a exclamat ea. Sir Ross știe oare cît de mult au degenerat lucrurile? Nu mai durează mult și totul se va transforma în ruină.

Cele trei femei au tresărit atunci cînd o piatră a spart geamul, împrăștiind cioburi pe podea.

– Dumnezeule! a exclamat Eliza.

– Ce e de făcut? a întrebat Lucie, făcînd ochii mari.

– Nu stați în dreptul ferestrei, le-a spus scurt Sophia. Mă duc după sir Ross.

De afară venea un zgomot asurzitor iar în aer plutea un fum acru. Deși niciunul dintre protestatari nu reușise încă să escaladeze gardul, Sophia i-a văzut rezemînd o scară. Și-a strîns fustele și a străbătut în fugă curtea.

A deschis ușa și a coborît scara cufundată în întuneric. A pășit cu grijă pentru că treptele erau destul de alunecoase. Pereții erau verzi din cauza

mucegaiului iar în aer plutea un miros greu, acru, de urină. Sophia a auzit câteva voci de bărbați, printre care și pe cea a lui sir Ross. A urmărit geana de lumină care venea dintr-o încăpăre ce semăna cu o pivniță, în care se aflau trei celule cu gratii. De cealaltă parte a încăperii erau așezate o masă și scaune, chiar sub fereastra îngustă prin care răzbăteau țipetele mulțimii.

Sophia a văzut doi agenți, pe sir Ross și un bărbat bine îmbrăcat, cu o atitudine insolentă. Se sprijinea cu un umăr de perete în timp ce mâinile îi erau vîrîte adînc în buzunare. Probabil că el era Nick Gentry, și-a spus Sophia. Înainte să apuce să-i vadă fața, sir Ross s-a apropiat, din cîtiva pași rapizi.

– Ce cauți aici? Vocea îi suna aproape sălbatic, spriind-o.

Deși în încăpăre era rece, Cannon era doar în cămașă. Umerii și mușchii puternici i se ghiceau prin țesătura fină, albă. Era descheiat la gît, dînd la iveală un crîmpei din părul negru care îi acoperea pieptul. Sophia a ridicat privirea spre el. Trăsăturile îi erau feroce, ochii gri parcă îi ardeau.

– Ți-am spus să nu cobori aici, a repezit-o el. Deși nu ridicase tonul, în voce i se citea furia.

– Scuze, dar trebuia să-ți spun ceva...

– Cînd îți spun să faci ceva e cazul să mă ascuți, indiferent de ce se întîmplă. Ai înțeles?

– Da, domnul și stăpînul meu, i-a răspuns sarcastic Sophia. Spaima i se transformase în minie.

Am crezut că e necesar să te anunț că mulțimea a luat cu asalt casa de la numărul patru. Polițiștii nu-i mai pot ține în frâu. Au spart toate ferestrele. Dacă nu ceri ajutorul armatei totul va fi curînd mistuit de flăcări.

– Sayer, a spus și Ross. Uită-te ce e afară. Dacă situația se înrăutățește, trimite după garda călare. S-a întors din nou cu fața spre Sophia: *Iar tu... du-te înapoi și rămîi înăuntru, pînă îți spun eu.*

Uimită de tonul cu care i se adresase, ea a dat scurt din cap și a ieșit cît de repede o țineau picioarele.

După ce Sophia a părăsit încăperea, Nick Gentry s-a întors cu fața spre Ross. Pînă atunci privise pe geam, printre zăbrele.

– Cam frumoșică, a spus referindu-se la Sophia. Să-mi spui cînd termini cu ea, ca să-mi încerc și eu norocul.

De obicei vorbele prizonierilor nu aveau nici un efect asupra lui Ross. De data aceasta, însă, nu a reușit să se controleze. Felul în care vorbise despre Sophia, ca și cum ar fi fost o prostituată, i-a dezlănțuit furia.

– Închide gura aia spurcată, altfel ți-o închid eu.

Gentry a zîmbit ironic, mulțumit de efectul pe care îl avuseseră cuvintele lui.

– Toată ziua ai încercat să mă faci să vorbesc iar acum îmi spui să închid gura?

Nick Gentry era foarte bine îmbrăcat și surprinzător de tânăr. Era un bărbat frumos, cu părul negru, ochii albaștri și un zîmbet cuceritor. Nu vorbea ca un gentleman dar nici nu avea accent cockney, ca oamenii de rînd. Ar fi putut fi confundat cu ușurință cu un aristocrat care-și pierde timpul cu jocuri de noroc și alergînd după fuste, așteptînd să intre în posesia unei moșteniri. Dar ceva pe figura lui trăda faptul că era un om al străzii... răceala din ochii lui, lipsa oricărui înțeles din zîmbetul lui. Undeva, în trecut, Nick Gentry aflase că viața era doar o luptă pentru dominație. Și avusese de gînd să învingă, după propriile reguli. Loialitatea, dreptatea, mila, toate acestea erau calități pe care el nu le cunoștea. Pe Ross îl uimise mereu faptul că o brută ca Gentry cîștigase o asemenea susținere din partea maselor.

Gentry a zîmbit șmecherește, ca și cum i-ar fi citit gîndurile.

– Vei avea de furcă în seara asta, Cannon. Ascultă mulțimea... vor distruge totul în cale dacă nu-mi dai drumul.

– Nu pleci nicăieri în următoarele două zile, i-a răspuns Ross. Vei rămîne aici cît timp te pot reține, legal vorbind. Așa că fă-te comod.

– În cocina asta? Greu de crezut.

CAPITOLUL 3

Sophia a descoperit, alarmată, că mulțimea se dezlănțuise. Oamenii escaladaseră gardul și mișunau prin curte ca șobolanii. Cîțiva polițiști și patru-le călare încercau să-i împrăștie dar eforturile lor păreau zadarnice.

S-a grăbit să intre în casa de la numărul trei, sperînd că va fi în siguranță. Din nefericire, nici acolo nu era mai bine. Peste tot răsunau strigătele întoase, fiecare încăpere, fiecare coridor părea întesat. Agenții îi arestaseră pe cei mai violenți dintre protestatari și acum îi escortau, încătușați.

Vickery, grefierul, se învîrtea bezmetic printre ei, încercînd să scrie într-un registru numele tuturor celor care fuseseră arestați. A zărit-o pe Sophia și i-a strigat ceva, dar zgomotul era asurzitor. *Du-te înapoi*, părea să fi spus, dînd frenetic din mîină.

Sophia s-a întors, încercînd să-l asculte, dar tocmai atunci cîțiva au năvălit pe ușă. A fost dată cît colo și abia a scăpat să nu fie călcată în picioa-

re. Mirosul de alcool și de trupuri nespălate umplea aerul. Sophia a fost strivită la perete, împunsă cu coatele și cu umerii.

Încercînd să nu intre în panică, Sophia s-a uitat după grefier dar acesta nu se mai vedea.

– Domnule Vickery, a strigat ea, dar vocea i s-a pierdut în hărmălaie. Domnule Vickery!

Cîțiva bărbați au început să o pipăie, încercînd să-i rupă corsetul. Mîneca rochiei s-a rupt iar vederea umărului gol a părut să-i înfierbînte și mai tare. Sophia încerca să se ferească dar era prinsă cu spatele la perete. Cineva a tras-o tare de păr, făcînd-o să-i dea lacrimile.

– Luați mîinile de pe ea! a strigat unul dintre agenți, luptîndu-se să ajungă la ea. Nenorociților!

Sophia s-a întors cu fața la perete, lipindu-și obrazul de zid. Încerca să respire, dar era strivită de ceilalți. Simțea cum coastele erau pe cale să-i trosnească. Mîntea i se încetșose, nu mai putea gîndi limpede.

– Lăsați-mă în pace, a suspinat ea. Oprîți-vă, oprîți-vă!

Brusc apăsarea a dispărut și i-a auzit pe cei din jurul ei gemînd. Întorcîndu-se, Sophia a văzut o siluetă masivă care răzbătea prin marea de oameni. Era sir Ross, iar privirea îi era ațintită asupra Sophiei. Avea o expresie stranie și violentă deopotrivă. Își croia drum prin mulțime fără să-l pese că lăsa în urmă o grămadă de lovituri și de nasuri însîngerate.

A ajuns la Sophia și a luat-o în brațe, protejînd-o ca într-o colivie între trupul lui și perete. Ea s-a agățat de el cu un oftat de ușurare. Era doar în cămașa albă prin care răzbăteau căldura și aroma pielii lui. S-a lipit de pieptul lui și l-a auzit țipînd spre protestatari că Nick Gentry avea să rămînă în custodia lui și că toți cei care se aventurau în clădire urmau să fie arestați și duși la Newgate. Cuvintele lui au avut un efect imediat. Intrușii au început să plece grăbiți, pentru că nu voiau să se trezească la închisoarea căreia i se mai spunea și *temnița de piatră*.

Sophia rămăsese cu obrazul lipit de pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii. Nările îi erau pline de mirosul proaspăt de săpun de bărbierit, aromă de cafea și un ușor iz de transpirație. Părul creț de pe piept o gîdila. Anthony nu avusese deloc păr pe piept. Cum era oare să te lipești de o pădure de păr creț, aspru? Înghițind cu greutate, Sophia a ridicat privirea spre fața lui, cu barbă de-o zi. Mîna lui mare rămăsese lipită de spatele ei iar Sophia s-a gîndit înfiorată la ce-ar fi fost dacă i-ar fi cuprins sînul în palmă, dacă s-ar fi jucat cu sfîrcul ei...

Dumnezeule – cuvintele încercau să-i ajungă la creier – *nu te gîndi la asta, nu!* Dar trupul ei simțea o durere stranie, caldă, care abia dacă o mai lăsa să respire. Abia se abținea să nu-l îmbrățișeze și să-i strivească gura cu sărutul ei.

!otul va fi bine, i-a șoptit el la ureche. Nu te teme

Crezuse că tremura de spaimă. Mai bine să o creadă o lașă prostuță decît să bănuiască adevărul. Jenată, Sophia a încercat să se liniștească. Și-a umezit buzele uscate și a vorbit, cu gura îngropată în cămașa lui.

– Bine că te-ai hotărît în sfîrșit să faci ceva, i-a spus încercînd să pară cît mai obraznică. Ai așteptat cam mult.

Ross a scos un sunet care ar fi putut fi luat drept iritare sau amuzament.

– Eram ocupat cu Gentry.

– Credeam că o să sfîrșesc strivită.

El a strîns-o și mai tare în brațe.

– Acum ești în siguranță. Nimeni nu-ți va face vreun rău.

Dîndu-și seama că era mai mult decît dornic să o aline, Sophia s-a hotărît că era o bună ocazie să apeleze la latura lui protectoare. Îl cunoștea prea bine și știa că nu va rezista în fața unei doamne aflate la ananghie. Deși se simțea în continuare copleșită de rușine, a continuat să se agațe de el, ca și cum s-ar fi temut peste poate.

– Am strigat la Vickery dar nu m-a auzit, a spus ea pe un ton plîngăreț.

El i-a șoptit liniștitor la ureche și a mîngîiat-o pe spate. Deși încerca să ignore plăcerea provocată de atingerea lui, Sophia a închis ochii, întrebîndu-se cît mai putea să îndure o asemenea stare de bine. Își simțea sîniî îngreunați iar sfîrcurile i se întăriseră.

Ross i-a atins cu blîndețe o șuviță care îi alunecase pe umăr. Atingerea degetelor lui i-a produs un nou val de senzații prin tot corpul.

– Ai fost cumva rănită în învălmășeală, Sophia?

– Sunt... Doar m-au zgîriat puțin. Prefăcîndu-se copleșită, ea și-a pus mîinile pe după gîtul lui și l-a ținut strîns. Apropierea de trupul masiv de bărbat a făcut-o să se simtă protejată, în siguranță. Ar fi vrut să rămînă pentru totdeauna îmbrățișați. Era dușmanul ei, și-a amintit, dar pentru moment acest lucru nu mai conta.

Sir Ross a aruncat o privire în jur. Coridorul începea să se golească. S-a aplecat să o ridice în brațe.

– Nu e nevoie, domnule... Pot să merg și singura. Eu...

I-a ignorat protestele și a purtat-o în brațe de-a lungul holului. Era o femeie obișnuită să se descurce singură, așa că postura de domniță neajutorată i se părea destul de stînjenoare. Dar trebuia să-și atingă scopul. Roșie la față, Sophia s-a agățat de umerii lui puternici. Din fericire, polițiștii și agenții erau mult prea ocupați ca să le mai dea și lor atenție.

Sir Ross a dus-o în brațe pe hol, apoi pe scări. Cînd au ajuns în biroul lui, a lăsat-o cu grijă jos.

Te simți bine?

Ea a dat din cap. Inima continua să-i bată cu putere.

– Vreau să discutăm ceva, i-a spus el încet. Când ai venit mai devreme în camera de interogatoriu era un moment foarte tensionat iar eu...

– Îmi pare rău.

– Lasă-mă să termin. A zîmbit. N-am mai cunoscut pe nimeni care să mă întrerupă atît de des.

Sophia a reușit să-și țină gura închisă iar zîmbetul lui a devenit și mai larg.

– Să-l interoghezi pe Gentry nu este nici pe departe o ocupație plăcută. Am fost indispus toată după-amiaza iar vederea ta acolo a fost ultima picătură. Îmi pierd rareori cumpătul și regret că s-a întîmplat tocmai în fața ta.

Sophiei nu-i venea să creadă că un bărbat cu poziția lui își cerea scuze pentru atîta lucru. Și-a umezit buzele și l-a întrebat:

– De ce era atît de important să mă țin departe de locul acela?

El s-a jucat cîteva clipe cu părul care-i cădea peste umeri. Degetele lui lungi mîngîiau șuvițele mătăsoase de parcă ar fi fost petalele înmiresmate ale unei flori.

– Când te-am angajat mi-am promis că te voi proteja. Există anumite lucruri la care o femeie nu ar trebui să fie expusă niciodată. Iar acolo se aflau cîteva dintre cei mai răi oameni de pe acest pămînt.

– Cum ar fi Nick Gentry?

Sir Ross s-a încruntat.

– Da. Mi se pare destul de rău că ești expusă zilnic în fața celor care trec prin biroul din Bow

Street. Nu voi admite însă să te afli în apropierea unuia ca Nick Gentry.

- Nu mai sînt un copil neajutorat. Sunt o femeie care a împlinit deja douăzeci și opt de ani.

Ochii lui au strălucit amuzați.

- În ciuda vârstei tale respectabile, aș vrea să-ți păstrezi inocența cît mai mult timp.

- Dar nu sînt deloc inocentă. Iar tu știi prea bine asta, doar ți-am povestit despre trecutul meu.

El i-a cuprins fața între palme.

- *Ești* o inocentă, Sophia. Așa cum ți-am spus de la început, n-ar trebui să lucrezi aici. Ar trebui să te măriți cu un bărbat care să aibă grijă de tine.

- Nu vreau să mă mărit niciodată.

-- Nu? El nu a rîs, spre marea ei mirare. De ce nu? Pentru că ai fost dezamăgită în dragoste? Vei uita, cu timpul.

- Crezi? I-a întrebat, fără să fie prea convinsă de asta. Nu devenise sceptică în privința iubirii din cauza a ceea ce aflase despre Anthony. Ci din cauza a ce aflase despre ea însăși.

- Există o mulțime de bărbați demni de încrederea ta, a continuat el serios. Bărbați care să-ți ofere respectul și onestitatea pe care le meriți. Într-o zi vei întîlni un asemenea bărbat și te vei căsători cu ei

Sophia i-a aruncat o privire provocatoare, printre gene:

- Și cine va mai avea grijă de tine, după plecarea mea?

El a rîs și și-a coborît mîinile de-a lungul corpului, continuînd să o fixeze cu privirea.

– Nu-ți poți petrece tot restul vieții lucrînd pentru un magistrat morocănos de pe Bow Street.

Sophia a rîs de descrierea pe care Ross și-o făcuse lui însuși. Nu l-a contrazis însă ci s-a dat un pas înapoi, uitîndu-se de jur împrejur prin biroul lui.

– Trebuie să fac curat.

Sir Ross a clătinat din cap.

– E tîrziu. Și ai nevoie de odihnă. Totul poate aștepta pînă mîine.

– Foarte bine. Mă retrag la culcare... doar dacă și tu vei face la fel.

Lui nu a părut să-i convină sugestia ei.

– Nu pot. Mai am multe de făcut. Noapte bună, domnișoară Sydney.

Sophia știa că ar fi trebuit să-l asculte fără comentarii, dar cercănele lui adînci erau o dovadă că era extenuat. Dumnezeuule, chiar trebuia să muncească atît de mult?

– Nu am nevoie de mai mult somn ca tine, domnule. Dacă rămii treaz pînă tîrziu pot și eu să fac la fel. Am și eu destulă treabă de făcut.

El s-a încruntat:

– Du-te la culcare, domnișoară Sydney.

Sophia nici măcar nu a clipit.

– Odată cu tine.

– Ora mea de culcare nu are nici o legătură cu a ta, i-a spus el. Asta dacă nu vrei să te culci cu mine.

Clar, remarcă era menită să o intimideze și să o reducă la tăcere.

Prin minte i-a trecut un răspuns necugetat, unul atât de îndrăzneț încât a trebuit să-și muște limba. După care și-a spus: *de ce nu?* Era timpul să-și mărturisească interesul în ceea ce-l privea... să avanseze cu un pas în planul de a-l seduce.

– Bine, i-a răspuns repede. Dacă asta trebuie să fac doar ca să te odihnești puțin, fie.

El a pălit. Tăcerea prelungită care a urmat a fost dovada faptului că-l luase prin surprindere. *Dumnezeule*, și-a spus, panicată. *De data asta chiar am făcut-o.* Nu putea să prevadă ce anume avea să-i răspundă sir Ross. Pentru că era un gentleman era foarte probabil să o refuze. Și totuși ceva în expresia lui, strălucirea gri din ochii lui – toate o făceau să se întrebe dacă nu cumva avea de gând să dea curs invitației. Iar dacă o făcea, ea trebuia să se țină de cuvânt și să se culce cu el. Gîndul îi sfîșia sufletul. Era adevărat, asta urmărise, asta își propusese, dar acum era brusc îngrozită.

Îngrozită pentru că-și dădea seama cât de mult îl dorea.

Sir Ross s-a apropiat încet iar ea s-a dat câțiva pași înapoi, lipindu-se cu spatele de ușă. Privirea lui nu s-a desprins de chipul ei îmbujorat. Și-a pus mâinile de-o parte și de alta a ușii, în dreptul capului ei.

– Dormitorul meu sau al tău? a întrebat-o încet.

Se aștepta probabil ca ea să dea înapoi, să se bîlbîie, să o ia la fugă.

A strîns din pumni.

– Pe care-l preferi?

El a înclinat ușor capul și a studiat-o, cu ochi mîngîietori.

– Patul meu este mai mare.

– Oh, a fost tot ce-a reușit ea să articuleze. Inima îi bătea atît de tare încît era pe punctul să-i iașă din piept.

A privit-o de parcă ar fi fost în stare să-i citească fiecare gînd, fiecare emoție.

– Și totuși, a continuat el, dacă ne culcăm în același pat mă îndoiesc că ne vom odihni cîtuși de puțin.

– P-probabil că nu, a încuviințat ea.

– Așa că ar fi mai bine să revenim la aranjamentul inițial.

– Cel inițial...?

– Tu te vei duce în patul tău iar eu într-al meu.

A răsuflet ușurată, deși în adîncul sufletului era dezamăgită.

– Nu stai tîrziu, bine?

El i-a zîmbit din nou.

– Dumnezeule, cît poți fi de tenace! Dar nu vreau să te supăr. Mă tem de consecințe. I-a deschis ușa. Mai e ceva, domnișoară Sydney.

Sophia s-a întors spre el.

– Da, domnule?

A întins mîna spre ea și i-a cuprins ceafa. Sophia a fost mult prea uimită ca să se mai poată mișca sau să mai poată respira. El a coborît capul spre ea și a atins-o doar cu buzele, dar ea se simțea neajutorată, de parcă ar fi fost legată de el cu lanțuri groase.

Nu avusese timpul necesar să se pregătească... era lipsită de apărare, înmărmurită, nu putea să nu-l răspundă. La început buzele lui au fost blînde, extrem de atente, ca și cum se temea să nu o rănească. Apoi a încercat să o determine să-i ofere mai mult. Gustul lui, aroma vagă de cafea, toate o amețeau ca un drog. Vîrfurile limbii lui a început să exploreze, să o guste. Anthony nu o sărutase niciodată așa. Amețită de pasiune, Sophia s-a lipit și mai strîns de el, agățîndu-se de gîtul lui.

Cu un sunet înfundat, Ross a prins-o brusc de umeri și a îndepărtat-o de el, ignorîndu-i protestele. Privirea Sophiei a întîlnit-o pe a lui într-un moment de uimire. Liniștea era tulburată doar de răsufările lor întretăiate. Nici un bărbat nu o mai privise astfel, ca și cum ar fi vrut să o posede cu totul, fiecare centimetru din corp și din suflet. Puterea răspunsului trupului ei o speria, dorințele ei nemărturisite o șocau.

Sir Ross a privit-o fără să-i zîmbească.

– Noapte bună, Sophia.

A murmurat ceva în semn de răspuns și s-a îndepărtat repede, fără să alege. Era încă tulburată atunci cînd a ajuns la casa cu numărul patru.

Absentă, a remarcat că mulțimea se împrăștiase iar pe stradă era din nou ordine. Patrulele călare își făcuseră datoria.

A intrat în casă și a văzut că Eliza și Lucie mătuseră deja cioburile și astupau ochiul de fereastră cu un cearșaf.

– Domnișoară Sophia! a exclamat Eliza văzîndu-i rochia sfîșiată și părul răvășit. Ce s-a întîmplat?

– Nimic, i-a răspuns Sophia, distrasă. A întins mîna după mătură, dar cele două femei au gonit-o de acolo, insistînd că avea nevoie de odihnă. Le-a ascultat fără prea mare tragere de inimă, și-a aprins o lumînare și a pornit-o spre camera ei.

Picioarele îi erau de plumb în timp ce urca treptele. A ajuns în cameră, a închis cu grijă ușa în urma ei și a pus sfeșnicul pe măsuta de la capul patului.

Amintirile nu-i dădeau pace... Ochii lui zîmbitori, gri, felul în care pieptul îi urca și îi cobora în ritmul respirației, căldura gurii lui, plăcerea sărutului...

Anthony îi povestise despre experiențele lui cu alte femei, despre cît de bun amant era, dar Sophia înțelegea acum că erau doar laude deșarte. În doar cîteva minute, sir Ross o tulburase mai mult decît reușise vreodată Anthony... și o lăsase cu promisiunea nespusă pentru mai mult de atît... O speria gîndul că după ce va împărți patul cu el nimic nu va mai fi la fel. Pe jumătate furioasă, pe jumătate disperată, Sophia s-a întrebat de ce sir Ross nu putea fi bărbatul fudul și prost pe care și-l

Imaginase ea. Avea să-i fie îngrozitor de greu să-l trădeze iar experiența aceasta urma să o schimbe pentru totdeauna.

S-a schimbat în cămașă de noapte, și-a periat părul și și-a spălat fața cu apă rece. Trupul ei mai păstra încă amintirea atingerilor lui, urma buzelor lui. Oftînd, a luat cu ea lumînarea și s-a apropiat de fereastră. A dat perdeaua deoparte. Casa de la numărul trei era cufundată în întuneric, doar din biroul lui Ross străbătea lumina lămpii de birou.

Conturul feței lui se ghicea în semiîntuneric.

Tot mai lucrează, și-a spus nemulțumită. Nu avea de gînd să-și țină promisiunea și să se odihnească?

Parcă simțind că era privit, sir Ross a ridicat capul și a privit pe fereastră. O clipă mai tîrziu a făcut, ironic, o plecăciune plină de reverență, apoi a stins lampa de birou, lăsînd încăperea într-un întuneric adînc.

CAPITOLUL 4

Ross l-a chestionat cu perseverență pe Nick Gentry timp de trei zile. De obicei, chiar și cele mai dure caractere cedau în acest interval de timp. Numai că Nick Gentry făcea parte dintr-o altă categorie decît cei pe care îi întâlneau Ross pînă atunci. Părea clădit din fier, extrem de relaxat, genul de bărbat care nu avea motive să se teamă și nici nimic de pierdut. Ross încercase din greu să-și dea seama ce anume putea conta pentru el, ce slăbiciuni ar fi putut să aibă, dar nimic. Ore întregi îl interogase în legătură cu hoțiile pe care se spune că le-ar fi comis, cu trecutul lui, cu benzile de infractori din Londra, dar fără rezultat.

Pentru că toată lumea știa că Gentry era închis în Bow Street și toți ochii erau ațintiți asupra lor, Ross nu a îndrăznit să-l rețină nici o clipă peste cele trei zile legale. În cea de-a treia dimineață, Ross a dat ordin ca Gentry să fie eliberat, la o oră

la care să poată fi evitate demonstrațiile de bucurie ale susținătorilor lui.

Cu chipul împietrit, lipsit de orice expresie, Ross a intrat în biroul său fără să se mai oprească să ia micul dejun. Nu voia să mănânce, să stea la căldură, în bucătărie și să se bucure de mici atenții din partea Sophiei. Voia doar să se afunde în muncă.

În acea zi Grant Morgan era magistratul de serviciu, lucru pentru care Ross era profund recunoscător. Nu avea dispoziția necesară să judece cazuri minore, să asculte depoziții, să le pună întrebări celor vinovați și nevinovați deopotrivă. Voia să fie singur, în biroul lui.

Așa cum îi stătea în obicei, Morgan a trecut pe la el înainte de a merge la tribunal. Lui Ross îi făcea plăcere compania lui, pentru că se număra printre puținii care îi înțelegeau determinarea de a-l prinde pe Nick Gentry. În ultimele șase luni, de când fusese avansat de la simplu agent la magistrat asistent, Morgan se dovedise demn de încrederea lui Ross. Ca agent, Morgan era recunoscut pentru curaj și inteligență, dar și pentru impulsivitate. Unii critici fuseseră de părere că nu era potrivit, din punct de vedere al temperamentului, pentru postul de magistrat pe Bow Street.

– Slăbiciunea ta, îi spusese adesea Ross; constă în faptul că te hotărăști mult prea repede, înainte de a cîntări atent toate dovezile.

– Mă bazez pe instinct, ripostase Morgan.

– Instinctul este un lucru bun, îi răspunsese sec Ross, dar trebuie să ai mintea deschisă. Instinctul nimănui nu este infailibil.

– Nici măcar al tău? venise întrebarea bine țintită.

– Nici măcar.

Morgan se maturizase rapid, transformându-se într-un bărbat mai hotărît, mai flexibil. Ca magistrat era chiar mai aspru în decizii decît Ross, însă era foarte corect. Într-o bună zi, cînd Ross avea să se retragă, putea lăsa totul în mîinile lui Morgan, fără urmă de regret. Dar asta urma să se întîmple peste destulă vreme. Ross nu se grăbea deloc să lase locul liber.

În timp ce stăteau de vorbă s-a auzit o bătaie în ușă.

– Intră, a spus scurt Ross.

Sophia a intrat în cameră, aducînd un ibric cu cafea aburindă. Ross a simțit un val de plăcere la vederea ei. Silueta ei frumoasă era acoperită de o rochie cu mîneci lungi, cu pliseuri, de culoare gri. Culoarea închisă a materialului rochiei dădea ochilor ei o strălucire aparte, de safir. Părul ei de aur, strălucitor, era ascuns aproape complet de boneta pe care ar fi vrut să i-o smulgă de pe cap, imediat.

După ce se sărutaseră, cu două seri în urmă, Ross și Sophia se evitaseră reciproc. Ross încercase să se concentreze asupra muncii lui. Pe de altă parte, i se păruse evident că pe Sophia episodul o iritase. De atunci nu-i mai căutase privirea și

Il văzuse mîinile tremurînd atunci cînd îi servise micul dejun, în dimineata următoare.

Și totuși nu păruseră să-i displacă săruturile lui. Ba chiar din contră. Îi răspunsese cu o dulceață care îl stîrnise și mai tare. La început, pe Ross îl uimise felul școlăresc, neexperimentat în care săruta ea. Poate că iubitului ei nu-i plăcuse să sărute, sau poate nu se pricepuse și de aceea Sophia nu învățase prea multe de la el. Și totuși, era cea mai dezirabilă femeie din cîte întîlnise vreodată.

– Bună dimineata, a spus Sophia, privindu-l mai întîi pe Morgan și apoi uitîndu-se spre Ross. I-a umplut cana goală de pe birou. M-am gîndit că ți-ar prinde bine o cafea proaspătă înainte să plec.

– Unde te duci? a întrebat-o Ross morocănos, dîndu-și seama că era ziua ei liberă.

– Mă duc la piață, pentru că Eliza nu este în stare. A alunecat pe scări și s-a lovit rău la genunchi. Cred că se va vindeca repede, dar trebuie să aibă grijă să nu stea prea mult în picioare.

– Cine te însoțește?

– Nimeni, domnule.

– Nici Lucie?

– E la țară, să-și viziteze părinții, i-a reamintit Sophia. A plecat ieri dimineată.

Ross cunoștea bine Covent Market, cu hoții de buzunare, mulțimea de pierde-vară și cerșetorii care mișunau printre arcade. O femeie ca Sophia nu era în siguranță acolo, mai ales că venise de

curînd în oraș. Ar fi putut fi jefuită sau chiar violată. Inima i-a stat în loc la acest gînd.

– Nu mergi nicăieri singură, i-a spus scurt Sophiei. O să ai de furcă cu toți nemernicii de pe acolo.

– Eliza merge adesea singură la piață și nu am auzit să fi avut vreo problemă.

– Nu-ți pot răspunde fără să fac o referire care să n-o flateze deloc pe Eliza, așa că mai bine tac. Și totuși, nu vei merge singură în Covent Garden. Te va însoți unul dintre agenți.

– Sunt plecați cu toții, a intervenit și Morgan, uitîndu-se cînd la unul cînd la celălalt, plin de interes.

– Chiar toți? a întrebat nervos Ross.

– Da. Chiar tu l-ai trimis pe Flagstad la Banca Angliei, pe Ruthven să ancheteze o tîlhărie iar pe Gee...

– Ernest unde este?

Morgan a făcut un gest, a zădărnice.

– Ernest duce materialele pentru ziar la tipografie.

Ross s-a întors din nou spre Sophia.

– Trebuie să-l aștepți pe Ernest să se întoarcă. Va merge el cu tine la piață.

– Nu cred să ajungă mai devreme de prînz, a spus ea indignată. Iar eu nu pot aștepta atît. Legumele cele mai bune se găsesc doar dimineața. Cred că au început deja să-și strîngă tarabele.

– Mare păcat, a spus Ross fără să pară prea impresionat. Dar nu pleci nicăieri de una singură. Am spus.

Sophia s-a aplecat peste biroul lui. Era pentru prima oară în ultimele două zile că îi căuta înadins privirea. Ochii îi străluceau, provocându-l.

– Când ne-am cunoscut m-am întrebat dacă ai și tu vreun defect. Acum am aflat că ai.

– Oh? și-a arcurit el sprâncenele. Și care ar fi acesta?

– Ești poruncitor, îți dai aere de stăpîn și ești extrem de încăpățînat.

Morgan a întrerupt-o, pufnind în rîs.

– Și ți-a trebuit *o lună întreagă* ca să ajungi la această concluzie, domnișoară Sydney?

– Nu-mi dau aere de stăpîn, a contracarat Ross. Numai că știu ce e mai bine pentru fiecare.

Sophia a rîs și l-a privit cu atenție în liniștea care a urmat. Ross i-a pîndit următoarea mișcare, fascinat de cuta fină care îi apăruse între sprîncene. După care fruntea i s-a luminat, ca și cum ar fi ajuns la o concluzie care o mulțumea:

– Foarte bine, sir Ross. Nu voi merge singură la piață. Mă va însoți singurul bărbat disponibil – tu. Ne întîlnim în fața ușii, în zece minute.

Lăsat fără replică, Ross a urmărit-o cu privirea cum ieșea din birou. Fusese tras pe sfoară– și cu cîtă îndemînare! Pe de altă parte, trecuse destulă vreme de cînd o femeie încercase să-l manipuleze

– și să reușească. Iar lui acest lucru îi făcea plăcere acum, fără să știe din ce motiv.

După ce ușa s-a închis în urma Sophiei, Morgan s-a întors să-l privească pe Ross.

– Ce te holbezi așa? a mormăit Ross.

– Nu te-am mai auzit niciodată ciorovăindu-te așa.

– Nu mă ciorovăiam, purtam o discuție.

– Exact asta făceai, într-o manieră care poate fi catalogată drept flirt.

Ross s-a strîmbat.

– Discutam despre siguranța ei. E cu totul altceva decît un flirt.

Morgan a zîmbit cu subînțeles.

– Cum spui tu.

Ross a dus cana la gură și a golit-o pe jumătate dintr-o singură înghițitură. S-a ridicat de pe scaun, a luat haina de pe spătar și a îmbrăcat-o.

Morgan îl privea surprins.

– Unde te duci, Cannon?

Ross i-a împins o mînă de documente peste masă.

– La piață, bineînțeles. Uită-te pe hîrțile astea, te rog.

– Dar... dar... Din cîte își amintea Ross, era pentru prima oară de cînd se cunoșteau că Morgan rămăsese fără replică. Trebuie să mă pregătesc pentru tribunal!

– Ședința începe abia peste un sfert de oră, i-a răspuns Ross. De cît timp ai nevoie, pentru numele

lui Dumnezeu? A ieșit surîzînd din birou, simțindu-și inima ciudat de ușoară.

Sophia o însoțise de cîteva ori pe Eliza la piață, așa că era familiarizată cu locul, cu arcadele care dădeau în așa-zisele piațete de pe laterală. Cele mai frumoase flori și cele mai proaspete fructe și legume se găseau acolo. Peste tot se învîrteau nobili, hoți de buzunare, oameni de teatru, scriitori și prostituate. Diferențele de clasă socială păreau să fi dispărut în Covent Garden iar atmosfera era destinsă, ca de carnaval.

În acea zi o trupă de circari dădea un mic spectacol: doi jongleri, un clown, chiar și un înghițitor de săbii. Sophia l-a urmărit cum își vîra sabia pe gît și cum a scos-o, cu iscusință. A clipit, așteptîndu-se să-l vadă cum își scuipa mațele afară. În loc de asta, bărbatul i-a zîmbit și a făcut o plecăciune, prinzînd cu îndemînare și moneda pe care i-o aruncase sir Ross.

– Cum reușește? l-a întrebat Sophia.

El a zîmbit, văzînd-o că făcuse ochii mari.

– În majoritatea cazurilor, înghit înainte un tub din plastic, pe post de teacă.

– Ugh... S-a cutremurat și l-a luat de braț, îndrumîndu-l spre tarabele cu fructe. Trebuie să ne grăbim. Nu m-ar surprinde să se fi terminat deja merele.

În timp ce Sophia trecea de la o tarabă la alta, sir Ross o urma îndatoritor. Nu s-a amestecat în tîr-

guielile ei, a așteptat răbdător ca ea să se tocmească pentru cel mai mic preț și cea mai bună calitate. I-a dus coșul plin cu de toate, iar ea pune și pune: fructe și legume, o roată de cașcaval, un calcan măricel învelit într-o hîrtie maro.

În clipa în care lumea și-a dat seama că faimosul magistrat șef din Bow Street se afla acolo, au început să se audă voci cu accent cockney, răsunînd într-un cor vesel. Vînzătorii de la tarabe și cumpărătorii îl strigau, îl trăgeau de mîneacă. Toți păreau să-l fi cunoscut personal, sau cel puțin așa pretindeau, iar Sophia s-a trezit deodată cu o mulțime de cadouri: un măr în plus, o legătură de salvie, o scrumbie afumată.

– Am ceva pentru dumneata! era o propoziție repetată adesea. Curioasă, Sophia l-a întrebat care era motivul.

– Sunt darurile lor, răsplată pentru o favoare.

– Le-ai făcut favoruri tuturor acestor oameni?

– Multora, a recunoscut el.

– Cum ar fi?

A ridicat din umeri.

– Fii sau nepoții unora dintre ei au încălcat măcar o dată legea. Hoșie, vandalism, lucruri de genul acesta. Pedeapsa obișnuită pentru astfel de fapte este fie biciuirea fie întemnițarea, iar închi-soarea i-ar perverti și mai mult. Numai că eu i-am trimis să se înroleze în armată sau marină, să se pregătească pentru a deveni ofițeri.

– Și le-ai dat șansa unei noi vieți, a spus Sophia. Ce plan minunat!

– A funcționat foarte bine pînă acum, i-a răspuns Ross și a încercat să schimbe subiectul. Uită-te la taraba de acolo, cea cu pești afumați. Știi să gătești kedgeree, felul acela de mîncare indiană?

– Bineînțeles, a spus Sophia. Dar nu mi-ai povestit totul despre faptele tale bune.

– N-am făcut nimic demn de laudă. A fost doar o chestiune de bun simț. Este evident că dacă trimiți un băiat la închisoare, alături de criminali, o să ducă la coruperea lui. Și chiar dacă legea nu face distincție între faptele comise de copii și cele ale adulților, trebuie să ne gîndim mai mult la cei aflați la vîrste fragede.

Sophia s-a întors cu spatele, prefăcîndu-se că privea spre tarabe. Furia o copleșea. Aproape că i se făcuse rău iar lacrimile o înecau. Găsise o cale de a nu-i trimite pe tineri la închisoare, dar era al naibii de tîrziu. Dacă ar fi găsit mai devreme această soluție, fratele ei ar fi trăit și acum. Îi venea să urle în fața nedreptății. Îl voia pe John înapoi, voia să șteargă momentul în care vasul cu prizonieri îl purtase către moarte. Dar el nu mai era, iar ea rămăsese singură. Și toate numai din vina lui Ross.

Ferindu-și privirea, Sophia s-a apropiat de o tarabă plină cu flori: primule roz, crini, nemțișori albaștri de munte și camelii albe, fragile. A inspirat

adînc și s-a străduit să se liniștească. Cîndva, s-a consolat ea, sir Ross avea să-și primească pedeapsa binemeritată, chiar din partea ei.

– Spune-mi, l-a întrebat apropiindu-și chipul de flori, cum se face că un bărbat născut într-o familie atît de distinsă a devenit magistrat?

Privirea lui Ross i-a mîngîiat profilul.

– Tatăl meu a insistat să mă pregătesc pentru o profesie, să nu duc o viață de indolență. Ca să-i fac pe plac, am început să studiez dreptul. Pe la mijlocul studiilor mele, tata a murit într-un accident de vînătoare și a trebuit să le abandonez și să-mi asum rolul de cap de familie. Interesul meu pentru magistratură nu a scăzut nicidecum. Îmi era foarte clar deja că erau multe de făcut în domeniul metodelor judiciare. Într-un final am acceptat numirea la biroul din Great Marlboro Street și curînd am fost transferat la cel din Bow Street, ca șef al agenților.

Bătrîna care stătea în spatele tarabei cu flori a privit-o zîmbind pe Sophia, apoi s-a întors spre Ross.

– E tare frumușică femeiușca ta. Și i-a întins un buchețel de violete.

Sophia a dus imediat mîna la geantă, căutînd înfrigurată bani să o plătească.

Sir Ross a prins-o de mîină, oprind-o. l-a dat vînzătoarei cîteva monede din propriul buzunar.

– Vreau un trandafir perfect, i-a spus. Roz.

– Bine, sir Ross. A zîmbit larg, dezvelîndu-și dinții stricați și i-a întins un trandafir roz abia îmbo-bocit, cu petalele încă strălucind de roua dimineții.

Sophia a acceptat trandafirul din mîna lui sir Ross și l-a dus la nas. Mirosul bogat i-a umplut nările.

– E foarte frumos, i-a spus destul de înțepată. Mulțumesc.

În timp ce se îndepărtau, Sophia pășea cu atenție pe caldarîmul spart. A simțit cum Ross o prin-dea de braț, ca să o susțină, și a trebuit să facă apel la toată voința ei ca să nu-l respingă.

– Am auzit bine? Femeia aceea mi-a spus „lemeiușcă”? Nu-și dădea seama dacă era sau nu cazul să se simtă jignită.

Ross i-a zîmbit.

– În limbajul străzii este un compliment. Cuvîntul nu are nici o conotație negativă.

– Înțeleg. Felul acesta cockney de a vorbi mi se pare fascinant. Aproape ca o limbă străină. Trebuie să mărturisesc că nu înțeleg mai bine de jumătate din ce aud la piață.

– Ceea ce este un lucru bun, sînt sigur.

Cînd au intrat în bucătărie, Eliza îi aștepta cu un zîmbet întipărit pe față.

– Îți mulțumesc, domnișoară Sophia. Îmi pare rău că nu m-am putut duce eu la piață.

– Nici o problemă, i-a răspuns Sophia. Ai grijă de genunchiul tău, să se vindece cum trebuie.

Văzînd că era însoțită de sir Ross, Eliza a făcut ochii mari.

– Vai, domnule... ce drăguț din partea dumnea-voastră! Îmi pare rău că v-am creat atîtea necazuri!

– Nu-i nici un necaz, i-a spus el.

Privirile Elizei rămăseseră ațintite pe trandafirul roz din mîna Sophiei. Deși nu și-a permis să comenteze, era clar că făcea speculații în minte. Călcînd cu grijă, Eliza a cules cîteva lucruri din coș și a intrat în cămară. Vocea ei răzbătea de acolo:

– Avem de toate pentru plăcintă? Chimen, secară și agrișe pentru ornat?

– Da, i-a răspuns Sophia. Numai că nu am găsit agrișe și atunci...

A fost redusă brusc la tăcere. Sir Ross a luat-o în brațe și a sărutat-o atît de tandru încît ea nu a avut cum să nu-i răspundă. Uluită, a încercat să-și aducă aminte cît de mult îl ura, cîte greșeli făcuse în trecut, numai că buzele lui erau nespuse de calde și de convingătoare iar gîndurile ei zburau nebunește. Trandafirul roz i-a scăpat printre degete. Sophia s-a lipit de el, încercînd să-și recapete echilibrul. Limba lui o cerceta... delicios... intim și dulce. Sophia a oftat și a dat capul pe spate, în semn de capitulare. Întreaga ei existență părea să se rezume la acest moment arzător.

Deși bătăile inimii îi răsuna în urechi, a auzit totuși vocea Elizei venind dinspre cămară:

– Nu avem agrișe? Și cu ce vom orna plăcinta?

Sir Ross s-a desprins din sărut. A rămas cu fața aproape de a ei iar Sophia a simțit că se cufunda în adâncimea argintie a ochilor lui. A mîngîiat-o ușor pe obraz, apoi a coborît spre colțul gurii ei. Cumva, Sophia a reușit să-i răspundă Elizei:

– A-am găsit stafide...

De îndată ce a rostit cuvintele, sir Ross a sărutat-o din nou, explorînd-o, ațîțind-o. I-a cuprins ceafa între degete iar senzația i-a dat fiori, accelerîndu-i pulsul. A profitat de capitularea ei și a sărutat-o și mai apăsător, mai adînc, savurîndu-i cu nesăț gustul. Sophia simțea că genunchii îi cedau, așa că s-a agățat de el iar Ross a susținut-o, fără să se oprească din sărut.

– Stafide? bombănea Eliza, nemulțumită. Gustul nu va mai fi același, dar tot e mai bine decît nimic.

Sir Ross și-a desprins buzele de ale ei, continuînd să o țină strîns de talie. I-a zîmbit în treacăt și a ieșit din bucătărie, exact în clipa în care Eliza își făcea apariția din cămară.

– Unde este sacul cu zahăr, domnișoară Sophia? Credeam că l-am dus și pe el în cămară dar nu-l mai văd... A făcut o pauză și s-a uitat în jur. Unde este sir Ross?

– A... Sophia s-a aplecat să ridice trandafirul căzut. A plecat.

Își simțea pulsul bătînd nebunește în cele mai vulnerabile locuri din trup. Dorea mai mult, tînjea

după săruturile și mîngîierile bărbatului pe care îl ura. Era o ipocrită, o destrăbălată.

O proastă.

– Domnișoară Sydney. Ernest intrase în bucătărie, cu un pachet învelit în hîrtie. L-a adus ceva, cu vreo zece minute în urmă.

Sophia era așezată la masă și-și bea ceaiul. A luat pachetul cu o exclamație de surprindere. Nu făcuse nici un fel de cumpărături, nu comandase nimic pentru casă. Iar verișoara în casa căreia locuise după moartea părinților ei nu era genul care să trimită cadouri neașteptate.

– Mă întreb ce poate fi, a spus cu voce tare, studiind pachetul. Pe hîrtie era trecut numele ei și adresa din Bow Street, fără vreun indiciu referitor la cel care îl trimisese. Nu e nici un bilet? I-a întrebat pe Ernest. A luat un cuțit să taie sfoara groasă care era înfășurată în jurul pachetului.

El a clătinat din cap.

– Poa' să fie înăuntru. Să-l desfac eu, domnișoară? Sfoara pare tare greu de tăiat. Să nu-ți alunece cuțitul și să te tai. Te ajut eu.

Sophia i-a zîmbit.

– Îți mulțumesc, Ernest, ești tare drăguț. Dacă nu mă înșel, nu cumva te-a rugat domnul Grant să-i iei de la librărie cîteva sticlute cu tuș?

– Ba da. Ernst a oftat adînc, ca și cum ar fi fost epuizat de cîtă treabă făcuse în ziua aceea. Ar fi

bine să le găsească pe birou când se întoarce de la tribunal.

Sophia i-a zîmbit și mai larg și i-a făcut cu mîna în semn de rămas-bun. S-a întors la pachetul misterios, a tăiat sfoara și l-a desfăcut. Cîteva straturi de pînză fină acopereau un obiect moale și foșnitor. Curioasă, Sophia le-a dat imediat deoparte.

Și-a ținut răsufierea când a descoperit o rochie – nu era una banală, ca toate celelalte rochii ale ei, ci era făcută din mătase și dantelă. Potrivită pentru un bal. Dar de ce i-ar fi trimis cineva tocmai ei o asemenea rochie? Cu degete tremurînde a căutat biletul. Cel care trimisese rochia fie uitase să-l pună acolo fie o făcuse deliberat. A scuturat ușor rochia și a privit-o confuză. Ceva familiar o tulburase ceva care rămăsese ascuns într-un colț al minții ei...

Oa, îi amintea de rochia mamei ei! Fetiță fiind, Sophiei îi plăcea să probeze rochiile mamei, pantofii și bijuteriile și să se joace ore întregi de-a printesa. Rochia ei preferată era dintr-un material cu o culoare mai neobișnuită, care părea lavandă privită într-o anumite lumină și argintie privită într-alta. Și rochia aceasta avea aceeași nuanță, același decolteu și aceleași mînece care se terminau cu o dantelă delicată. Și totuși nu era rochia mamei ei, ci o copie făcută într-un stil mai modern, cu talia mai joasă și fuste mai ample.

Profund tulburată, Sophia a împăturit rochia la loc în hîrtie. Cine ar fi putut să-i trimită un aseme-

nea dar? Și de ce? Să fi fost doar o stranie coincidență faptul că semăna atât de mult cu rochia mamei ei?

A părăsit bucătăria luînd rochia cu ea și s-a dus la singura persoană în care avea încredere. Mult mai tîrziu avea să se întrebă de ce se gîndise tocmai la sir Ross, dat fiind că ani întregi nu avusese încredere în nimeni, doar în ea însăși. Se schimbase mult, iar acest gînd nu-i dădea pace.

Ușa biroului lui Ross era închisă și după sunele care răzbăteau dinăuntru și-a dat seama că era într-o întîlnire. A rămas în fața ușii, ezitînd.

Tocmai atunci s-a întîmplat ca Vickery să treacă pe acolo.

– Bună dimineața, domnișoară Sydney. Nu cred că sir Ross e gata să înceapă audierile, încă.

– Eu... voiam să discut ceva cu el. O chestiune personală. Sophia ținea pachetul strîns la piept. Înțeleg că e ocupat, așa că nu vreau să-l deranjez.

Vickery s-a încruntat și a privit-o gînditor.

– Sir Ross ne-a spus răspicat că dacă vei avea vreodată vreo problemă dorește să fie informat imediat.

– Problema poate să mai aștepte, a spus ea ferm. E un fleac. Mă întorc mai tîrziu, cînd sir Ross va fi liber. Nu, domnule Vickery, te rog să nu bați la ușă! Dar bărbatul i-a ignorat protestele.

Spre consternarea ei, ușa s-a deschis iar sir Ross își însoțea vizitatorul care pleca. Bărbatul cărunt, deși mic de statură, era impozant, îmbrăcat

În haine fine. I-a aruncat o privire Sophiei și s-a întors zîbind șmecherește spre Ross.

– Acum înțeleg, Cannon, de ce erai atît de nerăbdător să închei întîlnirea noastră. Compania acestei ființe încîntătoare este sigur de preferat.

Ross nu a negat.

– La revedere, lord Lytton. Voi examina proiectul de lege cu mare atenție. Deși sînt sigur că nu-mi voi schimba părerea.

– Am nevoie de sprijinul tău, Cannon, i-a spus bărbatul pe un ton plin de subînțelesuri. Iar dacă îl voi primi vei avea în mine un prieten extrem de util.

– Nu mă îndoiesc de asta.

S-au salutată iar Lytton s-a îndepărtat, călcînd zgomotos pe podea cu pantofii lui cei scumpi.

Ross a privit-o pe Sophia cu ochii strălucind.

– Intră, i-a spus cu blîndețe și a condus-o în biroul lui. Atingerea palmei lui pe spatele ei era caldă și ușoară. Sophia s-a așezat cu spatele drept pe scaunul pe care i-l arătase el.

– Lytton, a repetat ea numele bărbatului care tocmai plecase. Doar nu este *acele* Lytton, secretar de stat la Ministerul de Război?

– Nimeni altul.

– Oh, nu, a spus Sophia îmbujorată. Sper că nu v-am întrerupt. Îmi vine să-l omor pe Vickery!

Sir Ross a izbucnit în rîs.

– Nu ai întrerupt nimic. Lytton ar fi trebuit să plece de vreo jumătate de oră, așa că ai sosit la

țanc. Acum spune-mi de ce ai venit la mine. Bănuiesc că are legătură cu pachetul din poala ta.

– Dă-mi voie să-mi cer scuze mai întâi. Eu...

– Sophia. O privea atent. Niciodată nu sînt prea ocupat cînd e vorba de tine. Niciodată.

Ea nu reușea să-și desprindă privirea de la el. Cu gesturi stîngace a pus pachetul pe biroul lui.

– L-am primit cu vreo oră în urmă. Mi l-a adus Ernest. Se pare că l-a adus un curier și nu știu cine ar putea fi expeditorul.

Sir Ross a citi atent adresa de pe ambalaj. A dat hîrtia deoparte, dînd la iveală rochia care a strălucit în lumina spartană a biroului. Chipul lui sir Ross a rămas impasibil, doar a ridicat întrebător o sprînceană cînd a examinat atent rochia.

– Nu știu cine ar fi putut să o trimită, a spus îngrijorată Sophia. Mai ales că e ceva ciudat cu ea. l-a povestit despre asemănarea dintre rochia aceea și cea care îi aparținuse mamei ei.

Cînd Sophia a terminat de vorbit, sir Ross s-a sprijinit de spătarul scaunului și a privit-o gînditor, într-un fel care ei nu i-a plăcut deloc.

– Domnișoară Sydney, crezi că este posibil să fi fost trimisă de fostul tău iubit?

Ideea a surprins-o și a amuzat-o deopotrivă.

– Oh, nu. N-are nici cea mai mică idee că lucrez aici. Și apoi, n-ar avea nici un motiv să-mi trimită un cadou.

Sir Ross a ridicat rochia și i-a examinat îndeaproape cusăturile, materialul, dantela.

– E o rochie scumpă, a spus. E bine făcută, din material foarte bun. Dar nu are eticheta croitoresei pe dedesubt, ceea ce mi se pare ciudat. Aș fi înclinat să cred că cel care ți-a trimis-o nu a vrut să i se dea de urmă. Modista ar fi putut să-i dezvăluie identitatea.

– Deci nu avem cum să aflăm de la cine este?
A ridicat privirea spre ea.

– Voi vorbi cu unul dintre agenții mei. Îi va pune câteva întrebări lui Ernest, legate de curierul care a adus-o. Și va încerca să afle ce modiste ar fi putut să coasă o asemenea rochie. Materialul este destul de neobișnuit. Asta ar trebui să mai scurteze lista.

– Mulțumesc. Zîmbetul i s-a șters însă de pe față când i-a auzit următoarea întrebare.

– Ai întâlnit cumva în ultima vreme vreun bărbat care să se fi arătat interesat de tine? Cu care să fi flirtat, să fi vorbit la piață sau...

– Nu! Întrebarea lui o agitase iar obrajii i se înroșiseră violent. Te asigur, sir Ross, că nu aș încuraja nici un bărbat să... Adică... S-a oprit, confuză, dîndu-și seama că de fapt încurajase un anume bărbat – pe sir Ross însuși.

– Nu te supăra, Sophia, i-a spus blînd. Nu te-aș condamna dacă ai face-o. Ești liberă să trăiești cum vrei.

Ea a vorbit fără să se gîndească.

– Ei bine, nu am un pețitor și nici nu m-am purtat în așa fel încît să atrag vreunul. Nu-mi doresc deloc să repet experiența trecută.

Privirea lui a devenit alertă, ca a unui lup.

– Din cauza felului în care te-a părăsit? Sau pentru că nu ai găsit plăcerea în brațele lui?

Sophia a fost uimită că-i puneă asemenea întrebări intime, așa că a roșit și mai tare.

– Nu văd ce legătură ar putea avea cu cel care mi-a trimis rochia.

– Nu are, a recunoscut el. Dar sînt curios.

– Ei bine, așa vei rămîne! S-a forțat să-și recapete stăpînirea de sine. Pot pleca, domnule? Am multă treabă, mai ales acum că Eliza e rănită.

– Da, i-a răspuns el imediat. Îl voi ruga pe Sayer să cerceteze cazul rochiei și să te anunțe în caz că află ceva.

– Mulțumesc. Sophia s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă, urmată îndeaproape de Ross. El a întins mîna spre clanță dar s-a oprit cînd a auzit-o spunînd: eu... într-adevăr, nu am găsit plăcerea în brațele lui. Nu-și dezlipea privirea de pe lambriul din lemn de stejar. Dar a fost probabil mai mult viña mea decît a lui.

I-a simțit răsuflarea fierbinte pe păr și buzele atingîndu-i creștetul. Apropierea de el a făcut-o să geamă ușor, plină de dorințe. A apucat orbește mînerul ușii și a ieșit, fără să-i mai arunce vreo privire.

Ross a închis ușa și s-a întors la birou, sprijinindu-se cu palmele de el. A oftat adânc, tensionat. Dorința pe care și-o ținuse în frâu atîta timp ieșise la suprafață. Toată forța voinței lui, toate nevoile fizice și toate obsesiile se îndreptau acum într-o singură direcție. Spre Sophia. Abia dacă mai rezista să se afle în aceeași încăpere cu ea fără să o atingă.

A închis ochii, absorbind atmosfera familiară din biroul lui. Își petrecuse mai bine de cinci ani între acei pereți, înconjurat de hărți, dosare și cărți. Ieșise mult și pe teren, la diverse anchete, dar se întorcea întotdeauna aici. Era brusc uimit de faptul că își dedicase atîta timp muncii lui.

Rochia de culoarea lavandei strălucea pe biroul lui. Își imagina cum ar fi arătat Sophia în ea... culoarea ar fi avantajat-o, scoțîndu-i în evidență ochii albaștri și părul blond închis. Cine i-o trimisese nare? Se simțea sufocat de gelozie și de felul aproape violent de posesiv în care se gîndea la ea. Voia să aibă drepturi exclusive asupra ei, să-i dea doar el tot ce avea nevoie, tot ce i-ar fi făcut plăcere.

A oftat adânc încercînd să înțeleagă sentimentele în care îl asaltau, un amestec de bucurie și de ostilitate. Își jurase să nu se mai îndrăgostească niciodată. Nu uitase ce însemna să ții cu adevărat la o femeie, să te temi pentru ea, să-i dorești fericirea mai presus decît a ta. Trebuia să facă în așa fel

încît asta să nu se întîmple din nou, să-și satisfacă nevoia nețărmurită pentru Sophia fără să-i dăruiască și inima lui.

CAPITOLUL 5

La căderea serii, cînd a fost convinsă că sir Ross era plecat să ancheteze vreun caz, Sophia a rugat-o pe Lucie să o ajute, să-i întoarcă salteaua și să-i schimbe cearșafurile.

– Aș vrea, domnișoară, i-a răspuns Lucie, numai că îmi sîngerează rău mîinile din cauză că am frecat de dimineață toate oalele din cupru.

– Ce-ai făcut? Să văd! A tras aer în piept cînd a văzut cît de rău arătau mîinile servitoarei, din cauza leșiei. De ce nu mi-ai spus mai devreme, Lucie? A așezat-o pe fată pe un scaun și s-a dus în cămară. A adus de acolo o mulțime de sticlute. A turnat într-un bol glicerină, apă de flori de soc și ulei și le-a amestecat pe toate cu furculița. Stai cu mîinile în soluția aceasta o jumătate de oră iar la noapte să dormi cu mănuși.

– Dar nu am, domnișoară.

– Nu ai mănuși? Sophia s-a gîndit la singura pereche pe care o avea și s-a hotărît să o sacrifi-

ce, nu fără strîngere de inimă. Cînd a privit din nou mîinile fetei a cuprins-o un val de ruşine. Du-te după aceea în camera mea și ia-le pe ale mele, din coşul de sub noptieră.

Lucie o privea îngrijorată.

– Dar le stric, domnişoară!

– Mîinile tale sînt mai importante decît o pereche nefericită de mănuşi.

– Și salteaua lui sir Ross?

– Nu-ți bate capul cu asta. Mă descurc și singură.

– Dar e greu de întors de una singură...

– Tu îngrijește-ți mîinile, i-a spus Sophia, pe un ton cît mai ferm. Altfel nici mîine nu vei fi bună de nimic.

Lucie i-a zîmbit recunoscătoare.

– Nu vreau să par lipsită de respect, domnişoară, dar ești o dulceată.

Sophia a dat din mîină și s-a grăbit să urce în camera lui sir Ross înainte ca acesta să se întoarcă. A pus un braț de cearşafuri curate pe unul din scaune și s-a uitat în jur. Praful fusese șters și podeaua fusese măturată dar salteaua trebuia neapărat întoarsă iar hainele din ziua precedentă nu fuseseră adunate și duse la spălat.

Încăperea i se potrivea lui sir Ross. Mobila era masivă, din lemn de mahon, tapițată cu brocart verde închis. Și draperiile erau de aceeași culoare. Unul dintre pereți era acoperit cu o tapiserie veche, cu culorile șterse. O serie de trei gravuri erau agă-

late pe celălalt perete, toate fiind niște caricaturi care-l înfățișau pe sir Ross, fie ca o creatură olimplană masivă care ținea politicieni și guvernanți pe genunchi, fie ca un păpușar care trage de sforile agenților-păpuși care aveau buzunarele ticsite de bani. Era evident că acele caricaturi erau menite să critice imensa putere pe care o acumulasera sir Ross și agenții lui.

Sophia înțelegea prea bine sursa îngrijorării artistului. Majoritatea englezilor respingeau ideea unei poliții puternice și bine organizate, considerând-o neconstituțională și extrem de periculoasă. Se simțeau mai în largul lor cu vechiul sistem, în care cetățenii obișnuiți serveau drept polițiști, timp de un an. Numai că aceștia se dovediseră neputincioși în fața valurilor de jafuri, violuri, crime și fraude care asaltaseră Londra. Parlamentul refuzase să autorizeze o forță polițienească reală, așa că agenții de pe Bow Street făceau legea. Nu răspundeau decât în fața lui sir Ross, care era acum mai puternic ca niciodată.

După ce a privit caricaturile, Sophia s-a întrebat de ce le atârname Ross pe peretele din dormitor. Și-a dat seama că era un mod în care își reamintea că orice decizie a lui era atent studiată iar comportamentul trebuia să-i fie mai presus de orice reproș.

Alungându-și aceste cuvinte din minte, Sophia a strâns cearșaful de pe patul imens. I-a fost greu să minuiască singură salteaua grea, dar a reușit să o

pună la loc, pufnind și icnind. Se mîndrea cu felul în care știa să facă patul: cearșaful era atît de întins încît moneda sărea cît-colo dacă o aruncai. După ce a bătut pernele, Sophia s-a apropiat de scaunul pe care fuseseră lăsate hainele. A luat cravata neagră din mătase într-o mînă și cămașa albă în cealaltă.

Un miros plăcut i-a invadat nările. Era mirosul lui Ross, păstrat de materialul subțire. Sophia a dus cămașa la nas, inspirînd mirosul de transpirație și de săpun de ras amestecate cu cel de bărbat viril, sănătos. Niciodată aroma unui bărbat nu i se păruse atît de atrăgătoare. În ciuda presupusei ei iubiri pentru Anthony, ea nu remarcase asemenea detalii la el. Probabil că fusese îndrăgostită de ideea de Anthony, de o fantezie și nu de bărbatul adevărat. Își dorise ca prințul din poveste să vină după ea, pe un cal alb, iar Anthony jucase acest rol, atîta timp cît îi convenise.

Ușa s-a deschis brusc.

Speriată, Sophia a scăpat cămașa din mînă și a pălit, vinovată. Sir Ross intra în cameră, îmbrăcat într-o haină neagră. Umiliința era prea mare. Dumnezeuule, o surprinsese mirosindu-i cămașa, îngropîndu-și nasul în ea!

Numai că sir Ross nu părea să fi observat nimic. Privirea nu-i era alertă, ca de obicei. Mirată, Sophia s-a întrebat dacă nu cumva băuse. Nu-i stătea în obicei, dar ea nu găsea altă explicație.

– Te-ai întors mai devreme decît credeam, i-a spus ea. Tocmai îți făceam ordine prin cameră.

El a clătinat din cap, ca și cum ar fi încercat să se limpezească, și s-a apropiat de ea.

Sophia s-a dat un pas înapoi, atingînd comoda din spatele ei și l-a privit atentă, cu îngrijorare.

– Ți-e rău?

Sir Ross și-a pus mîinile de o parte și alta a comodei, prinzînd-o între ele. Era palid iar părul lui și sprîncenele păreau mai negre decît de obicei.

– L-am prins pe cel pe care îl căutam. Se ascundea într-o casă de pe Rose Street. O șuviță i-a căzut pe fruntea plină de broboane de sudoare. S-a urcat pe acoperiș... și a sărit pe casa alăturată înainte ca Sayer să-l poată prinde. M-am alăturat și eu celor care îl urmăreau... Nu-l puteam lăsa să scape.

– Te-ai urcat pe acoperiș? Sophia era îngrozită. Dar e periculos! Puteai fi rănit.

– De fapt... Sir Ross era cît pe ce să-și piardă echilibrul. Cînd să-l prind a scos un pistol din haină.

– Ai fost împușcat? Sophia i-a cercetat frenetică haina. Te-a nimerit? Dumnezeuule! Și-a pus palmele pe piepții hainei și și-a dat seama că partea din stînga era rece și alunecoasă. A strigat speriată cînd și-a văzut palma plină de sînge.

– E doar o zgîrietură.

– Ai spus cuiva? l-a întrebat Sophia, împingîndu-l spre pat. Ai trimis după doctor?

– Nu e nevoie, i-a răspuns el. E doar o zgîrietură, după cum ți-am zis... A gemut de durere când Sophia a încercat să-i scoată haina.

– Întinde-te! Era speriată de cât de mult sînge avea pe cămașă. I-a desfăcut nasturii și a inspirat adînc văzîndu-i rana. Nu e deloc o zgîrietură, e o gaură de-a dreptul. Să nu cumva să îndrăznești să te miști! De ce nu ai spus nimănui, pentru numele lui Dumnezeu?

– E doar o rană minoră, s-a încăpățînat el.

Sophia a înșfăcat cămașa pe care o purtase cu o zi înainte și i-a apăsato pe rană. De durere, sir Ross a șuierat printre dinții încleștați.

– Ești un încăpățînat, i-a spus Sophia dîndu-i deoparte șuvița care i se lipise de frunte. Nu ești invulnerabil, în ciuda a ceea ce credeți și tu și toți ceilalți de pe Bow Street! Ține apăsato aici pînă trimiți după doctor!

– Cheamă-l pe Jacob Linley, a murmurat el. La ora asta trebuie să fie peste drum, la *Tom's*.

– La cafenea?

Ross a dat din cap, cu ochii închiși.

– Îl găsește Ernest, sigur.

Sophia a ieșit ca un fulger din cameră, strigînd după ajutor. Servitorii au apărut imediat, părînd ca loviți de trăsnet când au aflat că sir Ross fusese rănit.

Toți servitorii din Bow Street numărul patru erau obișnuiți cu situațiile de urgență de un fel sau altul, așa că au răspuns foarte rapid. Ernest a fugit după

doctor, Eliza a plecat după cîrpe și cearșafuri curate iar Lucie a alergat alături, să-l anunțe pe sir Grant de cele întîmplate.

Sophia s-a întors la sir Ross. Inima îi bătea cu putere, de teamă, văzîndu-l zăcînd nemișcat pe pat. I-a îndepărtat cu blîndețe mîna de pe rană și a apăsat ea, cu mai multă putere. El a gemut și a întredeschis ochii.

– Au trecut ceva ani de cînd am mai fost împușcat, a murmurat el. Uitasem cît de tare doare!

Sophia era copleșită de îngrijorare.

– Sper să doară! a spus, vehementă. Poate că așa te vei învăța minte să nu mai alergi pe acoperișuri! Ce ți-a venit să faci una ca asta?

– Dacă suspectul nu voia să coboare! Altminteri l-aș fi prins ușor.

– Eu știam că doar agenții se lansează în asemenea urmăririi, i-a răspuns ea. Tu trebuia doar să le spui ce au de făcut, fără să te expui pericolului.

– Nu merge întotdeauna așa.

Sophia și-a înghițit replica acidă și s-a aplecat să-i desfacă butonii.

– Trebuie să-ți scot cămașa. Crezi că poți să o scoți sau trebuie să o tai cu foarfeca?

Sir Ross a întins o mîna drept răspuns. Sophia i-a scos cămașa din partea de corp neafectată de glonț, dezvelindu-i astfel pieptul acoperit cu păr des. Avea mușchii mult mai bine conturați decît se așteptase, umerii largi și pieptul puternic. Sophia nu mai văzuse niciodată un trup de bărbat atît de frumos. A

simțit cum roșea. Și-a strecurat mîna pe după ceafa lui:

– Trebuie să te ridic puțin ca să-ți scot de tot cămașa.

– Mă descurc și singur. În ochii gri-argintii se citea durerea, dar i-a susținut privirea.

– Lasă-mă pe mine, a insistat ea. Altfel vei sîngera și mai tare.

L-a ridicat ușor și a tras cămașa de sub el.

– Nu așa m-am imaginat în pat, lîngă tine, i-a șoptit el.

Ea a rîs, surprinsă.

– Voi trece cu vederea remarca, pentru că probabil delirezi din cauză că ai pierdut atîta sînge.

A răsuflet ușurată la apariție Elizei, care a adus un vas cu apă clocotită și un teanc de cîrpe curate, frumos împăturite. Sir Ross a tot mormăit ceva dar nu s-a mișcat deloc cît timp ele i-au curățat pieptul de sînge.

– Mi se pare că glonțul i-a rămas în umăr, a spus Eliza, pragmatică. Va trebui ca doctorul să i-l scoată. Bine că rana nu e aproape de inimă.

Sophia s-a aplecat peste sir Ross și i-a aranjat perna sub cap. Dacă suspectul își nimerea mai bine ținta, ar fi putut să-i atingă inima. Teama o copleșise.

– Sînt bine, i-a spus sir Ross, citindu-i gîndurile. Voi fi din nou pe picioare într-o zi-două.

– Ba nu, i-a răspuns ea. Vei rămîne în pat pînă te vei pune complet pe picioare – sînt dispusă să fac orice pentru asta.

Nu și-a dat seama de conotația sexuală a cuvintelor ei pînă cînd nu a văzut sclipirea din ochii lui Ross. L-a amenințat din priviri așa că el a tăcut, doar buzele i s-au conturat într-un zîmbet amuzat. Aflată nu prea departe, Eliza era brusc interesată să aranjeze din nou cîrpele pe care tocmai le adusesese.

Tensiunea din încăpere s-a risipit odată cu sosirea doctorului. Jacob Liney era un bărbat frumos, suplu, cu părul de un blond strălucitor, mereu zîmbitor. Sophia mai auzise cîte ceva despre el, pentru că era adesea chemat în birourile din Bow Street, pentru îngrijiri sau cîte o opinie medicală. Era însă pentru prima oară că-l vedea în carne și oase.

– Cannon, a spus el așezîndu-și geanta grea, din piele maro, pe scaunul din apropiere. Se pare că ai avut parte de aventuri în seara asta. S-a concentrat imediat asupra rănii. Hmm... S-a tras de aproape. Cum s-a întîmplat?

Sir Ross s-a încruntat.

– Am ajutat la prinderea unui fugar.

– L-a urmărit pe acoperișuri, a adăugat Sophia, incapabilă să tacă

Doctorul s-a întors spre ea. Ochii lui căprui au zîmbit, prietenoși.

– Pe acoperișuri, care va să zică? Cred că de aici încolo ar face bine să rămînă cu picioarele pe pămînt, nu-i așa?

Sophia a dat hotărîită din cap.

Continuînd să zîmbească, doctorul Linley a făcut o plecăciune în fața ei.

– Bănuiesc că ești domnișoara Sydney, asistenta despre care se vorbește atît? Sunt nevoit să recunosc că m-am înșelat atunci cînd am crezut că descrierile agenților erau exagerate.

Înainte ca Sophia să apuce să-i răspundă s-a auzit vocea morocănoasă a lui Ross, venind dinspre pat.

– Ai de gînd să flecărești toată seara sau îmi scoți glonte, Linley?

Doctorul i-a făcut cu ochiul Sophiei și a redevenit serios.

– Am nevoie de un vas mai mare cu apă clocotită, un săpun din cel mai bun, un borcan cu miere și un pahar de coniac. Și de mai multă lumină.

Sophia s-a grăbit să-i aducă ce-i ceruse iar Eliza a alergat după lumînări.

Cînd s-a întors din bucătărie, camera era luminată ca ziua. S-a apropiat de pat și l-a văzut pe doctor ștergîndu-și cu grijă instrumentele cu o cîrpă umedă.

Linley a zîmbit văzînd cu cît interes privea ceea ce făcea el.

– Încerc să am și mîinile și instrumentele cît mai curate, pentru ca rana să nu se infecteze.

– Dar mierea pentru ce este?

– Se pare că ajută la vindecare. Iar bandajul nu se va lipi de rană, așa că este mai ușor să-l schimbi.

– Și coniacul?

– Pe acesta l-am cerut pentru că-mi era sete, l-a răspuns vesel Linley și a luat o înghițitură. După ce mă spăl pe mâini îi voi scoate glonte, ceea ce va atrage după sine o avalanșă de înjurături din partea lui sir Ross. Te sfătuiesc să aștepți în camera alăturată.

– În nici un caz, i-a răspuns Sophia. Vreau să rămân.

– Foarte bine. Linley a luat un cateter lung și subțire și s-a așezat pe pat. Încearcă să nu te miști, l-a spus lui Ross. Dacă nu reușești, trimit după Grant, să te imobilizeze.

– Nu mă mișc, l-a asigurat Ros.

La rugămintea doctorului, Sophia a ridicat o lampă peste umărul lui. Nu se uita la ce făcea doctorul, pentru că nu-și putea desprinde privirea de pe chipul lui Ross. Singurele semne că l-ar fi durut erau câteva grimase sau câte un oftat, atunci când cateterul pătrundea și mai adânc. Într-un final, doctorul a găsit glonte care rămăsese înfipt într-un os.

– Asta a fost, a spus calm Linley. Fruntea îi strălucea de sudoare. Păcat că ai așa o constituție robustă, Cannon. Ar fi fost mai bine să leșini înainte să extrag glonte.

– Eu nu leșin niciodată, a murmurat Ross. Ochii lui o căutau pe Sophia, care i-a zîmbit încurajator.

– Domnișoară Sydney, a spus doctorul, ține te rog cateterul exact în poziția asta, fără să-i modifici unghiul.

→ Da, domnule. A făcut întocmai, apucînd instrumentul delicat care semăna cu un clește.

– Ai mîini sigure, a remarcat el cu admirație și i-a luat cateterul din mîină. A început să extragă glonte. Dacă te vei plictîși vreodată să lucrezi pe Bow Street, te angajez asistenta *mea*.

Înainte ca Sophia să apuce să răspundă, a intervenit Ross:

– Nu, a mormăit el. E a mea. După care a leșinat.

CAPITOLUL 6

După ce glontele a fost extras a urmat un val de sînge roșu. Sophia și-a mușcat buzele văzînd cum doctorul îi apăsa pe rană cu o cîrpă curată. Cuvintele lui Ross, *e a mea*, păreau să plutească prin aer. Sophia a încercat să și le alunge din minte.

– Ce drăguț din partea lui sir Ross să-mi aprecieze astfel munca, a încercat ea să găsească o explicație.

– Nu asta a vrut să spună, i-a răspuns doctorul, continuînd să se concentreze asupra muncii lui. Crede-mă că am înțeles prea bine ce a vrut să spună.

După ce a terminat de bandajat rana, doctorul s-a uitat mai întîi la Sophia și apoi la Eliza, care strîngea cîrpele murdare aruncate pe jos.

– Cine îl va îngriji pe sir Ross?

A urmat o tăcere iar cele două femei s-au uitat una la alta. Sophia și-a mușcat buzele. Își dorea cu disperare ca ea să fie cea care să-l îngrijească. În

același timp, o alarma toată tandrețea care îi umpluse sufletul. Repulsia pe care o simțise cîndva pentru Ross se topise. Nu mai putea să-l urască, iar asta o făcea să fie cuprinsă de disperare. Îmi pare rău, John, a spus în gînd. Meritai ceva mai mult. Dar pentru moment planurile ei de răzbunare trebuiau lăsate deoparte. Nu avea de ales. Trebuia să se gîndească altădată la ele și să hotărască ce avea de făcut.

– Îl îngrijesc eu, a spus Sophia. Spune-mi ce trebuie să fac, doctore.

El i-a răspuns imediat:

– Bandajul trebuie schimbat de două ori pe zi. Îl aplici așa cum m-ai văzut pe mine acum. Dacă observi puroi sau un miros neplăcut, dacă umărul se înroșește sau se umflă mă chemi imediat. La fel dacă zona din jurul rănii este mult mai fierbinte la atingere decît restul pielii. Trebuie să aflu imediat toate astea. A făcut o pauză și i-a zîmbit lui Ross care începuse să clipească. Dă-i de mîncare ce i se dă de obicei unui bolnav: supă de vită, pîine prăjită muiată în lapte— și pentru Dumnezeu, să nu mai bea atîta cafea! Trebuie să se odihnească. Continuînd să zîmbească, a pus mîna pe umărul lui sănătos: am terminat pentru astă-seară, prietene. Mă întorc într-o zi-două, să te mai chinui puțin. Acum îi voi spune lui sir Grant că poate urca să te vadă. Bănuiesc că așteaptă cu nerăbdare.

Doctorul a ieșit pășind fără zgomot, lucru destul de neobișnuit pentru un bărbat de talia lui.

-
- Ce domn fermecător! a remarcat Sophia.
 - Da, a încuviințat chicotind Eliza. Și nici nu este căsătorit. Multe femei i-ar dori serviciile, și pe cele profesionale dar și pe cele personale. Cea care va pune mîna pe el poate să se considere norocoasă.
 - Ce vrei să spui prin personale? a întreat-o uimită Sophia. Sper că nu te referi la...
 - Ba da, i-a zîmbit prostește fata. Se spune că doctorul este foarte priceput în dormitor și că...
 - Eliza, a întrerupt-o morocănos Ross, dacă trebuie neapărat să bîrfești, măcar fă-o undeva unde să nu te aud eu. Privirea lui le-a cuprins pe ambele femei. Sunt sigur că aveți și alte subiecte de discutat în afară de ce se întîmplă în dormitorul fiecăruia.

Sophia i-a zîmbit Elizei:

- Sir Ross are dreptate. N-ar trebui să ne coborîm într-atît încît să bîrfim în fața lui. A făcut o pauză și a adăugat, șmecherește: îmi povestești restul la bucătărie.

Pentru că umărul îl durea foarte tare, Ross a acceptat ca Sophia să-l ajute să se dezbrace. A făcut singur cît de mult a putut, dar efortul l-a epuizat.

- Îți mulțumesc, i-a spus în șoaptă și s-a sprijinit de perne cu un geamăt.

Sophia l-a acoperit pînă la mijloc. În ochi i se citea îngrijorarea, privirea ei o căuta pe a lui.

– Grant așteaptă după ușă. Îl poți vedea acum sau să-i spun să se întoarcă mai târziu?

– Acum. I-a scăpat un oftat. Nu voia să vorbească nici cu Morgan, nici cu altcineva. Își dorea pace, liniște și doar prezența blîndă a Sophiei la căpătîiul lui.

Ea a întins instinctiv mîna spre el, apoi a ezitat. Nu era pentru prima oară cînd Ross simțea că în interiorul ei se ducea o luptă, un conflict între intimitate și repulsie, ca și cum își refuza cu obstinație ceva ce-și dorea foarte tare. I-a atins totuși fruntea și părul cu degetele ei reci.

– Să nu stați mult de vorbă, i-a șoptit. Ai nevoie de odihnă. Mă întorc imediat cu ceva de mîncare.

– Nu mi-e foame.

Ea l-a ignorat și a ieșit. Ross a zîmbit, convins că ea nu avea să renunțe pînă nu-l vedea mîncînd.

Sir Grant Morgan a băgat capul pe ușă. L-a privit pe Ross, ochii lui zăbovind pe bandajul proeminent de pe umăr.

– Cum te simți? I-a întrebat încet, așezîndu-se pe un scaun.

– Mai bine, acum. E o rană minoră. Mă întorc chiar mîine la lucru, poimîine cel târziu.

Morgan a izbucnit în rîs.

– La naiba, Cannon! Aș fi curios să știu ce mi-ai fi spus tu dacă eu aș fi riscat nebunește, așa cum ai făcut tu în seara asta.

– Dacă nu mă alăturam celorlalți Butler ar fi scăpat cu siguranță.

– Bineînțeles, i-a răspuns ironic Morgan. Sayer spunea că a fost un spectacol de-a dreptul. Că te-ai urcat ca o felină pe acoperiș și l-ai urmărit pe Butler, sărind pe clădirea învecinată. Dacă ratai îți găseai cu siguranță moartea. Iar după ce Butler a tras cu pistolul nimeni nu și-a dat seama că ai fost rănit, pentru că tu ai continuat urmărirea și nu te-ai oprit pînă cînd nu l-ai prins. Sayer spune că ești un adevărat erou. Din tonul lui Morgan se înțelegea că nu era de acord cu ce auzise.

– Nu am căzut, asta contează. Nu are rost să mai discutăm.

– Să nu mai discutăm? Deși Morgan încă mai reușea să-și controleze tonul, obrajii i se înroșiseră. Cum ai putut să-ți riști viața astfel? Știi ce s-ar fi ales de Bow Street dacă îți pierdeai viața în seara aceasta? Nu trebuie să-ți amintesc cîți ar fi fost fericiți, cîți ar fi profitat de ocazie ca să dea Londra pe mîinile criminalilor și infractorilor asemenea lui Nick Gentry.

– Nu aș fi lăsat să se întîmple așa ceva.

– Nu ai fi avut cum să oprești asta, a ripostat Morgan. Eu nu am abilitățile tale, nici cunoștințele și nici influența ta politică. Nu încă, în orice caz. Moartea ta ar fi pus în pericol tot ce am realizat pînă acum— și ai riscat totul doar de dragul unei femei, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ce-ai spus? l-a chestionat Ross. Crezi că am urcat pe acoperiș din cauza unei femei?

– Din cauza domnișoarei Sydney. Morgan îl fixa cu ochii lui cei verzi. Te-ai schimbat de când a apărut ea iar seara aceasta este doar un exemplu. Deși nu prea înțeleg ce e în capul tău...

– Mulțumesc, a mormăit Ross.

– ... E clar că te lupți cu anumite probleme. Care izvorăsc, bănuiesc eu, din interesul tău pentru domnișoara Sydney. Trăsăturile lui Morgan s-au mai îmbălinzit. Dacă o vrei, fă-o a ta, i-a spus încet. Dumnezeu e martor că și ea te vrea. E un lucru evident pentru oricine.

Ross a căzut pe gânduri. Preferase mereu să analizeze motivele și emoțiile celorlalți în loc de ale lui. Spre mare lui surpriză și-a dat seama că Morgan avea dreptate. Acționase într-adevăr nesăbuit, din frustrare și poate dintr-un sentiment de vinovăție. Părea să fi trecut atât de mult timp de când îi murise soția iar durerea resimțită atunci se mai atenuase. În ultima vreme, treceau zile întregi pînă când să se gîndească măcar la ea, deși o iubi-se sincer. Și totuși amintirile despre Eleanor păliseră de când Sophia intrase în viața lui. Ross nu-și mai amintea dacă avusese sentimente la fel de pătimașe pentru soția lui. Sigur, era lipsit de decență să facă o asemenea comparație între ele, dar nu se putea abține. Eleanor fusese atât de mlădiaoasă, de fragilă și de ștearsă... în timp ce Sophia era plină de vitalitate, de o frumusețe izbitoare.

S-a întors spre Grant Morgan, afișînd o mină impenetrabilă.

– Interesul meu pentru domnișoara Sydney este numai și numai problema mea, i-a spus sec. Iar după acțiunile mele cam precipitate din seara aceasta, de aici încolo voi încerca să mă limitez la cele de natură intelectuală.

– Și vei lăsa prinderea hoților în grija agenților, așa cum am făcut și eu, a completat Morgan.

– Da. Vreau însă să te corectez într-o anume privință. Nu sînt de neînlocuit. Nu va mai trece mult pînă cînd vei fi în stare să-mi iei locul.

Morgan a zîmbit

– Poate că ai dreptate.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă iar Sophia a intrat cu grijă. Arăta nespuse de tentant, cu părul care i se desprinsese din ace. Adusese o tavă pe care era o farfurie acoperită și un pahar în care părea să fie doar apă. În ciuda epuizării, Ross s-a simțit animat de prezența ei.

Sophia i-a zîmbit lui Morgan.

– Bună seara, sir Grant. Dacă dorești să iei cina și-o pot aduce imediat.

– Nu, mulțumesc, i-a răspuns Morgan. Trebuie să mă duc acasă. Mă așteaptă soția. Și-a luat la revedere de la amîndoi și s-a îndreptat spre ușă. Ajuns în prag i-a căutat privirea lui Ross, peste capul Sophiei. Să te gîndești la ce și-am spus.

Din cauza durerii din umăr, Ross abia dacă a reușit să se odihnească. S-a trezit adesea și chiar s-a gândit la un moment dat să ia o linguriță din siropul pe bază de opiu de pe noptieră.

A renunțat însă, pentru că voia să rămână cu mintea limpede. S-a gândit la Sophia, care dormea doar la câteva încăperi distanță și a început să înșire în minte o seamă de motive pentru care ar fi putut să o cheme la el. Se plictisea, nu se simțea bine și o dorea. Singurul lucru care l-a oprit a fost convingerea că ea avea mare nevoie de odihnă.

S-au ivit zorile, lumina a început să pătrundă printre draperii iar Ross a început să audă zgomote prin casă: pașii ușori ai Sophiei care urca la mansardă să-l trezească pe Ernest... servitoarele care curățau șemineele, aducînd cu ele găleți cu cărbuni... pașii șovăielnici ai Elizei care se îndrepta spre bucătărie.

Într-un final Sophia a intrat în dormitorul lui. Fața îi strălucea, își pieptănase părul într-o coadă împletită pe care și-o prinsese la ceafă. S-a apropiat de pat.

– Bună dimineața. I-a pus ușor mîna pe frunte, apoi pe obraz. Ai puțină febră, a observat ea. Îți voi schimba bandajul și apoi le voi spune fetelor să-ți pregătească o baie caldută. Doctorul Linley a spus că poți face baie, atîta timp cît nu-ți uzi bandajele.

– Mă ajuți tu să mă îmbăiez? a întreat-o Ross, văzînd-o cum roșea.

– Îndatoririle mele de asistentă nu sînt chiar atît de cuprinzătoare, i-a răspuns Sophia, amuzată. Dacă ai nevoie de ajutor îl putem chema pe Ernest. L-a privit mai îndeaproape, fascinată de barba care îl umbrea acum fața. Nu te-am mai văzut niciodată nebărbierit.

Ros și-a trecut mîna peste bărbie.

– Diminețile sînt țepos ca un arici.

– Arăți foarte bine, să știi. Semeni cu un pirat.

A urmărit-o cu privirea pe Sophia cum își vedea de treabă: a dat draperiile deoparte ca să intre lumina zilei, a turnat apă fierbinte într-un lighean și și-a spălat cu grijă mîinile. Deși încerca să pară stăpîină pe situație, era evident că nu era obișnuită să se afle singură cu un bărbat în dormitorul acestuia. Și-a ferit privirea cînd s-a apropiat din nou de pat și a început să-și aranjeze cele trebuincioase pentru schimbarea bandajului.

– Sophia, a șoptit el, dacă nu poți să...

– Nu, i-a răspuns ea repede, privind-l în ochi. Vreau să te ajut.

Ros i-a zîmbit.

– Ești roșie la față.

Roșeața nu a dispărut, dar i-a apărut o gropiță în obraz atunci cînd a desfăcut borcanul de miere și a turnat puțin pe un bandaj pătrat.

– Dacă aș fi în locul tău nu l-aș necăji pe cel care e pe punctul să mă doftoricească.

Ros a tăcut imediat iar Sophia a început să-i desfacă nasturii cămășii. Fiecare centimetru de

piele dezgolită o făcea să roșească și mai tare. Se lupta cu fiecare nasture în parte, iar Ross era absurd de conștient de ritmul respirației lui. A încercat să-l controleze, dar pulsul i-o luase razna. Nu-și mai amintea când fusese dezbrăcat de o femeie ultima oară. Părea să fie cea mai erotică experiență din viața lui: Sophia, aplecată deasupra lui în camera cufundată în liniște, extrem de concentrată. Iar mirosul de miere plutea prin aer, amestecându-se cu cel proaspăt, feminin, al Sophiei.

Ea a reușit să desfacă și ultimul nasture din fildes și i-a dat cămașa deoparte, dezvelindu-i umărul bandajat. S-a uitat la părul des care îi acoperea pieptul, fără să aibă vreo reacție. Ross s-a întrebat imediat dacă nu cumva prefera bărbații fără păr pe piept. Fostul ei iubit fusese blond, îi recitase poezii... în timp ce el era negricios ca un satir și al naibii să fie dacă își mai amintea măcar un singur vers. S-a foit, deranjat. Atmosfera devenise prea încinsă, prea tensionată. Pilota grea îl acoperea de la brâu în jos, dar chiar și așa erecția lui era evidentă. Sophia nu avea cum să n-o vadă dacă se uita în direcția aceea.

Ross i-a auzit respirația nesigură, atunci când a început să-i desfacă bandajul. Era prea mult pentru el: pielea catifelată de femeie, patul, faptul că el era pe jumătate gol. Intellectul i-a fost umbrat de dorințele primitive, de bărbat. Trebuia să fie a lui, să-i fie stăpîn. Cu un geamăt înfundat a luat-o de talie și a tras-o pe pat, lîngă el.

– Ross... ce... Și-a lipit palmele de pieptul lui. Ar fi vrut să-l împingă dar nu voia să-l rănească și mai tare. Nu vreau să te lovesc cumva...

– Atunci nu te mișca, i-a spus el.

I-a acoperit buzele cu ale lui. La început Sophia a părut paralizată. Săruturile lui au devenit și mai umede, mai adânci. Ea a oftat și a capitulat aproape magic, sărutându-l cu patimă.

Fustele ei voluminoase erau ca o barieră între ei. I le-a dat deoparte nerăbdător și și-a strecurat piciorul între picioarele ei. Ea îi mîngîia pieptul, jucîndu-se cu părul cîrlionțat.

Simpla ei atingere îi dădea o plăcere vecină cu agonia. Înfometat, Ross și-a dezlipit buzele de pe gura ei și a început să o sărute pe gît, pe ureche, în scobitura umărului. Ea s-a arcurit spre el, cu ochii închiși și fața îmbujorată.

– Să nu vină cineva...

– Nu vine nimeni, i-a spus el distrăgîndu-i atenția cu săruturile lui, în timp ce degetele i se luptau cu nasturii rochiei. Vom auzi podeaua scîrțîind, în caz că se apropie cineva.

Cu un oftat, ea s-a întins lîngă el iar el i-a desfăcut rochia, apoi șnurul cămășii de dedesubt. Și-a strecurat mîna mare printre cutele de muselină, descoperindu-i pielea incredibil de catifelată, rotunjimea dulce a sînului. S-a jucat cu sfîrcul roz, făcînd cercuri concentrice cu degetul, pînă cînd acesta s-a întărit.

Sophia și-a îngropat fața în gîtul lui, respirînd greu.

– Ross...

Îl excita simpla rostire a numelui său. Și-a coborît capul, trasînd cu vîrfurile limbii conturul sfîrcului. Sophia s-a încordat, apoi s-a arcuit și mai tare spre el.

– Te rog... Îi ținea capul între palme, ghidîndu-l tot mai jos. Te rog, Ross.

– Vrei mai mult?

– Da. *Oh, da...*

El i-a cuprins ușor sfîrcul între dinți, jucîndu-se, în timp ce-i mîngîia și celălalt sîn. Sophia și-a trecut degetele prin părul lui și l-a tras spre ea. L-a sărutat cu o intensitate care aproape că l-a șocat, de parcă nu mai exista nimic în afara lor, acolo, în patul lui. Și-a trecut palmele peste spatele lui, explorîndu-i-l.

– Sophia, i-a spus el răgușit, cîți ani de singurătate te-am așteptat!

Ea l-a privit în ochi. Pupilele i s-au dilatat cînd i-a dat fustele deoparte, descoperindu-i mai întîi genunchiul, banda strînsă a elasticului care îi ținea ciorapii, apoi dantela pantalonașilor din muselină. Palma lui urca tot mai sus, ajungînd pînă la triunghiul de păr creț. L-a cuprins ușor în palmă, după care și-a coborît iar mîna, făcîndu-și loc pe sub material. Îi șoptea cuvinte liniștitoare, cu buzele lipite de pielea ei, în timp ce degetele lui se strecurau în triunghiul umed dintre coapsele ei.

– Ești atât de frumoasă, Sophia, atât de dulce... Deschide-te pentru mine. Așa.

A încercat-o cu grijă, cu un singur deget. Sophia a tresărit, dar el a liniștit-o.

– Nu, nu, i-a șoptit. Nu-ți fac nici un rău. Dă-mi voie.

A sărutat-o lung, pînă cînd ea s-a relaxat din nou, apoi și-a strecurat din nou degetele între picioarele ei. De data aceasta ea nu s-a mai opus. A sărutat-o cu blîndețe, apoi a trecut la ureche, prinzîndu-i lobul între dinți.

– Vreau să fac dragoste cu tine, i-a șoptit.

Ea și-a ascuns fața la pieptul lui și a șoptit:

– Da. După care a izbucnit în lacrimi.

Izbucnirea ei l-a uimit. Gîndindu-se că-i era probabil frică, că se temea ca nu cumva și această experiență să se sfîrșească precum cea de dinainte, a cuprins-o în brațe și i-a sărutat obrajii uzi de lacrimi. În voce i se ghicea remușcarea.

– Nu plînge. Vrei să mai așteptăm? Asta vom face, Sophia.

Ea s-a lipit și mai tare de el și l-a surprins spunînd:

– Nu vreau să mai aștept. Fă-o acum. *Acum.*

El i-a răspuns cu un oftat lacom. Degetul lui a pătruns adînc în ea. Sophia a gemut și și-a lipit buzele de gîtul lui, cu săruturi fierbinți. Cînd și-a retras degetul, ea a scos un strigăt slab de protest.

– Ușor, i-a șoptit el. Ai răbdare, iubito.

– Te rog, s-a tînguit ea. Te vreau. Te rog.

A așezat-o deasupra lui, pregătindu-se să o pătrundă. Inima îi bătea necontrolat.

– Cuprinde-mă cu mâinile, i-a spus răgușit.

În clipa aceea s-a auzit un zgomot înfundat... scîrîitul dușumelei. Cineva se apropia de camera lui.

Era în stare să-l omoare pe cel care se pregătea să intre. După ani de așteptare își găsise în sfîrșit perechea și era cu ea, în pat. Nu avea chef de întreruperi. S-a întors pe o parte, fulgerat de durerea din umăr. Era însă o durere binevenită, pentru că îl ajuta să uite de erecția chinuitoare.

Sophia s-a agățat de el cu disperare.

– Nu te opri, nu...

Ross a tras-o aproape și a sărutat-o pe frunte. Cînd a reușit să vorbească, în voce i se citea frustrarea:

– Vine cineva, Sophia. Iar ușa este descuiată. Trebuie să te dai jos din pat, dacă nu vrei să fii văzută așa.

I-au trebuit cîteva secunde pînă să înțeleagă ce-i spunea. Sîngele i-a părăsit brusc obraji. A coborît panicată din pat, trăgînd după ea și cearșafurile mototolite.

Ross a tras imediat cearșafurile, acoperindu-se pînă la brîu, apoi s-a întors pe burtă. Și-a înăbușit în saltea un geamăt de furie. Încerca fără succes să facă să-i dispară erecția, în timp ce o auzea pe Sophia aranjîndu-și hainele. Ea s-a repezit apoi la ligheanul din porțelan și a început să-și spele fre-

netic mîinile, de parcă s-ar fi pregătit să-i schimbe pansamentul.

S-a auzit o bătaie scurtă în uşă, apoi Ernest şi-a făcut apariţia. Foarte jovial, nu şi-a dat seama de tensiunea care plutea prin cameră.

– Bună dimineaţa, sir Ross. M-a trimis Eliza să vă spun că soseşte mama dumneavoastră în vizită. Curînd. A trimis vorbă printr-un servitor.

– Minunat, a spus Ross printre dinţi. Mulţumesc, Ernest.

– Cu plăcere, domnule.

Băiatul a ieşit grăbit, lăsînd uşa deschisă în urma lui.

Ross s-a uitat spre Sophia, care refuza să se întoarcă cu faţa spre el. Nu se mai spăla pe mîini, dar continua să fixeze cu privirea apa tulbure din lighean.

– Mi-am dat acum seama că ar fi mai bine să-ţi schimb bandajul după baie. Îl trimit imediat pe Ernest să-ţi aducă micul dejun, după care Lucie îţi va pregăti baia.

– Sophia, i-a spus el cu blîndeţe. Vino încoace. Ea l-a ignorat şi a dat să iasă.

– Mă întorc repede...

– Du-te, atunci, i-a spus el frustrat. Dar nu mă vei putea evita la nesfîrşit.

Sophia a alergat în camera ei şi a încuiat repede uşa. Inima îi bătea cu putere, să-i sară din piept.

– Dumnezeuule, a șoptit, privindu-se în oglinda mică, dreptunghiulară de pe măsuța de toaletă. Părul îi era răvășit, buzele îi erau umflate, iar pe gît avea un semn. Și-a dat seama că o zgîriase Ross cu barba.

S-a sprijinit cu palmele desfăcute de masă, a închis ochii și a gemut. Nu se mai simțise niciodată atît de chinuită, trupul ei nu mai tînjise astfel de dorință. O durea inima pentru că știa că era o trădătoare lipsită de voință. Cînd Ross începuse să o sărute ea nu se mai gîndise la nimic și i se abandonase. Dorința ei de răzbunare se risipise. Nu mai voia să-l pedepsească, indiferent cît de mult ar fi meritat-o. Voia doar să-l iubească, să i se dăruiască întru totul... iar asta avea să ducă la distrugerea ei, nu a lui.

După ce Ross a terminat cu micul dejun și baia, Sophia s-a aventurat din nou la etaj. El era în pat, părăind nerăbdător, bătînd cu degetele pe cearșafurile proaspăt schimbate. Ea nu-și mai putea lua privirea de pe chipul lui proaspăt bărbierit, de la părul umed, periat spre spate, de la pielea lui care contrasta puternic cu fețele imaculate de pernă.

El i-a întîlnit privirea fără să zîmbească.

– Nu știu cît mai pot rezista, i-a șoptit.

La început Sophia a crezut că se referea la ce se întîmplase între ei și a roșit. Apoi și-a dat seama că se referea la starea lui, la faptul că nu avea voie să părăsească patul.

– O să-ți facă bine odihna asta forțată. Nu petreci suficient de mult timp în pat.

– Ai putea schimba asta.

– Mă refeream la somn. A rîs nervos. Dacă vei continua să mă necăjești să știi că o chem pe Eliza să-ți schimbe bandajul.

– Nu, te rog. I-a zîmbit. Voi fi cuminte.

Și-a ținut promisiunea și a stat nemișcat cît timp ea i-a schimbat pansamentul. Încruntată, Sophia a observat că rana era roșie și părea să se fi umflat, deși nu erau semne că s-ar fi infectat. I-a atins fruntea. Părea să aibă temperatură.

– Ești mai fierbinte decît mai devreme. Cum te simți?

– Vreau să mă dau jos din pat și să fac ceva.

Sophia a clătinat din cap.

– Vei sta aici cît timp va spune doctorul. Între timp, cred că ar fi bine să nu le permiți vizitatorilor tăi să te obosească peste măsură.

– E bine, a spus el ironic. Ar fi o scuză excelentă să scap de familia mea. Altfel vor sta aici întreaga zi, flecărind vrute și nevrute.

– Să pregătesc niște răcoritoare? I-a întrebat ea.

– Dumnezeuule, nu! Nu este cazul să le prelungești șederea.

– Am înțeles, domnule. Deși nu se uita spre el, Sophia îi simțea privirea ațintită asupra ei.

– Sophia, a spus el încet, ce s-a întîmplat?

Ea s-a forțat să zîmbească:

– Nimic!

– În legătură cu ceea ce s-a întâmplat mai devreme...

Spre uşurarea Sophiei, el a fost întrerupt de zgomot de paşi şi de voci animate, venind dinspre hol. Eliza a apărut în prag.

– Sir Ross, a spus ea, au sosit doamna Cannon şi conaşul Matthew...

– Dragule! O femeie înaltă, cu părul grizonant a trecut pe lângă Eliza şi s-a apropiat de pat. Era subţire, îmbrăcată într-o rochie din mătase de culoarea mării şi învăluită într-un nor subtil de parfum exotic. I-a mîngîiat cu degetele lungi obrazul lui Ross iar inelele cu pietre preţioase i-au strălucit în lumină. Sophia s-a retras într-un colţ al camerei, privind-o pe Catherine Cannon cu un interes discret. Mama lui Ross nu era o frumuseţe dar avea mult stil iar efectul general era uimitor.

Ross i-a murmurat ceva mamei lui care a izbucnit în rîs şi s-a aşezat pe marginea patului.

– Dragul meu băiat, mă aşteptam să te găsesc palid, alb precum cearşaful, a exclamat ea. Dar tu arăţi la fel de bine ca oricînd. Şi te-ai mai îngrăşat! Ţi stă foarte bine.

– Trebuie să-i mulţumeşti domnişoarei Sydney pentru asta, a spus Ross întorcîndu-şi privirea spre Sophia. Vino încoace. Vreau să te prezint mamei mele.

Sophia a rămas în colţul camerei dar a făcut o reverenţă politicoasă, zîbind timid.

– Îmi pare bine să vă cunosc, lady Cannon.

Femeia a studiat-o scurt, cu o privire prietenoasă.

– Ce tânără fermecătoare! a remarcat ea uitându-se întrebător spre Ross. E cam prea drăguță ca să lucreze într-un loc ca acesta.

– Asta așa este, s-a auzit o voce ironică venind dinspre prag. Mă întreb ce motive a avut fratele meu să angajeze o femeiușcă cu atîta vino-încoace.

Matthew, fratele mai mic al lui Ross stătea sprijinit într-un picior, cu umărul lipit de cadrul ușii. Asemănarea fizică dintre cei doi era izbitoare, aveau amîndoi aceeași constituție, aceeași piele întunecată. Și totuși trăsăturile lui Matthew erau mai puțin colțuroase, nasul îi era mai mic, bărbia mai puțin pronunțată. Probabil că majoritatea femeilor îl considerau pe Matthew mai frumos, pentru că își păstrase aerul unui băiețandru. Și totuși, și-a spus Sophia, era doar o versiune neterminată a fratelui său mai mare. Ross era un bărbat adevărat, elegant și dur. Iar Matthew era doar o palidă imitație.

Sophia l-a privit pe bărbatul insolent din pragul ușii și a înclinat puțin capul.

– Domnule Cannon, a șoptit.

Ross s-a uitat încruntat la fratele lui:

– Nu te mai prosti, Matthew, și intră odată. Unde ți-e soția?

I-a răspuns mama:

– Biata Iona a răcit și s-a temut să nu cumva să-ți dea și ție răceala. Îți transmite toate urările ei de bine.

Sophia a străbătut camera, făcînd o nouă plecăciune.

– Vă las singuri, a șoptit. Te rog să suni dacă ai nevoie de ceva.

După ce Sophia a ieșit din încăpere, Ross s-a uitat întrebător spre fratele lui. Nu-i plăcuse felul în care Matthew se referise la ea, nici felul în care o privise. Exasperat, s-a întrebat cînd avea să începe să privească fiecare femeie ca pe o posibilă cucerire.

Deși soția lui, Iona, era o fată drăguță, era clar că el era în continuare interesat de alte femei. Ross nu știa cu siguranță ca el să fi călcat strîmb dar era foarte adevărat că nu i-ar fi trecut cu vederea infidelitățile. Ross se ocupa de finanțele întregii familii și îi dădea fratelui lui o sumă anuală. Dacă ar fi avut dovada infidelității lui n-ar fi ezitat deloc să-l disciplineze cu orice mijloace, inclusiv reducîndu-i substanțial resursele financiare.

– De cînd lucrează aici? a întrebat Matthew.

– De vreo două luni.

– Nu e cam nepotrivit să angajezi o astfel de femeie? Știi ce va spune lumea. Că-ți face și alt gen de servicii.

– Matthew, a protestat mama, uimită. Nu e necesar să faci asemenea insinuări.

Matthew a zîmbit cu subînțeleles.

- Sunt anumite lucruri de care un bărbat își poate da seama doar uitîndu-se la o femeie, mamă. Este evident că e doar o tîrfă, deși se străduiește să pară altceva.

Ross nu-și putea stăpîni furia. A strîns în pumn cearșaful.

Niciodată nu te-ai priceput la oameni, Matthew. Te sfătuiesc să-ți ții gura – și să nu uiți că ești un bărbat însurat.

Matthew se holba la el.

Ce naiba vrei să spui?

Că mi se pare că ești nepermis de interesat de asistenta mea.

Nu sînt, a răspuns indignat Matthew. Am spus doar...

Încetați amîndoi, vă rog! a intervenit Catherine. Mă întristează să vă aud mereu certîndu-vă.

Ross i-a aruncat fratelui său o privire plină de răceală.

Nu-i voi permite lui Matthew să-i insulte pe cei care lucrează pentru mine.

Matthew i-a răspuns:

Spune-mi, ce fel de relație ai cu domnișoara Sydney, de vreme ce-i sari imediat în apărare?

Înainte ca Ross să-i poată răspunde, Catherine a pufnit, iritată.

Matthew, știi că încerci deliberat să-l iriți pe Ross! Relația lui cu domnișoara Sydney îl privește

personal. Nu este treaba noastră. Acum te rog să ieși puțin din cameră, să ne lași câteva minute în pace.

– Cu plăcere, i-a răspuns Matthew posac. Nu mi-au plăcut niciodată camerele bolnavilor.

Cum a ieșit, Catherine s-a aplecat mai aproape

– Spune-mi, Ross, ce este între tine și domnișoara Sydney?

Ross a izbucnit în rîs:

– Tocmai ai spus că mă privește doar pe mine

– Păi da, dar sînt mama ta și am dreptul să știu dacă te interesează o femeie anume.

Era foarte curioasă, se vedea clar.

– Nu recunosc nimic!

– *Ross*, a protestat ea, dînd ochii peste cap și zîmbind. A trecut prea multă vreme de cînd nu te-am mai auzit rîzînd. Începusem să cred că ai uitat cum este. Dar, dragul meu... o servitoare? Ai fi putut alege ce mai frumoasă moștenitoare din Anglia.

Ross i-a susținut privirea, conștient că a te însuși cu o servitoare era o umilință din punct de vedere social. Aventurile cu servitoare erau acceptate dar un gentleman nu se căsătorea niciodată cu una. Lui Ross nici că-i păsa. În anii în care interacționase cu tot felul de oameni, de la membri ai familiei regale pînă la cerșetori, învățase că era o ipocrizie să te consideri ca aparținînd unei clase anume din societate. Văzuse nobili capabili de

crime atroce și vagabonzi care știau ce înseamnă onoarea.

– Domnișoara Sydney este fiică de viconte, i-a spus el mamei. Deși nu ar fi contat nici dacă tatăl ei ar fi fost vânzător de haine vechi.

Mama lui s-a strîmbat.

– Mă tem că munca ta pe Bow Street ți-a dat vederi foarte... democratice. Comentariul ei nu suna deloc a compliment. Și totuși... fiică de viconte? Se putea și mai rău, bănuiesc.

– Nu începe să faci tot felul de presupuneri, mamă. Nu ți-am spus că aș avea vreo intenție serioasă cu ea.

– Dar ai, i-a răspuns ea. O mamă simte aceste lucruri. Iar acum povestește-mi cum se face că o fată de familie bună ajunge să muncească pe Bow Street.

A privit-o ironic, arcuindu-și o sprînceană.

– Nu ai de gând să mă întrebi nimic de rana mea?

– O să-ți mai provoc imediat încă una dacă nu-mi spui mai multe despre fată!

CAPITOLUL 7

Sophia nu a mai intrat în camera lui Ross câteva ore bune după plecarea familiei lui. El era nerăbdător, întrebându-se ce treburi avea, ce era atât de important încît nu mai venea odată. O trimisese pe Lucie cu tava cu cina și cu medicamentele, împreună cu ceva de citit, să-i mai treacă timpul. Numai că lui nu-i era deloc foame și începuse chiar să-l doară capul. Se lăsa deja întunericul iar Ross se tot foia în pat. Simțea că ardea și-l dureau toate, dar mai ales umărul. Și ceea ce-l înnebunea mai tare era faptul că se simțea izolat. Lumea mergea înainte și fără el. Și-a scos cămașa, pentru că îi era prea cald și s-a acoperit pînă la brîu cu cearșaful.

Pe la ora opt, cînd Sophia și-a făcut apariția, Ross era deja morocănos și epuizat. Zăcea cu fața în jos, în ciuda durerii cauzate de poziția aceea.

– Ross? A aprins o lampă; cu flacăra foarte mică. Ai adormit? Am venit să-ți schimb bandajul.

– Nu, n-am adormit, a mormăit el. Ard tot și mă doare cumplit umărul. Plus că m-am săturat să zac în patul acesta blestemat.

Ea s-a aplecat și i-a pus mîna pe frunte.

– Da, ai temperatură. Haide, lasă-mă să te întorc. Nu e de mirare că te doare umărul dacă stai în poziția asta. L-a ajutat să se ridice. Brațele ei, deși subțiri, erau puternice. Ross s-a întors, morocânos, iar cearșaful i-a alunecat. Sophia i-a sprijinit capul și i-a dus un pahar la buze. A băut cu înghițituri mari lichidul rece, ușor îndulcit. Aroma ei proaspătă răzbătea prin aerul stătut din încăpere.

– Cine a închis ferestrele? a întrebat ea.

– Mama. Spune că aerul de afară nu e bun cînd ai febră.

– Nu cred că aerul rece al nopții îți va face rău. S-a dus să le deschidă și o adiere răcoroasă s-a făcut imediat simțită.

Ross s-a sprijinit între perne și a inspirat aerul curat.

– Ai lipsit ziua întreagă, i-a spus. Și-a ridicat cearșaful pînă la piept, întrebîndu-se dacă ea își dăduse seama că era gol pe dedesubt. Ce-ai făcut?

– Le-am ajutat pe fete să curețe lună bucătăria, după care am spălat cîteva rufe și am cîrpit cîteva. Iar după-amiază am făcut gem de agrișe, împreună cu Eliza.

– Las-o pe Eliza să se ocupe singură de casă. Tu trebuie să stai cu mine.

– Da, domnule, i-a răspuns Sophia zîmbind, amuzată de tonul lui autoritar. Dacă îți doreai compania mea trebuia doar să spui.

Ross s-a strîmbat și a rămas tăcut cît timp ea i-a schimbat bandajul. Se mai liniștise acum că-i putea privi chipul senin și ochii albaștri umbriți de genele lungi. Și-a amintit felul în care îi răspunsesse și a avut un sentiment de triumf. În ciuda temerilor ei. Sophia fusese dornică să facă dragoste cu el. Nu avea să mai încerce deocamdată, pînă cînd nu se înzdrăvenea. Dar atunci... oh, atunci...

Sophia a terminat de legat bandajul.

– Nu văd semne că s-ar infecta, a spus înmuind o cîrpă curată într-un vas cu apă rece. Cred că rana a început să se vindece. Probabil că și febra va ceda curînd.

I-a șters fața înfierbîntată și fruntea cu cîrpa rece. O adiere răcoroasă i-a atins pielea umedă, făcîndu-l să se înfioreze.

– Ți-e rece? s-a auzit vocea dulce a Sophiei.

Ross a clătinat din cap, cu ochii închiși.

– Nu, i-a răspuns el. Nu te opri. E atît de bine!

Ea a umezit din nou cîrpa. Ross a oftat adînc atunci cînd i-a simțit atingerea rece pe gît și pe piept. Cît timp trecuse de cînd nu mai avusese cineva grijă de el? Nici nu-și mai aducea aminte. Mulțumit, o asculta pe Sophia care îngîna ușor un cîntec.

– Știi și cuvintele? a întrebat-o, pe jumătate adormit.

– Cîteva din ele...

– Cîntă-mi.

– Nu am o voce grozavă, i-a spus ea. Dacă te aștepți la ceva peste mediocru vei fi dezamăgit crunt.

I-a prins degetele subțiri care îi atingeau ușor pieptul.

– Nu m-ai putea dezamăgi niciodată.

Sophia a rămas tăcută o vreme, fără să-și retragă mîna din strînsoarea lui. După care a început să cînte abia șoptit, liniștitor.

Cînd voi găsi iubirea...

După ce a tăcut, Ross a deschis ochii și i-a surprins expresia dulce-amară, de parcă s-ar fi gîndit la trecuta ei dragoste. S-a simțit cuprins de gelozie dar și de îngrijorare în același timp și a căutat să o scoată cît mai repede din acea stare:

– Ai dreptate, i-a spus. N-ai cine știe ce voce. A zîmbit văzînd-o că-l privea amenințător. Dar mi-a plăcut foarte mult, a adăugat el.

Sophia i-a pus o compresă rece pe frunte.

– Acum este rîndul tău, i-a spus. Poți să începi oricînd.

– Eu nu știu să cînt.

– Nici nu mă așteptam, cu o voce ca a ta.

– Dar ce are vocea mea?

– E foarte gravă. Cine crezi că s-ar aștepta să ai voce de bariton? A rîs ușor, văzînd că se încrunta-

se. Și-a trecut mîna pe după gîtul lui, i-a ridicat capul și i-a dus paharul la buze. Haide, mai bea puțin.

El a băut, cu o grimasă.

– N-am mai băut zeamă de orz de ani de zile.

– Eliza mi-a spus că nu ești niciodată bolnav.

Sophia a pus paharul deoparte. Majoritatea agenților sînt uimiți că ai fost rănit. Cred că și-au imaginat că gloanțele ar fi trebuit să ricoșeze din trupul tău.

Ross a zîmbit cu tristețe.

– N-am pretins niciodată că aș avea puteri supraomenești.

– Și cu toate astea ei asta cred despre tine. L-a privit cu și mai mare atenție și a continuat: mai presus de nevoile oricărui om și de slăbiciuni. Invulnerabil.

Au rămas nemișcați, privindu-se în ochi, iar Ross a înțeles brusc că ea îi pusese un fel de întrebare.

– Nu sînt, a spus într-un final. Am și eu nevoi. Și slăbiciuni.

Sophia și-a ațintit privirea pe tăblia patului.

– Dar nu cedezi în fața lor, i-a răspuns netezind o cută a cearșafului.

El i-a prins mîna, mîngîindu-i ușor degetele.

– Ce vrei să știi, Sophia?

Ea a ridicat privirea spre el.

– De ce nu te-ai recăsătorit după moartea soției tale? A trecut mult timp de-atunci. Și ești relativ tânăr, încă.

– Relativ? a repetat el, strîmbîndu-se.

Ea a zîmbit:

– Spune-mi de ce ți se spune *Călugărul din Bow Street* cînd ai fi putut oricînd să te recăsătorești.

– N-am vrut. Mă descurc foarte bine și singur.

– Ți-ai iubit soția?

– Eleanor era ușor de iubit. Ross a încercat să-și readucă în fața ochilor imaginea soției lui, chipul ei palid și delicat, părul blond, mătăsos. I se părea însă că o cunoscuse într-o altă viață. Și-a dat seama cu surprindere că acum Eleanor nu i se mai părea reală. Era rafinată, inteligentă... și foarte blîndă. Nu ridica niciodată tonul la cineva. A zîmbit, amintindu-și. Lui Eleanor nu-i plăcea deloc să audă pe cineva înjurînd. S-a chinuit din răspuțeri să mă dezvețe și pe mine.

– A fost o femeie deosebită, înțeleg.

– Da, a încuviințat el. Numai că avea o constituție fragilă – neobișnuit de fragilă, aș putea spune. De fapt, familia ei nu a fost de acord ca ea să se căsătorească.

– De ce?

– Eleanor se îmbolnăvea foarte des. Am ieșit să ne plimbăm în parc într-o după-amiază de toamnă și după asta a zăcut în pat mai bine de o săptămînă. Era foarte delicată. Părinții ei se temeau că obligațiile de soție aveau să o epuizeze – și mai

ales pretențiile mele de soț. S-au temut că o sarcină ar putea să o omoare. În voce i se citea vinovăția atunci când a continuat: am reușit să-i conving că o voi proteja, că nu i se va întâmpla nimic rău. Am fost fericiți aproape patru ani. Am crezut chiar că era infertilă, pentru că nu a rămas însărcinată în acest răstimp. Chiar mă bucuram să fie așa.

– Nu-ți doreai copii?

– Nu conta. Voiam doar ca Eleanor să fie sănătoasă, să o știu în siguranță. Dar într-o zi mi-a spus că era însărcinată. Era absolut încântată. Mi-a spus că nu se mai simțise niciodată atât de bine. Iar eu am reușit să mă autoconving că și ea și copilul aveau să fie bine.

Ross s-a oprit. Era mult prea tulburat ca să mai poată continua. Îi era prea greu să-i pomenească numele măcar, dar cu toate acestea nu voia să-i ascundă nimic Sophiei.

– Ce s-a întâmplat? a șoptit Sophia.

Ross a simțit că în mintea lui se producea un declic. Toată reținerea dispăruse. A început să-i povestească lucruri pe care nu le mai spusese nimănui.

– În ziua când au început durerile am știut că ceva nu era în regulă. Eleanor era mult prea slăbită ca să poată împinge. Travaliul a durat douăzeci și patru de ore, iar la începutul celei de-a doua zile... Dumnezeu, a fost un coșmar! Am trimis după o mulțime de doctori. Se certau între ei, se contra-

ziceau în legătură cu ce trebuia făcut. Ea avea dureri atroce și mă implora să o ajut. Aș fi făcut orice. Orice. Și-a dat seamă că încleștase pumnii doar atunci când a simțit-o mîngîindu-l ușor. Singurul lucru cu care au fost cu toții de acord a fost că bebelușul era prea mare. A trebuit să aleg... Bineînțeles că le-am spus să o salveze pe Eleanor... dar asta însemna să... S-a oprit, pentru că nu mai putea respira. Nu-i putea spune ce urmasese, ce anume îi făcuseră doctorii lui Eleanor. Curgea atît de mult sînge... Eleanor țipa și mă implora să-i opresc. Voia să moară, voia să dea copilului o șansă la viață. Dar eu nu puteam face asta. Așa că amîndoi au... Ross a făcut din nou o pauză, încercînd să-și controleze ritmul respirației.

Sophia nu s-a mișcat, nu a scos vreun sunet. Ross a crezut că o dezgustase, că vorbise prea mult. Probabil că era îngrozită de cele auzite.

– Am făcut alegerea greșită, a șoptit el. Și au murit amîndoi din această cauză. S-a cutremurat. I se făcuse frig dintr-o dată.

Sophia i-a luat compresa de pe frunte și l-a mîngîiat ușor pe obraz.

– Nu a fost vina ta, i-a spus. Sînt sigură că știi asta.

Era clar: nu înțelesese întreaga poveste. Trebuia să o facă să înțeleagă cît de egoist fusese.

– N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Eleanor. Ar fi trăit și azi dacă o lăsam în pace.

– Nu ai de unde să știi. Și dacă ar fi adevărat și nu te-ai fi căsătorit cu ea, cum ar fi arătat viața ei? Ținută departe de lume, neîmplinită, lipsită de iubire. Sophia l-a învelit bine după care s-a dus să mai aducă o pătură din dulap. L-a acoperit cu ea și s-a așezat din nou pe marginea patului. Nu ai obligat-o tu pe Eleanor să se căsătorească cu tine. Sînt convinsă că a știut care erau riscurile. Și a considerat că a meritat, pentru că a fost fericită în anii în care a fost măritată cu tine. Și a fost iubită. A trăit așa cum și-a dorit. Și sînt sigură că nu ar vrea ca tu să te învinovățești pentru cele întîmplate.

– Nu contează dacă ea m-ar învinovăți sau nu. Știu a cui e vina – doar a mea.

– E normal să gîndești așa, i-a răspuns Sophia. Chiar și tu te crezi omnipotent, crezi că tot ce-i rău și tot ce-i bine ți se datorează. Cît de greu trebuie să-ți fie să accepți că anumite lucruri sînt mai presus de puterea ta.

Deși își dădea seama că își bătea joc de el, Ross s-a simțit reconfortat. O privea adînc în ochi, simțind un imens val de ușurare.

– Ești un bărbat, atîta tot. Nu ești un zeu.

Doar un bărbat.

Știa și el asta. Dar abia acum își dădea seama ce povară simțise atunci cînd încercase să convingă întreaga lume de contrariul. Făcuse tot ce fusese omenește posibil să le dovedească tuturor că era invulnerabil și în mare parte reușise. Aproape că era o cerință a postului pe care îl

ocupa. Oamenii doreau să creadă că magistratul-șef era atotputernic, că muncea fără încetare ca să-i protejeze pe ei. Timp de câțiva ani Ross trăise izolat, doar ca să se poată achita de această sarcină. Nimeni nu-l cunoștea cu adevărat, nimeni nu-l înțelesese. Iar acum, pentru prima oară în viața lui de adult, găsisese o persoană care să nu-l privească cu adulație. Care îl trata ca pe un bărbat obișnuit.

Sophia s-a ridicat și a început să se învîrtă prin cameră, punînd obiectele de toaletă la locul lor, împăturind prosoapele. Ross o devora din priviri, gîndindu-se la ce va face cu ea atunci cînd își va reveni. Era convins că ea nici nu bănuia unde-i fugeau lui gîndurile, altfel n-ar fi fost atît de liniștită.

CAPITOLUL 8

– Ești un pacient îngrozitor, a exclamat Sophia văzînd că Ross se dăduse jos din pat și se îmbrăcase. Doctorul Linley a spus că ar trebui să mai stai în pat măcar o zi.

– Nu le știe nici el pe toate, i-a răspuns Ross în timp ce se încălța.

– Nici tu! Exasperată și îngrijorată, l-a urmărit cu privirea cum se apropia de dulap, în căutarea unei cravate. Ce ai de gînd să faci?

– Să mă duc la birou o oră-două.

– Și vei rămîne acolo toată ziua! În cele patru zile care trecuseră de cînd Ross fusese împușcat, Sophiei îi fusese extrem de greu să-l determine să se odihnească. Puterile îi reveniseră, umărul nu-l mai durea atît de tare, așa că abia aștepta să-și reia ritmul obișnuit, epuizant. Ca să-l facă să nu coboare din pat, Sophia îi adusese teancuri de dosare de la birou și luase notițe, după dictare. Îi adusese mîncarea la pat și petrecuse ore întregi

citindu-i. Îl studiase atunci când ațipea, memorînd fiecare detaliu al chipului său, felul în care părul îi cădea pe frunte.

Mirosul lui îi devenise familiar, felul în care înghițea cafeaua, textura mușchilor atunci când îi schimba bandajul. Barba țepoasă, înainte de a se rade. Sunetul răgușit pe care îl scotea atunci când rîdea, de parcă nu era prea deprins cu rîsul. Felul în care i se răzvrătea părul în fiecare dimineată, înainte să apuce să-l pieptene spre spate. Felul în care o surprindea cu cîte un sărut, atunci când îi lua tava cu mîncare sau îi aranja pernele... săruturi dulci, furate.

Iar ea i se abandona, în loc să-l respingă.

Spre marea ei rușine, Sophia începuse să aibă diverse fantezii cu el. Într-o noapte visase că se urcase lîngă el în pat și-și lipise trupul gol de-al lui. Cînd se trezise, cearșafurile erau ude de transpirație, inima îi bătea cu putere iar locul dintre picioarele ei părea să se fi trezit la viață. Pentru prima oară în viața ei se mîngîiase ușor acolo, cuprinsă de plăcere, imaginîndu-și că Ross era cel care o atingea, cel care îi mîngîia sîinii. Prinsă între rușine și vinovăție, a continuat să se auto-satisfacă, descoperind că plăcerea era cu atît mai mare cu cît mișcările creșteau în intensitate. A sfîrșit cu un geamăt, lac de sudoare, tremurînd.

S-a rostogolit pe burtă, uimită, amețită, întrebîndu-se cum avea să dea ochii cu Ross a doua zi. Nu

mai simțise pînă atunci așa ceva, o nevoie fizică atît de intensă.

În afară că se simțea atrasă de el din punct de vedere sexual, Sophia a descoperit că îl plăcea cu adevărat. Caracterul lui o fascina. Cînd trebuia să facă ceva care îi displăcea nu se ȃschiva deloc, ba din contră, era extrem de hotărît. Datoria era totul pentru el.

O amuza faptul că deși nu mințea niciodată, Ross masca cu abilitate adevărul, ca să-și poată atinge scopurile. Dacă ridica tonul, de exemplu, nu admitea că striga, ci susținea că era „emfatic”. Nu recunoștea că era încăpățînat, spunea despre el că era „ferm”. Nu era nici dominator, ci doar „decis”. Sophia făcea haz pe seama lui, descoperind că el nu știa prea bine cum să reacționeze. Nu era deloc obișnuit să fie tachinat, dar Sophia simțea că adesea cuvintele ei îl amuzau.

Serile, cînd stăteau de vorbă, Sophia îi împărtășea puținele amintiri pe care le avea din copilărie: săruturile de noapte-bună ale tatălui ei... ultimul picnic în familie... poveștile pe care i le citea mama ei. Cum, împreună cu fratele ei, îi amestecase mamei pudra cu apă și se jucaseră cu pasta și fuseseră trimiși la culcare fără să mănînce.

Ross fusese în stare să o facă să povestească tot ce încercase să ascundă atîția ani. Fără să-și dea seama, s-a trezit spunîndu-i cum fuseseră lunile de după moartea părinților, cînd și ea și John deveniseră de nestăpînit.

– Ne purtam îngrozitor, îi spusese, ghemuindu-se în fotoliu. Făceam numai prostii, vandalizam prăvălii și case, furam... A făcut o pauză și s-a frecat pe frunte, încercînd să alunge durerea de cap.

– Ce furați?

– Mîncare, de cele mai multe ori. Ne era mereu foame. Familiile care încercau să aibă grijă de noi nu erau deloc înstărite. Cînd purtarea noastră a devenit de netolerat, și-au luat mîinile de pe noi. A fost numai vina mea. John era prea mic să-și dea seama dar eu nu am nici o scuză pentru purtarea mea. Ar fi trebuit să-l îndrum, să am grijă de el...

– Erai doar un copil, i-a răspuns cu grijă Ross, înțelegînd cît de grea era vina care o apăsa. Nu a fost vina ta.

Ea i-a zîmbit fără să fie deloc amuzată, fără să-i accepte încercarea de a o consola.

– Sophia, a întrebă încet Ross, cum a murit John?

Ea s-a încordat, luptîndu-se cu tentația de a-i spune totul. Vocea lui profundă îi cerea să-și deschidă sufletul. Dar dacă îi spunea nu avea să obțină nimic.

Nu i-a răspuns nimic ci a rîs nesigură și a inventat o scuză să iasă repede din cameră.

Acum, cînd Ross își alegea o cravată de mătase din dulap, gîndurile Sophiei reveniseră în prezent. Faptul că Ross coborîse din pat îi dădea un motiv să se gîndească la altceva.

– O să te epuizezi și o să cazi din picioare. Și să nu te aștepti la înțelegere din partea mea. Ar trebui să asculți sfatul doctorului și să te odihnești!

Așezat în fața oglinzii, Ross s-a strîmbat.

– Nu cad deloc din picioare, i-a răspuns. Dar trebuie să ies din camera asta, altfel înnebunesc. Privirea lui de argint a întâlnit-o pe a ei. Există doar o modalitate să mă vezi din nou în pat– și nu cred că ești pregătită, încă.

Sophia și-a ferit imediat privirea, stînjinită. Era un semn că deveniseră foarte familiari, că-și mărturisea deschis dorința pentru ea.

– Trebuie să iei măcar micul dejun, i-a spus. Mă duc la bucatărie să văd dacă Eliza a pus de cafea.

– Mulțumesc. I-a zîmbit și a terminat de strîns nodul cravatei.

Mai tîrziu, în aceeași dimineată, Sophia completa un registru în birou iar Ross avea diverse întâlniri. A făcut ordine pe birou și a oftat, vinovată. În prima lună lucrată aici, ea își făcuse copii după toate informațiile pe care le considerase utile să-i înfunde pe toți cei care lucrau aici. În mare majoritate era vorba de greșeli făcute de agenți sau polițiști, de la erori de procedură la tănuiri de dovezi. Ross preferase să le atragă atenția în particular, ca să evite un scandal public.

Sophia știa că avea nevoie de mai multe informații ca să-i poată distruge pe Ross și pe agenții lui. Numai că în ultimele trei săptămîni nu mai făcuse nimic să-și poată atinge scopul. Nu se

simțea în stare, și asta o dezgusta. Se auto-disprețuia pentru slăbiciunea ei dar nu se mai simțea în stare să-l trădeze. Ajunsese să țină mult la el, în ciuda eforturilor făcute. Ceea ce însemna că nu avea să mai răzbune moartea bietului ei frate, iar scurta lui viață rămânea lipsită de orice sens.

Posacă, Sophia a continuat să aranjeze dosarele când a fost întreruptă de Ernest.

– Domnișoară Sydney, te cheamă sir Ross.

L-a privit îngrijorată pe băiat:

– Unde este sir Ross? Se simte bine?

– E în biroul lui, domnișoară.. Băiatul a plecat, grăbit să-și termine treburile.

Sophiei i s-a strâns stomacul, de îngrijorare. Oare Ross se forțase prea tare? Poate că i se deschisese rana, poate că avea din nou febră, poate că activitatea intensă îl epuizase. S-a grăbit spre biroul lui, ignorând fețele uimite ale avocaților și funcționarilor întâlniți pe coridor.

Ușa biroului magistratului-șef era deschisă. Sophia a pășit pragul, nerăbdătoare. Ross era așezat la birou. Părea obosit, era palid. A ridicat privirea spre ea:

– Sophia, ce s-a...

– Știam eu că te-ai întors prea devreme la lucru! a exclamat, apropiindu-se cu pași mari. I-a pus repede mâna pe frunte, pe obraji. Ai febră? Ce s-a întâmplat? Îți sîngerează din nou umărul sau...

– Sophia, a întrerupt-o el, prinzîndu-i mîinile. I-a zîmbit liniștitor. Sunt bine. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Ea l-a privit cu atenție, încercînd să se convingă că era bine.

– Atunci de ce ai trimis după mine? I-a întreat, nedumerită.

Ross și-a mutat privirea la un punct de peste umărul ei. Consternată, Sophia a realizat abia atunci că nu erau singuri. S-a întors și l-a văzut pe sir Grant așezat pe un scaun masiv din piele. Bărbatul impozant îi studia cu interes. Sophia și-a retras grăbită mîinile și a închis ochii, umilită.

– Scuze, a murmurat ea, dorindu-și să fi putut să dispară cumva. Eu... eu am depășit orice limită, sir Ross. Îmi cer iertare.

El a zîmbit văzînd-o cît era de stîinjenită și i s-a adresat lui sir Grant.

– Morgan, am ceva de discutat cu domnișoara Sydney.

– Așa se pare, i-a răspuns Morgan. A făcut o plecăciune scurtă și i-a aruncat o ultimă privire Sophiei. După care a ieșit, închizînd ușa în urma lui.

Sophia și-a acoperit cu mîinile obraji roșii.

– Dumnezeuule, oare ce crede despre mine?

Ross s-a ridicat de la birou și s-a postat în fața ei.

– Cu siguranță crede că ești o femeie blîndă și plină de compasiune.

– Îmi pare rău, a repetat ea. Nu mi-am dat seama că era aici. N-ar fi trebuit să intru atât de vijelios sau să... Numai că m-am obișnuit să...

– Să mă atingi?

Ea a ridicat din umeri, stînjenită.

– Am devenit mult prea familiari. Acum, că te simți mai bine, lucrurile trebuie să redevină așa cum erau.

– Sper că nu, i-a răspuns el încet. Îmi place felul tău familiar de a fi. A întins mîna dar ea s-a dat imediat un pas înapoi.

Și-a ferit privirea și l-a întrebat pe un ton supus.

– De ce m-ai chemat, pînă la urmă?

Au trecut cîteva secunde pînă să primească un răspuns de la el.

– Tocmai am primit vești de la mama. Se pare că în casa lor are loc o criză majoră.

– Nu este nimeni bolnav, sper?

– Mă tem că e vorba de ceva mult mai grav, a spus el ironic. Are legătură cu petrecerea pentru aniversarea bunicului meu.

Sophia îl privea uimită.

– Se pare că domnișoara Bridgewell, menajera mamei mele, s-a măritat cam peste noapte. Se întîlnea cu un sergent iar acesta a cerut-o de nevastă imediat ce a aflat că regimentul lui avea să fie trimis în Irlanda. Normal că domnișoara Bridgewell a vrut să-și urmeze proaspătul soț la noul post. Familia mea îi dorește numai bine, dar din nefericire absența ei survine exact în mijlocul pregătirilor

pentru aniversarea celor nouăzeci de ani ai bunicului.

– Oh, Doamne! Cînd are loc evenimentul?

– De azi într-o săptămîină.

– Oh, Doamne, a repetat Sophia, amintindu-și de casa imensă din Shropshire în care lucrase, de pregătirile meticuloase, fără cusur, care precedau fiecare astfel de festivitate. Mîncare, flori, oaspeți care trebuiau cazați... însemna un volum imens de muncă. Sophia îi compătimea pe servitorii care trebuiau să asigure toate astea.

– Și cine se va ocupa de tot, atunci?

Tu, i-a spus Ross, aproape șoptit. Te vrea pe tine. Trăsura te așteaptă afară. Dacă ești de acord, va trebui să pleci imediat spre Berkshire.

– Eu? Sophia era uluită. Dar trebuie să existe o altă persoană care să-i poată țină locul domnișoarei Bridgewell!

– Se pare că nu, după părerea mamei. Te-a cerut pe tine.

– Dar nu pot! Nu am deloc experiență pentru asta!

– Te descurci foarte bine cu servitorii de aici.

– Sînt *trei*, i-a răspuns agitată Sophia. Iar mama ta are probabil cîteva duzini de servitori.

– Cam cincizeci, i-a spus el cu o nonșalanță deliberată, ca și cum numărul acestora nu avea nici un fel de importanță.

– Cincizeci! Nu pot coordona cincizeci de oameni! Sînt sigură că există altcineva mai priceput decît mine.

– Poate dacă menajera nu pleca în grabă ar fi avut timp să găsească pe altcineva. Dar așa, ai rămas singura speranță a mamei.

– Îmi pare rău pentru ea, a răspuns Sophia.

El a izbucnit în rîs.

– Este doar o petrecere, Sophia. Dacă totul va decurge bine, mama își va asuma toate meritele, fără îndoială. Iar dacă va fi un dezastru vom da cu toții vina pe domnișoara Bridgewell. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Dar cum rămîne cu tine? Cine va avea grijă de tine, cine se va ocupa de toate în lipsa mea?

El a întins mîna spre gulerul alb al rochiei ei negre, atingîndu-i ușor bărbia.

– Se pare că va trebui să mă descurc fără tine. Și-a coborît vocea: va fi o săptămînă foarte lungă, sînt sigur.

Sophia era într-atît de aproape de el încît simțea izul de săpun de bărbierit al pielii și cel de cafea din respirație.

– Va fi acolo toată familia ta? a întrebat îngrijorată. Inclusiv fratele tău și soția lui? Perspectiva de a-și petrece nopțile sub același acoperiș cu Matthew nu o tenta deloc.

– Nu prea cred. Matthew și Iona preferă viața de la oraș, cu plăcerile ei. Se plictisesc la țară. Bă-

nuiesc că vor sosi în week-end, împreună cu ceilalți musafiri.

Sophia a cîntărit bine situația. Nu găsea nici un mod politicos de a o refuza pe mama lui Ross. A oftat, gîndindu-se la misiunea grea care o aștepta.

– Mă duc, i-a răspuns. Și voi face tot ce-mi stă în puteri ca petrecerea să fie un succes.

– Mulțumesc.

A cuprins-o de gît, trecîndu-și degetele prin părul ei.

Sophia a spus imediat:

– Mă duc să-mi fac bagajele.

Degetele lui i-au coborît ușor pe ceafă.

– Nu mă săruți de rămas-bun?

Ea și-a umezit buzele uscate.

– Nu cred că este înțelept din partea noastră să... mai facem asta. Nu se cuvine. Vom sta despărțiți un timp, după care lucrurile vor reveni ca la început...

– Nu-ți place să mă săruți? a întrebat-o, mîngîindu-i o șuviță care i se desprinsese din coc.

– Nu are nici o importanță, s-a auzit Sophia spunînd. Ideea este că nu ar trebui să o mai facem.

Ochii lui au strălucit provocator.

– De ce?

– Pentru că eu cred că... Mă tem că... Și-a adunat tot curajul înainte de a continua: nu pot să am o aventură cu tine.

– Nu ți-am cerut o aventură. Tot ce vreau de la tine este...

Dintr-un impuls, Sophia i-a dus degetele la buze. Nu știa ce avea de gând să-i spună el, dar nu voia să audă nimic. Oricare ar fi fost intențiile lui, nu voia să le audă transpuse în cuvinte.

– Nu mai spune nimic, l-a rugat. Vom sta despărțiți o săptămână. Vei avea timp de gândire și sînt sigură că sentimentele tale se vor schimba.

A sărutat-o în palmă iar ea și-a retras imediat mîna.

– Chiar așa? a întrebat-o, coborînd capul spre ea.

Și-a lipit buzele de ale ei și o plăcere imensă a cuprins-o. Vîrfurile limbii lui o necăjea, făcînd imposibilă orice rezistență. S-a lipit cu un oftat de trupul lui ferm și l-a sărutat la rîndul ei, nesățioasă. Nu putea nega atracția dintre ei— și era exact ceea ce voia să-i demonstreze și Ross. l-a răsplătit răspunsul cu un sărut și mai profund, făcînd-o să se agate de el, cuprinsă de o plăcere care o făcea neputincioasă.

A eliberat-o brusc din îmbrățișare. Uimită, Sophia și-a lipit degetele de buzele umede.

Ross se uita la ea arogant și amuzat. Și el era îmbujorat.

– La revedere, Sophia, i-a spus. Ne vedem peste o săptămână.

Trăsura pusă la dispoziție de familia Cannon era cea mai luxoasă în care călătorise ea vreodată. Avea geamuri mari și perdele de catifea, exteriorul

din lemn lăcuit, închis la culoare, era împodobit cu ornamente aurii în formă de frunză iar interiorul era capitonat cu piele maro lucioasă. Au străbătut rapid cei patruzeci de kilometri care despărteau Londra de Berkshire.

Deși ideea de a organiza o petrecere de asemenea dimensiuni o intimidă, Sophia era nerăbdătoare să vadă domeniul unde copilărise Ross. Ținutul și împrejurimile acestuia erau exact așa cum i le descriesese el, cu pășuni bogate, păduri dese și orășele întinse de-a lungul râului Kennet.

Trăsura a ieșit de pe drumul principal și a intrat pe unul mai îngust, cu pavajul vechi, denivelat. Pe măsură ce se apropiau de orașul Silverhill peisajul devenea și mai pitoresc, cu oi grase păscînd alene și căsuțe cu bîrne groase. De-a lungul drumului se înșirau porți și garduri învechite de vreme, acoperite de ferigă și tufe de trandafiri. Au ieșit din Silverhill și au început să străbată un drum lung, privat. Au trecut de zidurile domeniului Cannon, despre care Ross îi spusese că se întindea pe o mie cinci sute de acri.

Sophia era impresionată de frumusețea locului, cu pădurile lui de fagi și stejari și un lac artificial care strălucea, reflectînd cerul. Într-un final a zărit și casa, construită în stil Iacob I, cu o mulțime de turnuri și frontoane și ziduri din cărămidă lustruită. Era o casă atît de frumoasă că a simțit un gol în stomac.

– Oh, Doamne, a șoptit. Intrarea era străjuită de tufe imense de primule și rododendroni. Spre sud, terasa imensă cu arbuști orientali dădea spre o oranjerie. Nici în visele ei cele mai extravagante Sophia nu-și imaginase o casă atât de impunătoare.

Două gânduri nu-i dădeau pace. În primul rînd, cum de un bărbat atât de bogat trăia ca un spartan pe Bow Street? Și în al doilea rînd, cum avea ea să supraviețuiască în săptămîna care urma? Era clar nepotrivită pentru ceea ce avea de făcut. Nu avea suficientă experiență ca să se descurce cu o armată de servitori. Nu aveau să o respecte. Sau să o asculte.

Și-a încleștat mîinile pe stomac. I se făcuse rău.

Trăsura s-a oprit în dreptul intrării principale. Palidă dar hotărîită, Sophia a coborît și s-a apropiat de ușă. A bătut de cîteva ori iar ușa din stejar s-a deschis fără zgomot.

Holul de la intrare era imens, cu o scară centrală care se desfăcea în două ramuri, spre aripa vestică și spre cea estică. Pereții erau acoperiți cu tapiserii uriașe în tonuri de auriu, bleu și culoarea plersicii. Sophia a privit cu interes spre cele două seturi de camere de primire care flancau holul. Cele din stînga erau decorate într-un stil mai degrabă masculin, cu mobilă elegantă, închisă la culoare, în timp ce încăperile din dreapta erau mai feminine, cu pereții acoperiți cu tapet roz din mătase și mobilă delicată, cu ornamente aurii.

Un lacheu a condus-o pe Sophia într-una din încăperile roz, unde o aștepta mama lui Ross.

Doamna Catherine Cannon era o femeie înaltă, elegantă, îmbrăcată într-o rochie de zi cu o croială simplă. În părul grizonant avea piepteni bătuți în ametiste. Avea un chip colțuros dar ochii îi erau blânzi.

– Domnișoară Sydney! a exclamat, înaintînd spre ea. Bun-venit la Silverhill Park! Îți mulțumesc că mă salvezi de la un imens dezastru.

– Sper să pot fi de folos, a răspuns Sophia. I-am explicat însă lui sir Ross că nu am deloc experiență...

– Oh, am încredere în tine, domnișoară Sydney! Îmi pari o femeie foarte capabilă.

– Da, dar eu...

– Una din cameriste te va conduce în camera ta, să te reîmprospătezi puțin după un drum atît de lung cu trăsura. După care te voi conduce prin casă și te voi prezenta servitorilor.

Sophia a intrat în camera mică dar funcțională care îi aparținuse fostei menajere de la Silverhill Park. Și-a schimbat gulerul alb al rochiei cu unul curat, și-a scuturat de praf și și-a netezit fustele și s-a spălat pe față cu apă rece. În timp ce cobora treptele se minuna de frumusețile care o înconjurau: tavanele pictate, lambriurile, galeriile înțesate cu picturi și nesfîrșitele șiruri de ferestre care dădeau spre frumoasele grădini.

I s-a alăturat din nou lui Catherine Cannon și a însoțit-o într-un tur al casei, străduindu-se să rețină fiecare detaliu. Era ușor uimită de felul în care o trata mama lui Ross, cu mai multă sollicitudine decît ar fi meritat o servitoare. În timp ce străbăteau casa, doamna Cannon îi povestea întâmplări din copilăria lui Ross, despre ce fel de șotii puneau la cale împreună cu prietenii lui, avînd drept „victime” servitorii sau vreunul dintre grădinari.

– Îmi pare că sir Ross nu a fost dintotdeauna atît de serios și solemn, a comentat Sophia.

– Dumnezeu, nu! Asta s-a întîmplat după moartea soției lui. Expresia doamnei Cannon s-a schimbat a regret. O tragedie! Am fost cu toții devastați.

– Da, a spus încet Sophia. Sir Ross mi-a povestit totul.

– Chiar așa? Catherine s-a oprit în mijlocul încăperii și s-a uitat mirată la ea.

Sophia i-a susținut stînjenită privirea, întrebîndu-se dacă nu cumva spusese ceva nelalocul lui.

– Ei bine, a murmurat doamna Cannon cu un zîmbet slab, pînă acum nu l-am auzit pe fiul meu povestind cuiva despre Eleanor. Ross este un bărbat foarte retras.

Simțind că doamna Cannon era pe punctul de a trage o concluzie greșită, Sophia a încercat să clarifice lucrurile:

– Sir Ross a pomenit unele lucruri pe cînd era bolnav și avea febră mare. Asta doar pentru că era epuizat și...

– Nu, draga mea, a venit răspunsul blînd. Este evident că fiul meu are încredere în tine și îți prețuiește compania. A făcut o pauză, după care a adăugat criptic: iar orice femeie care va reuși să-l scoată din acea lume sordidă de pe Bow Street are binecuvîntarea mea.

– Nu sînteți încîntată de poziția pe care o are acolo, doamnă Cannon?

Au pornit din nou, străbătînd salonul.

– Fiul meu și-a dedicat zece ani din viață serviciului public și a avut succese remarcabile. Bineînțeles că sînt mîndră de el. Dar simt că a venit vremea să-și îndrepte atenția și spre alte lucruri. Trebuie să se recăsătorească, să aibă copii. Știu că Ross dă impresia unui bărbat distant, dar te asigur că are și el aceleași nevoi ca și ceilalți bărbați. Să fie iubit. Să aibă familia lui.

– Oh, dar nu e deloc distant. Orice copil ar fi extrem de norocos să-l aibă drept tată. Și sînt convinsă că ar fi un soț... Și-a dat seama că pălăvrăgea ca o moară stricată, așa că a închis repede gura.

– Da, a spus Catherine zîmbind. I-a fost un soț excelent lui Eleanor. Cînd se va recăsători, sînt sigură că soția lui nu va avea motive să se plîngă. Văzînd că Sophia era stînjenită, a schimbat imediat subiectul: vrei să mergem în sala formală de

luat masa? Este flancată de o încăpere în care se pot ține mîncărurile calde, atunci cînd este vorba de o cină prelungită.

În timpul zilei Sophia era foarte ocupată și nu avea deloc timp să se gîndească la Ross. Dar în orele liniștite de seară se simțea cuprinsă de dor, pustiită. Trebuia să-și recunoască înfrîngerea. Se îndrăgostise de bărbatul pe care dorise să-l distrugă. Fusese trădată de propria inimă. Nu avea altceva de făcut decît să renunțe la planurile de răzbunare. Nu avea să-și savureze victoria. Trebuia să-și părăsească slujba cît de curînd și să încerce să-și continue viața fără el.

Noua hotărîre luată a făcut-o să se simtă împăcată și secătuită în același timp. S-a concentrat cu și mai mare determinare pe ceea ce avea de făcut.

Oaspeții urmau să ocupe douăzeci și cinci de dormitoare din casa mare, alături de alte douăsprezece din clădirea alăturată. Acolo urmau să stea burlacii. La balul mascat de sîmbătă seara erau așteptate să sosească familii din Windsor, Reading și din orașele învecinate, ridicînd numărul musafirilor la o sută și cincizeci.

Din nefericire, notițele lăsate de fosta menajeră lăsau mult de dorit. Sophia și-a spus, amuzată, că domnișoara Bridgewell fusese probabil mult prea ocupată cu povestea ei de dragoste ca să o mai preocupe și petrecerea. Așa că s-a apucat să inventarieze porțelanurile și tacîmurile, conținutul

cămarilor și pivnițelor, precum și cel al dulapurilor cu lenjerii. S-a consultat cu bucătarul dar și cu doamna Cannon, și-a notat toate sugestiile privind meniul și a planificat exact ce avea de făcut fiecare cameristă în parte. După care i-a chemat la ea pe măcelar, pe băcan și pe lăptar și le-a comandat în scris tot ce era nevoie.

În toiul acestei activități a făcut și cunoștință cu domnul Robert Cannon, a cărui aniversare produsese atîta agitație. Mama lui Ross încercase să o pregătească pentru această întîlnire:

– Cînd vei face cunoștință cu socrul meu să nu te lași intimidată de manierele lui. A devenit foarte direct, cu vîrsta. E un bărbat deosebit, dar nu știe deloc să fie discret. Nu-l lăsa să te necăjească.

L-a întîlnit în grădina de trandafiri. Stătea pe o bancă, iar pe masa din apropiere avea o tavă cu răcoritoare. În fața băncii era așezat un taburet, ca să-și sprijine picioarele, iar Sophia și-a amintit că doamna Cannon îi povestise că socrul ei era adesea chinuit de gută.

– Tu, fetițo! i-a spus pe un ton poruncitor. Vino încoace. Nu te-am mai văzut pînă acum pe-aici.

Sophia l-a ascultat.

– Buna dimineța domnule Cannon, i-a spus făcînd o plecăciune plină de respect.

Robert Cannon era încă un bărbat frumos, cu trăsături distinse și părul argintiu. Ochii lui erau gri-albaștri, cu sclipiri de oțel.

– Bănuiesc că tu ești fata despre care mi-a vorbit nora mea. Cea din Bow Street.

– Da, domnule. Sper din toată inima ca petrecerea de aniversare să fie o reușită...

– Bine, bine, a întrerupt-o el nerăbdător, dînd din mîină. Nora mea profită de orice ocazie ca să mai dea o petrecere. Acum spune-mi exact cum stau lucrurile între tine și nepotul meu.

Luată prin surprindere, Sophia l-a privit cu gura căscată.

– Mă tem că nu înțeleg întrebarea, domnule.

– Catherine spune că este foarte interesat de tine – ceea ce este o noutate binevenită. Vreau ca familia noastră să dăinuie, iar Ross și fratele lui sînt singurii descendenți pe linie bărbătească. A trecut deja la fapte, sper.

Sophia era prea șocată ca să-i poată răspunde imediat.

– Cum ați putut ajunge la o asemenea concluzie? Vă înșelați profund, domnule Cannon! Eu... nu am nici cea mai mică intenție să... iar sir Ross n-ar... A tăcut pentru că nu-și mai găsea cuvintele.

Cannon o privea zîmbind.

– Catherine spune că ești o Sydney. L-am cunoscut destul de bine pe Frederick, bunicul tău.

Dezvăluirea a uimit-o și mai tare.

– Adevărat? Ați fost prieten cu bunicul meu?

– N-am spus că am fi fost prieteni, i-a răspuns acru Cannon. Am spus doar că l-am cunoscut bine. Motivul pentru care nu am reușit să ne

înțelegem a fost că ne-am îndrăgostit amîndoi de aceeași femeie. De domnișoara Sophia Jane Lawrence.

– De bunica mea, a reușit să spună Sophia. A clătinat din cap, mirată de neașteptata legătură cu trecutul familie ei. Îi port numele.

– O femeie minunată, atît de desăvîrșită. Îi semeni mult, deși ea era mai rafinată. Avea o atitudine regală care ție îți lipsește.

Sophia i-a zîmbit trist.

– E greu să semeni cu o regină atunci cînd ești servitoare, domnule.

El nu și-a dezlipit ochii de ea, dar expresia i s-a îmbîlînzit.

– Zîmbești exact ca ea. Nepoata Sophiei Jane, servitoare! Familia Sydney a cunoscut vremuri grele, nu-i așa? Ar fi fost mai bine pentru voi toți dacă bunica ta s-ar fi măritat cu mine.

– De ce nu a făcut-o?

I-a făcut semn să se așeze pe scaunul de lîngă el.

– Stai aici și-ți voi spune.

Sophia a aruncat o privire neliniștită spre casă, conștientă de cît de multe mai avea de făcut.

Bătrînul a pufnit.

– Munca poate să mai aștepte, fetiço. La urma urmei, se presupune că petrecerea se dă în cinstea mea. Iar eu îmi doresc compania ta, timp de cîteva minute. Cer prea mult?

Sophia s-a așezat imediat pe scaun.

Cannon s-a sprijinit de spătar.

– Bunica ta a fost cea mai frumoasă fată din câte am cunoscut. Era de familie bună, dar ai ei nu erau bogați. Așa că își doreau ca singura lor fiică să se mărite bine. După ce Sophia și-a făcut debutul în societate m-am hotărît să o cuceresc. Lipsa zestrei nu era un obstacol, pentru că provin dintr-o familie foarte înstărită. Pînă să mă hotărăsc să-i cer mîna, lordul Sydney mi-a luat-o înainte. Nu puteam concura cu titlul lui. Deși Cannon este un nume respectat, nu sîntem nobili. Așa că Sophia Jane s-a măritat cu lordul Sydney.

– Pe care dintre voi doi l-a iubit bunica? a întrebat Sophia, fascinată de povestea pe care tocmai o aflase.

– Nu sînt foarte sigur, i-a răspuns gînditor Cannon, surprinzînd-o. Probabil că pe niciunul. Dar am motive să cred că Sophia Jane a regretat, în timp, alegerea făcută. Lordul Sydney era un tip plăcut, dar foarte superficial. Eu aș fi fost o partidă mai bună.

– Și mai sînteți și foarte modest, i-a răspuns rîzînd Sophia.

Lui Cannon a părut să-i placă obrăznicia ei.

– Spune-mi, copilă, bunicii tăi au avut o căsnicie bună?

– Așa cred, a spus încet Sophia. Deși nu-mi amintesc să-i fi văzut prea des împreună. Păreau să ducă vieți separate. A tăcut, gîndindu-se la trecut. Privind retrospectiv, bunicii ei nu păreau prea

afectuoși unul cu celălalt. Din fericire v-ați găsit o nouă iubire, a spus ea, încercînd să încheie fericit acea poveste.

– Nu, i-a răspuns sec Cannon. Mi-am admirat soția dar inima mea a rămas la Sophia Jane. Ochii i-au strălucit. O iubesc și acum, deși nu mai e demult printre noi.

Pe Sophia a cuprins-o melancolia. Probabil că asta avea să simtă mereu și Ross pentru Eleanor.

Și-a dat seama că gîndise cu voce tare atunci cînd l-a auzit pe Robert Cannon pufnind, iritat.

– O floare fragilă! N-am înțeles niciodată ce l-a atras pe nepotul meu la ea. Ross are nevoie de o femeie zdravănă, care să-i aducă pe lume copii sănătoși. A măsurat-o cu privirea. Tu pari tocmai bună pentru asta.

Alarmată de turnura pe care o lua discuția lor, Sophia s-a ridicat grăbită de pe scaun.

– Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Cannon. Din păcate trebuie să mă întorc la treburile mele. A adăugat pe un ton dulce: spre marele meu regret, nu sînt plătită ca să fac conversație cu bărbați atrăgători, ci doar pentru munca mea.

Cannon încerca să rămînă serios, dar în final a chicotit amuzat:

– Bunica ta ar fi mîndră de tine. Foarte puține femei sînt în stare să refuze un bărbat flatîndu-i vanitatea.

Sophia a făcut o plecăciune.

– Vă doresc o zi excelentă, domnule. Trebuie însă să vă repet că vă înșelați în ceea ce-l privește pe sir Ross. Nu este deloc probabil să mă ceară în căsătorie iar eu nu aș accepta în nici un caz.

– Mai vedem, a murmurat el și a ridicat de pe masă paharul cu limonadă. Sophia s-a îndepărtat grăbită.

CAPITOLUL 9

Sophia și-a frecat ochii oboșiți. Se uita în carnetul ei de notițe. Era vineri dimineată iar oaspeții urmau să sosească foarte curînd. Servitorii multora dintre ei ajunseseră deja cu cufere și valize, ca să pregătească totul pentru stăpînii și stăpînele lor. Sophia stătea la masa mare din cămara de lîngă bucătărie. Cu mult timp în urmă încăperea fusese folosită pentru prepararea de leacuri pentru întrea-ga familie. Acum, aici se păstrau ierburi uscate, condimente și conserve.

– Lottie, i-a spus ea servitoarei care fusese desemnată să transmită instrucțiunile ei celorlalte camere-riste, ți-am spus care este programul, cînd și cum trebuie curățate camerele musafirilor, în fiecare dimineată.

– Da, domnișoară.

– Nu uita: în camerele burlacilor nu intră nicio-dată o singură servitoare. Trebuie să lucreze numai cîte două.

– De ce, domnișoară?

– Am înțeles că bărbații cad adesea pradă așa-numitei „pasiuni de dis de dimineată”. Este posibil să încerce să profite de fete, să le facă avansuri, sau chiar mai rău. Toate acestea pot fi evitate dacă lucrează câte două.

– Am înțeles, domnișoară.

– Unii oaspeți sosesc chiar în această dimineață. Trebuie să duceți cărți de joc în sala de jocuri. Anumiți domni vor dori, probabil, să meargă la pavilionul de lângă lac. Roagă-l pe Hordle să ducă acolo scaune, mese și câteva sticle de vin.

– Domnișoară Sydney... a început Lottie, după care a privit peste umărul ei și a chicotit. Oh! Și-a dus mîna la gură, amuzată.

– Ce este? a întrebat Sophia. S-a întors, apoi a sărit în picioare. Sir Ross stătea în prag. Inima a început să-i bată nebunește. Arăta atît de viril, era atît de frumos în haina bleumarin și pantalonii cafeunii.

– Mă duc să vorbesc cu Hordle, a spus camera-rista, continuînd să chicotească pe cînd ieșea din cameră.

Sophia și-a umezit buzele uscate și l-a privit în ochi. Probabil că abia ajunsese la Silverhill Park – sigur venise imediat să o caute. Separarea nu făcuse decît să-i intensifice sentimentele pentru el și a trebuit să se abțină din răspuțeri să nu i se arunce în brațe.

– Bună dimineața, sir Ross, i-a spus pe nerăsuflăte. Arăți... bine.

Ross s-a apropiat de ea și i-a atins ușor obrazul. Degetele i-au zăbovit câteva clipe.

– Ești chiar mai frumoasă decît îmi aminteam, a șoptit. Cum a fost, Sophia?

– Destul de bine, a reușit ea să spună.

– Mama nu mai contenește cu laudele la adresa ta. Este foarte încîntată de tot ce ai făcut.

– Mulțumesc, domnule. Sophia și-a plecat privirea, temîndu-se că-i va citi în ochi cît de dor îi fusese de el. Încercînd să-și recapete stăpînirea de sine, și-a încrucișat mîinile la piept și l-a întrebat: ai aflat ceva despre rochie?

El a înțeles imediat că era vorba despre rochia de bal de culoarea levănțicii.

– Nu încă. După croială și material am redus posibilitățile la trei croitorese. Le voi chestiona personal pe fiecare de îndată ce voi reveni la Londra.

– Mulțumesc. l-a zîmbit. Trebuie să te recompensez cumva. Îmi poți opri din salariu sau...

– Sophia, a întrerupt-o el, de parcă s-ar fi simțit insultat. Nu pot accepta bani de la tine. Este responsabilitatea mea să vă protejez, pe tine și pe toți cei care lucrează pentru mine.

– Trebuie să mă întorc la treburile mele, i-a spus serioasă. Înainte de asta, îți pot fi de folos cu ceva? Ce-ți pot oferi? O cafea sau ceva de băut?

– Doar pe tine.

I s-au înmuiat picioarele auzindu-l. Sophia s-a străduit să-și păstreze un ton calm. De parcă gura ei nu ar fi tînjit după buzele lui. Ca și cum trupul ei nu ar fi ars de dorință. A încercat să schimbe subiectul:

– Ce-ți mai face umărul?

– Se vindecă. Vrei să te uiți? Și-a dus mîna la nodul cravatei, ca și cum era dispus să se dezbrace chiar atunci, chiar acolo. Sophia i-a aruncat o privire speriată dar a citit în ochii lui că doar o necăjea.

Dacă voia să pună capăt atracției dintre ei, acela era momentul să o facă.

– Sir Ross, acum că te-ai făcut bine și pentru că am avut cîteva zile la dispoziție să mă gîndesc la... la...

– Relația noastră? a ajutat-o el.

– Da. Am ajuns la o concluzie.

– Și care ar fi aceea?

– O relație intimă nu ar fi bună pentru niciunul dintre noi. Mă mulțumesc să-ți fiu servitoare, nimic mai mult. De aici încolo te rog să nu-mi mai faci nici un fel de avansuri.

El i-a susținut privirea. Într-un final i-a răspuns șoptit:

– Vom discuta despre asta mai tîrziu. După week-end. Vom ajunge la o înțelegere, atunci.

Cu respirația întretăiată, Sophia s-a întors cu spatele și s-a prefăcut că aranjează ceva pe raftul

din dreptul ei. A dat de un mănunchi de frunze uscate și le-a strivit, fără să vrea.

– N-o să mă răzgîndesc.

– Eu cred că da, i-a spus încet și a plecat.

Nobili, politicieni și oameni cu diferite profesii mișunau prin casă și prin grădini. Doamnele jucau cărți, trîncăneau despre reviste și lucru de mîna sau se plimbau pe aleile pietruite. Domnii jucau biliard, citeau cîte un ziar în bibliotecă sau stăteau de vorbă în pavilionul de lîngă lac. Era o zi călduță de iunie iar vîntul adia ușor.

Nevăzuți, servitorii făceau curat, pregăteau mîncarea, călcau și aeriseau hainele pe care stăpînii lor urmau să le poarte în zilele viitoare, cît avea să dureze distracția. În bucătărie activitatea era în toi și mirosuri îmbietoare pluteau prin aer. În cuptoare se cocea pîinea, în tăvile imense se pregăteau fripturile de vită. Sub îndrumarea bucătarului, două servitoare înveleau prepelițe în foi de viță și în bacon, după care le înfigeau în șir în țepușe din metal. Prepelițele urmau să fie servite ca gustare de după-amiază, să le țină de foame musafirilor pînă la cina de la ora zece.

Mulțumită că totul mergea ca pe roate, Sophia s-a apropiat de una dintre ferestrele mari din capul scării și i-a privit pe oaspeții care se aflau pe pajiștea din spatele casei. L-a zărit imediat pe Ross. Silueta lui se distingea imediat în mulțime. Deși nu făcea mare caz de poziția lui, realizările lui erau

aproape legendare, așa că prezența lui atrăgea o mulțime de oameni care îl priveau admirativ.

Sophia a simțit fiori de gelozie văzînd cum se învîrteau femeile în jurul lui, cum chicoteau și-i aruncau priviri provocatoare. Se părea că reputația lui de călugăr nu le domolise deloc ardoarea, ci dimpotrivă. Sophia era convinsă că oricare dintre femeile de acolo, indiferent de vîrstă, s-ar fi bucurat dacă ar fi reușit să-i atragă în vreun fel atenția văduvului cel discret.

Gîndurile i-au fost întrerupte de sunetul unor pași pe treptele de marmură. S-a întors și a văzut doi servitori cărînd un cufăr neobișnuit de mare. Erau roșii la față din cauza efortului. Îi urma Matthew Cannon, însoțit de o tînără subțire, blondă, extrem de drăguță. Amîndoi au părut să o observe pe Sophia abia în clipa în care au ajuns lîngă ea.

– Bună ziua, domnule Cannon, a murmurat Sophia.

Matthew a privit-o surprins. Sophia a înțeles, amuzată, că nu i se spusese nimic despre prezența ei acolo. Era și normal, de altfel, pentru că pe el nu-l interesau chestiunile legate de servitori.

– Ce cauți aici? a întrebat-o cu insolență.

Ea și-a plecat supusă privirea și i-a răspuns:

– Am fost rugată de doamna Cannon să o ajut cu pregătirile pentru petrecere, pentru că menajera pe care o avea a plecat pe neașteptate.

Tînăra blondă l-a întrebat pe Matthew:

– Cine e?

El a ridicat nonșalant din umeri.

– O servitoare de-a fratelui meu. Vino, Iona, nu se cade să zăbovim atît pe scară.

Cei doi s-a îndepărtat, iar Sophia i-a urmărit cu privirea. Soția lui Matthew era o frumusețe englezească tipică, cu pielea albă, păr blond, ochii de un albastru deschis, gura mică și buzele roșii ca trandafirul. Iona părea rece și distantă, incapabilă să se enerveze vreodată. Sophiei îi părea rău pentru ea. Nu putea fi prea ușor să fii măritată cu un ticălos răsfățat ca Matthew.

Mult mai târziu, în aceeași seară, oaspeții au intrat în salonul dominat de șemineul din marmură. Arcadele înalte de piatră încadrau o serie de vitralii pre-rafaelite care străluceau în lumina candelabrelor. Sophia s-a ferit de priviri cît a putut de mult, dînd sfaturi servitorilor care serveau cele opt feluri de mîncare, incluzînd carne de vită fiartă înăbușit, pește, friptură de iepure, de lișiță și cîrnați din carne de fazan. Apoi au fost aduse platouri cu prăjituri și cupe cu înghețată.

Masa s-a încheiat iar servitorii au strîns farfuriile și tacîmurile folosite și au îndepărtat firimiturile de pe fața de masă cu ajutorul unor cuțite din argint, curate. Doamnele s-au retras să-și bea cafeaua în salonul de pictură iar domnii au rămas de vorbă, la un pahar de vin de Porto. Cîțiva s-au dus în sala de biliard, să fumeze. După o jumătate

de oră s-au adunat din nou cu toții în salonul de pictură.

Sophia a intrat în încăpere și s-a uitat spre Catherine Cannon, să vadă dacă era mulțumită. Când privirile li s-au întâlnit, Catherine i-a făcut semn să se apropie.

A ascultat-o imediat.

– Da, doamnă Cannon?

– Sophia, musafirii noștri doresc să se joace de-a crima.

– Poftim? a întrebat mirată Sophia.

Văzîndu-i expresia, Catherine a izbucnit în rîs.

– E un joc foarte la modă acum. N-ai auzit de el? Jucătorii trag cîte un bilețel. Unul este „criminalul”, alți cîțiva sînt „polițiștii” iar ceilalți sînt potențialele „victime”. În casă se face întuneric și toată lumea se ascunde. „Criminalul” pleacă în căutarea „victimelor” iar „polițiștii” încearcă să-i descopere identitatea.

– Un fel de de-a v-ați ascunselea.

– Exact! la cu tine vreo două fete și stingeți luminile peste tot. Și spune-le celorlalți servitori să-și vadă de treabă fără să le stea în cale jucătorilor.

– Am înțeles, doamnă Cannon. Pot să vă întreb în ce zone din casă să sting luminile?

Una dintre însoțitoarele doamnei Cannon, o femeie de vîrstă mijlocie cu părul roșu a pufnit disprețuitoare:

– Toată casa, bineînțeles! Altfel jocul nu va avea nici un farmec!

Sophia a ignorat-o și i-a șoptit lui Catherine:

– Doamnă Cannon, aș sugera ca bucătăria să rămână luminată. Sunt foarte multe vase de spălat.

Ochii ei verzi au strălucit amuzați.

– Iată o sugestie înțeleaptă, Sophia. Poți să nu stingi lumina la bucătărie. Și acum grăbește-te. Marea majoritate a musafirilor este nerăbdătoare să înceapă.

– Da, doamnă.

În timp ce se îndepărta, a auzit-o pe roșcată spunînd:

– Nu-mi plac deloc manierele ei, Cathy. E cam prea mîndră. Nu e o atitudine potrivită pentru o menajeră.

Auzind că era criticată, Sophia a simțit că-i luau foc urechile.

– Nu ți-a cerut nimeni părerea, a șoptit în barbă. Oricît ar fi încercat, nu putea să nu se gîndească că ar fi putut să facă și ea parte dintre invitați, dacă soarta ar fi fost mai blîndă cu ea. Prin naștere, fusese egala acestor oameni. De fapt sîngele ei era mai albastru decît al familiei Cannon, dar asta nu mai conta acum.

După ce le-a instruit pe cameriste să stingă luminile, Sophia a urcat la etaj să le stingă și pe cele dintr-una din încăperile de primire. Lumina lunii pătrundea pe fereastră, așa că a început să tragă draperiile.

A auzit pe cineva intrînd și s-a întors. La prima vedere, statura i-a amintit de cea a lui Ross iar

Inima i-a tresărit de bucurie. Dar a fost dezamăgită auzindu-i vocea.

– Ești abilă ca o pisică, i-a spus direct Matthew Cannon. Ți-ai făcut loc în viața fratelui meu și acum și în casa părinților mei. Cred că ești încântată de ce ai reușit să faci într-un timp atât de scurt.

Sophia s-a străduit să rămână tăcută, deși era scandalizată. Cum îndrăznește să vină după ea și să o insulte astfel?

– Nu știu ce vrei să spui, domnule Cannon. Sper doar să fi reușit să o ajut pe mama ta.

El a râs gutural.

– Sînt sigur de asta. Și cu siguranță l-ai ajutat și pe fratele meu, în mai multe rînduri.

– Poftim? Se prefăcea că nu înțelegea ce voia să insinueze. A încercat să plece. Te rog să mă scuzi, domnule...

El s-a așezat în fața ușii, blocîndu-i ieșirea.

– Ross a fost probabil o țintă ușoară. După toți acești ani în care a trăit ca un călugăr este ca un cîine înfometat căruia îi arunci un os.

– Te înșeli, i-a spus ea. Te rog să mă lași să trec, domnule Cannon.

– Acum pari destul de sigură de el, a continuat el. Toată familia vorbește numai despre asta. Mama pretinde chiar că... ei bine, nu contează. Sînt doar niște speculații prostești care nu merită nici măcar rostite. Vreau însă să înțelegi un lucru: nu vei face niciodată parte din această familie.

– Nici nu m-am gândit vreodată la asta, a spus Sophia.

Cuvintele ei au părut să-l liniștească puțin.

– Dacă nu îți faci iluzii că vei deveni o Cannon înseamnă că nu avem nimic de împărțit. I-a aruncat o privire lungă. Te vei sătura curînd de atențiile fratelui meu, dacă asta nu s-a întîmplat deja. E un sfînt, nu cred că știe ce înseamnă adevărata pasiune în brațele unei femei. A rîs după care i-a șoptit: cu mine vei simți ceea ce nici nu ți-ai imaginat măcar. Iar dacă mă vei mulțumi îți voi oferi toate nimicurile pe care și le poate dori o femeie. Ar fi mult mai mult decît ai acum, nu-i așa?

– Ești dezgustător.

– Chiar așa? S-a apropiat de ea din doi pași și a prins-o de ceafă, trăgînd-o de păr. Atunci de ce tremuri? a întrebat-o cu buzele aproape lipite de ale ei. Te-am stîrnit, nu-i așa?

Ea s-a tras înapoi cu un sunet de dezgust. Matthew a înghețat pentru că intrase cineva în cameră. Spre oroarea ei, Sophia a descoperit că era vorba de Ross. În întuneric, ochii îi străluceau ca ai unei feline. Privirea i-a poposit mai întîi pe Matthew după care s-a mutat spre Sophia.

– Ce faceți aici? i-a întrebat dur.

– Căutam un loc în care să mă ascund, i-a răspuns Matthew. Din nefericire, prețioasa ta domnișoară Sydney a decis să mă „delecteze” cu atențiile ei. Așa cum bănuiam, nu este decît o tîrfă.

Îți doresc să fii fericit cu ea. A ieșit grăbit, lăsînd ușa larg deschisă.

Sophia rămăsese împietrită, uitîndu-se la Ross. Liniștea tensionată era întreruptă doar de chicotele celor care treceau prin fața ușii, căutîndu-și o ascunzătoare.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat încet Ross.

Ea a deschis gura să-i spună adevărul dar s-a răzgîndit brusc. Matthew Cannon îi dăduse scuza perfectă să o rupă cu Ross. De tot. Complet. Dacă Ross putea fi convins că ea încercase să-i seducă fratele cu siguranță că ar fi părăsit-o imediat, fără să privească înapoi. Și ar fi fost infinit mai ușor decît alternativa pe care o avea: să-i mărturisească trecutul ei, planul ei de a-l distruge. Poate că era mai bine să-l facă să creadă că nu o cunoscuse cu adevărat, că era nedemnă de afecțiunea și de încrederea lui. Că avusese noroc atunci cînd scăpase de ea.

Adunîndu-și toate puterile, Sophia i-a spus pe un ton rece, stăpînit:

– Tocmai ți-a spus fratele tău.

– Ai încercat să-l seduci?

– Da.

– Pe naiba! A apucat-o de ceafă aproape la fel de violent ca și fratele lui: ce se întîmplă? Nu-mi plac jocurile și nu le voi tolera din partea ta.

Ea s-a agățat neajutorată de el, ferindu-și chipul.

– Dă-mi drumul! Nu contează ce crezi tu. Adevărul este că nu te doresc! la mîinile de pe mine!

S-a zbătut în îmbrățișarea lui, apoi și-a dat seama că îl apăsase chiar pe rana din umăr. Ross a gemut de durere dar nu i-a dat drumul. Răsuflarea lui cu un ușor iz de vin îi ardea pielea. Să nu intre cineva, a șoptit ea.

Lui Ross nu părea să-i pese. Trupurile li s-au lipit iar Sophia i-a simțit erecția chiar și prin toate straturile de materiale ale fustei ei. Și-a lipit buzele de ale ei și a sărutat-o pătimaș. Plăcerea a învăluit-o ca un val fierbinte.

Ross i-a cuprins sînul ca într-o cupă.

– Nu mă poți minți, i-a șoptit la ureche. Te cunosc prea bine. Spune-mi adevărul, Sophia.

Sophia s-a lipit de el cu disperare, simțindu-se pierdută. Nu-și mai putea controla cuvintele, gesturile. Emoția a copleșit-o.

– Nu pot, a spus cu tristețe. Pentru că adevărul te va face să mă urăști și n-aș putea suporta asta.

– Să te urăsc? a întrebat-o răgușit. Dumnezeu, cum poți să crezi așa ceva? Sophia...

Ross s-a oprit și a înghițit cu greu văzîndu-i lacrimile curgînd pe obraji. Gura lui a pus stăpînire pe a ei, cerîndu-i tot mai mult. Mîinile lui se luptau cu rochia ei de parcă ar fi vrut să o sfîșie în bucăți. Ea a capitulat în fața buzelor și mîinilor lui, cufundîndu-se în valul de senzații. Limba lui pătrunsese adînc, jucîndu-se cu pereții mătăsoși ai gurii ei. Sophia s-a agățat și mai tare de gîtul lui. Era singurul reazem într-o lume care devenise volatilă, insta-

blă. Când a simțit covorul lipit de spatele ei și-a dat seama ce voia el să facă.

– Oh, nu, a șoptit dar el a redus-o la tăcere cu un nou sărut dulce și s-a așezat deasupra ei.

I-a ridicat fusta pînă în talie și i-a desfăcut jartierele. Degetele lui au început să-i atingă pielea fierbinte, urcînd tot mai sus.

Undeva în casă o femeie a țipat, prefăcîndu-se speriată de criminal. Țipătul ei i-a făcut pe ceilalți jucători să izbucnească în rîs.

– Ne vor descoperi, a spus Sophia încercînd să scape de sub greutatea lui. Nu, nu trebuie să faci asta...

Degetul lui i-a atins ușor sexul. Ea a gemut și s-a cutremurat atunci cînd degetele lui au pătruns-o iar gura lui a continuat să o devoreze cu o feroare disperată.

– Nu putem... a gemut Sophia. Nu aici.

El i-a făcut semn să tacă și i-a simțit îndepărîndu-și degetele. L-a simțit cum își desfăcea șlițul. S-a urcat deasupra ei, făcînd-o să-și desfacă mai larg picioarele. Sophia respira întretăiat iar trupul ei devenise rigid, anticipînd urmarea.

El și-a trecut brațul pe sub ea și i-a șoptit:

– Relaxează-te. Voi fi blînd cu tine. Deschide-te pentru mine. Așa... Da... A început să o pătrundă cu deosebit de multă grijă, umplîndu-i trupul de căldură, de senzații pe care nu le mai trăise pînă atunci.

Cineva trecea prin fața ușii... s-au auzit râsete... Erau câțiva dintre oaspeți, care căutau un loc în care să se ascundă.

Erau pe punctul de a fi prinși. Panicată, Sophia s-a zbătut să scape. Ross s-a retras dar i-a țintul încheieturile de covor.

– Țșt, i-a șoptit la ureche.

– Să încercăm aici? s-a auzit vocea unei femei aflate chiar de cealaltă parte a ușii.

– Nu, s-a auzit un glas de bărbat. E prea evident. Hai să coborâm și...

Pașii s-au îndepărtat iar Sophia a sărit în picioare în clipa în care Ross i-a eliberat mâinile. A încercat să-și aranjeze hainele. Fața îi ardea iar picioarele îi tremurau din cauza nervilor și a spaimii. O durea tot trupul din cauza pasiunii neconsumate. Nu mai cunoscuse pînă atunci o asemenea nevoie, un asemenea foc de nestins.

Ross s-a încheiat la pantaloni și s-a apropiat de ea pe la spate. A tresărit cînd i-a atins umerii. Ar fi vrut ca mâinile lui să-i acopere sînii, să-l fi putut implora să-i dea ceea ce-și dorea. În loc de asta, a rămas rigidă ca o statuie în timp ce el își trecea nasul prin părul ei răvășit.

– Este evident că n-am mai făcut asta de ceva timp. În voce i se citea ironia. Cîndva mă descurcam mult mai bine.

– N-ar fi trebuit să ajungem atît de departe, a spus ea. Din fericire nu am apucat să terminăm ceea ce începusem.

El și-a spori strînsoarea.

– Vom termina, poți fi sigură de asta. Și încă foarte curînd. Voi veni mai tîrziu în camera ta.

– Nu, a răspuns ea imediat. Vei găsi ușa încuiată. Nu vreau să mai discutăm niciodată despre asta. În ceea ce mă privește, nu s-a întîmplat nimic.

– Există o singură modalitate de a mă ține departe de patul tău, Sophia – trebuie să-mi spui că nu mă dorești.

A așteptat răbdător în timp ce Sophia căuta un răspuns. Însă de cîte ori încerca să vorbească i se puneau un nod în gît.

– Te rog, a reușit ea să șoptească, deși nu avea nici cea mai mică idee ce voia să-i ceară.

El și-a lipit palma de pieptul ei, acolo unde i se simțeau bătăile inimii chiar și prin materialul gros al corsetului.

– Se va întîmpla curînd, i-a spus cu blîndețe. Nu ai de ce să te temi, Sophia.

Ea s-a tras de lîngă el cu un gest brusc.

– Ba am, i-a răspuns, îndepărtîndu-se.

CAPITOLUL 10

Sophia a fugit în camera ei și a încercat să se adune. S-a spălat cu apă rece pe față, și-a periat părul și l-a prins din nou într-un coc foarte strîns, după care s-a întors la treburile ei, continuînd să se simtă ușor năucă.

Jocul cu crime s-a încheiat curînd iar musafirii au încercat apoi să se amuze ghicind ce statuie clasică era imitată. Fiecare efort era întîmpinat cu hohote de rîs. Pentru că nu știa nimic despre istoria artei, Sophia nu înțelegea cum de găseau jocul atît de amuzant. Absentă, i-a trimis pe lachei să strîngă ceștile de ceai și paharele de vin împrăștiate prin casă. În bucătărie o armată de servitoare spălau sutele de farfûrii de porțelan și tacîmurile. Din fericire, nici unul dintre servitori nu a părut să observe cît era Sophia de distrată.

Se apropia ora două și majoritatea oaspeților se retrăgeau în camerele lor, acolo unde erau așteptați de cameristele și valeții lor.

Extenuată, Sophia a supravegheat felul în care se făcea curățenie în saloane și i-a lăudat pe toți pentru cât de mult munciseră. Într-un final a urcat în camera ei, ducînd în mîină o lampă minusculă din metal, de forma unei cupe cu găuri rotunde ștanțate în ea. Deși voia să pară calmă, mîina îi tremura iar cercurile de lumină care se reflectau pe perete păreau un stol de licurici.

A închis ușor ușa în urma ei și a așezat lampa pe măsuta rustică din colț. Abia acum, în intimitatea dormitorului ei își putea da frîu liber emoțiilor. S-a sprijinit de masă și a oftat adînc. Cu ochii înlăcrimați a încercat să retrăiască momentele de intimitate din îmbrățișările lui.

– Ross, a șoptit ea, cum să pot să te părăsesc?
Din umbră s-a auzit o voce:

– Nu te voi lăsa niciodată să faci asta.

Ea s-a întors imediat și și-a înăbușit un strigăt. Lumina slabă dată de lampă se juca cu conturul ferm al chipului lui. Stătuse nemișcat pe patul ei, fără să scoată vreun sunet. Nu-l văzuse cînd intra-se în cameră.

– M-ai speriat de moarte!

El i-a zîmbit și s-a ridicat.

– Îmi pare rău, i-a șoptit apropiindu-se. I-a atins cu vîrfurile degetelor lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Cum adică să mă părăsești? N-am vrut să te supăr, mai devreme. A fost prea curînd, nu-i așa?

– Nu este vorba de asta.

Ross i-a desfăcut părul, lăsînd ca acele de păr să cadă pe podea.

– Atunci ce este? Mie poți să-mi spui orice. I-a lăsat părul să-i cadă în valuri pe umeri. Cred că știi deja asta. Spune-mi și voi avea eu grijă să fie bine.

Îi venea să i se arunce în brațe și să plîngă în voie la pieptul lui. În loc de asta și-a ferit privirea și a spus:

– Nu poți repara chiar totul. Anumite lucruri nu pot fi schimbate.

– Ce lucruri?

Ea și-a șters lacrimile cu palmele desfăcute.

– Te rog să nu mă atingi, i-a spus în șoaptă.

El i-a ignorat rugămintea și a cuprins-o cu brațele, lipind-o de pieptul lui.

– Știi cît de încăpățînat pot fi, Sophia. A sărutat-o ușor pe frunte. Voi scoate adevărul de la tine, mai devreme sau mai tîrziu. Ce-ar fi să ne scutești pe amîndoi de pierderea de timp și să-mi spui chiar acum?

Și-a dat seama cu disperare că Ros avea să insiste pînă cînd avea să afle toate răspunsurile, asta dacă nu găsea o cale să-l oprească.

– Te rog să ieși din camera mea, altfel țip că vrei să mă violezi.

– N-ai decît. Ross a rămas calm și relaxat. Ar fi trebuit să știi pînă acum că nu are rost să mergi la cacealma cu mine.

– La naiba! a șoptit ea.

Ross și-a lipit nasul de fruntea ei.

– Știi că mi-ai ascuns anumite lucruri încă de cînd ai sosit în Bow Street. Este timpul să faci lumină, Sophia. Iar apoi nu vei mai avea motive să te temi.

Sophia s-a agățat de brațele lui puternice, respirînd greu. Venise vremea să mărturisească. Trebuia să-i spună totul lui Ross și să suporte consecințele. A suspinat de cîteva ori, apoi a bufnit-o plînsul.

– Nu plînge, i-a șoptit Ross strîngînd-o protector la pieptul lui. Iubita mea, totul va fi bine.

Nu putea suporta ca el să o trateze cu atîta tandrețe. Sophia s-a smuls din brațele lui și s-a apropiat orbește de pat. S-a așezat pe el, întinzînd mîna ca să-l țină la distanță. Și a reușit. El a rămas în umbră, statura lui masivă blocînd lumina dată de lampă.

– Nu pot vorbi dacă mă atingi, i-a spus. Rămii acolo.

Ross a rămas pe loc, în tăcere.

– Ți-am povestit despre lunile care au urmat după moartea părinților mei, i-a spus șoptit. Cînd eu și John am fost prinși fuînd, iar eu am fost dată în grija verișoarei Ernestine.

– Da.

– John nu a vrut să vină cu mine. A fugit la Londra, a continuat să... să fure, să facă lucruri rele, să... Sophia a închis ochii dar lacrimile au continuat să-i curgă pe obraji. S-a alăturat unei bande de hoți de buzunare. Într-un final a fost ares-

tat și acuzat de tâlhărie. Și-a lipit palmele de obraji. Nu mai putea continua.

– Gata, gata, a murmurat Ross întinzându-i o batistă. Chipul îi era întunecat – se vedea că îi era greu să asiste la suferința ei fără să o poată atinge.

Sophia a luat batista, și-a șters obrajii și și-a suflat nasul. După care și-a continuat povestea:

– A fost dus în fața unui magistrat care l-a condamnat la un an de închisoare. O sentință neobișnuit de dură pentru o faptă minoră. Când am auzit ce i s-a întâmplat m-am gândit să vin la Londra să vorbesc cu judecătorul, să-l implor să-i reducă pedeapsa. Când am reușit să ajung am aflat că el fusese deja dus la închisoare.

Se simțea amorțită, îi era brusc mai ușor să vorbească despre toate astea. Ca și cum se detașase de toate, ca și cum ar fi privit o piesă de teatru care se juca în fața ochilor ei.

– M-am gândit mereu la fratele meu, la suferința lui. Puteam doar să-mi imaginez prin ce trecea acolo. Și mi-am promis că după ce va fi eliberat voi avea grijă de el. Numai să supraviețuiască.

A urmat o tăcere încărcată de emoție.

– Dar nu s-a întâmplat așa, a spus Ross într-un final.

Sophia a clătinat din cap.

– S-a îmbolnăvit de holeră. Nu a supraviețuit. A fost dus la o groapă comună, fără piatră de mormânt. Eu... eu nu mi-am mai revenit de când am

aflat. Moartea lui mi-a marcat fiecare zi, fiecare emoție, fiecare experiență, fiecare gând sau dorință din viața mea de adult. Am trăit toți acești ani mînată doar de ură.

– Ură față de cine?

Ea l-a privit de parcă nu-i venea să creadă.

– Față de cel care l-a trimis acolo. Față de magistratul căruia nu i-a fost milă de orfanul pe care l-a condamnat la moarte.

Chipul lui Ross era în continuare în umbră.

– Spune-mi numele lui, i-a cerut. Din tonul lui se înțelegea că avea deja o bănuială sumbră.

Sophia s-a trezit brusc din amorțire. Era ca o rană deschisă.

– *Tu* ai fost, Ross, i-a șoptit. Tu l-ai trimis pe John la închisoare.

Deși el a rămas nemișcat, Sophia a sesizat impactul pe care îl avuseseră cuvintele ei, șocul pe care reușea să-l ascundă destul de bine. A știut că încerca să-și amintească, să rememoreze unul dintre miile de cazuri pe care le judecase.

Restul confesiunii a acționat asupra ei ca o otravă.

– Am vrut să mă răzbun pe tine, i-a spus cu tristețe. M-am gândit că dacă reușesc să te determin să mă angajezi voi găsi o modalitate prin care să te distrug. O vreme mi-am făcut copii după diverse dosare, am căutat orice te-ar fi putut discredita pe tine sau pe agenții tăi. Dar nu urmăream numai atît. Am vrut să te rănesc cît mai adînc. Să-ți diș-

trug spiritul, așa cum fusese distrus și al meu. Am vrut să te fac să te îndrăgostești de mine ca să te fac să suferi. Dar s-a dovedit că... A rîs amar. Cumva, toată ura mea s-a evaporat. Și am eşuat lamentabil.

Sophia a tăcut și a închis ochii, ca să nu fie nevoită să-l privească. Se aștepta la disprețul lui și mai rău decît atît, se aștepta ca el să o respingă. Tăcerea o învăluia. A așteptat ca soarta să-i dea lovitura finală, dar tăcerea persista. I se părea că visa. S-a întrebat dacă nu cumva Ross avea să iasă din cameră, lăsînd-o pradă disperării.

Nici nu și-a dat seama cînd Ross a ajuns lîngă ea și i-a pus mîinile pe umeri, atingîndu-i cu vîrfurile degetelor baza gîtului. Ar fi putut să o sugrume fără cel mai mic efort. Aproape că-și dorea ca el să o facă.

– Îți mai dorești și acum să te răzbuni, Sophia?
I se pusese un nod în gît.

– Nu.

A început să o mîngîie ușor pe gît, stîrnind un val de senzații pe pielea ei. Și-a sprijinit capul de pieptul lui, simțîndu-se ca o păpușă care se mișcă doar cînd el trăgea de sfori.

Ross a vorbit din nou:

– Cînd te-ai răzgîndit?

Dumnezeule, nu-i mai putea ascunde chiar nimic! Voia să o vadă lipsită de orice urmă de mîndrie ca să o poată zdrobi. A încercat să nu-l

răspundă dar degetele lui păreau să-i poată smulge vorbele, în ciuda împotrivirii ei.

– Când ai fost rănit, a spus ea. Am vrut să te ajut... voiam să fiu sigură că nu ți se va mai întâmpla nimic rău, niciodată. Și, mai ales, nu din partea mea. A gemut slab când el și-a strecurat degetele fierbinți pe sub corsetul ei și i-a prins sînul ca într-o cupă, jucîndu-se cu sfîrcul ei. Nu părea să o facă cu intenția de a o excita, ci mai degrabă ca să-i amintească intimitatea care existase între ei, doar cu cîteva ore în urmă.

Ross s-a așezat pe pat și a întors-o încet spre el. Sophia a ridicat privirea și l-a văzut strîngînd din buze, ca și cum suferise o lovitură puternică.

– Nu știu ce s-a întîmplat în trecut, i-a spus răgușit. Nu mi-l amintesc pe fratele tău. Dar îți promit că voi afla exact ce s-a întîmplat. Dacă se va dovedi că sînt vinovat îmi voi asuma consecințele și voi accepta ca tu să mă învinovățești. Mîna lui continua să se joace cu sînul ei, ca și cum nu se putea abține să nu o atingă. Pentru moment îți cer doar un singur lucru: să rămîi cu mine pînă cînd voi descoperi adevărul. Vei face asta, Sophia?

Ea a consimțit cu o mișcare a capului.

I-a îndepărtat șuvițele care i se lipiseră de obraji uzi și i-a acoperit gura cu un sărut apăsător, fierbinte. Sophia se străduia să gîndească, în ciuda bătăilor puternice ale inimii.

– Dar te-am dezamăgit... a spus cu glas nesigur. Nu se poate să mă mai dorești și acum.

– Ce te face să crezi că, spre deosebire de tine, eu pot dicta asupra sentimentelor? i-a șoptit. A tras-o și mai aproape, lipind-o de trupul lui puternic. Un val imens de ușurare a cuprins-o. Ross aflase adevărul și nu o respingea. Minte ei refuza să priceapă asta. Și-a îngropat fața în haina lui, care păstra un iz ușor de tutun.

Continuând să o țină în brațe, el i-a spus:

– Sentimentele pe care le porți în suflet de atîția ani nu vor dispărea cu ușurință.

– Au dispărut deja. Cu un oftat și-a sprijinit capul pe umărul lui. În tot acest timp am dorit să mă răzbun pe cineva care nici nu exista. Tu nu semeni deloc cu cel pe care mi l-am imaginat eu.

– Un bărbat în vîrstă, corpulent, cu perucă și pipă, și-a amintit el exact cuvintele ei din ziua în care se cunoscuseră.

Sophia a zîmbit timid.

– Tu ești cel care mi-a distrus planul de răzbu-nare. Pentru că mi-a fost imposibil să nu mă atașez de tine.

Cuvintele ei nu au părut să-i facă prea mare plăcere.

– Și dacă se dovedește că într-adevăr eu am fost cel care ți-a trimis fratele la moarte? În ochi i se citea tulburarea. Cînd am început, acum zece ani, nu aveam prea mare experiență de practică judiciară. Un timp mi-am bazat judecățile pe cele ale magistraților de dinaintea mea. Mi s-a părut că era mai bine să urmez procedurile stabilite deja.

Abia mult mai târziu m-am bazat pe propriul instinct. Nu am nici cel mai mic dubiu că este posibil să fi fost foarte aspru cu cei pe care îi judecam, la începutul carierei mele. A oftat adînc. Chiar și așa, mă îndoiesc că aș fi putut să-l trimit la închisoare pentru un furt din buzunare.

Sophia a rămas tăcută.

Degetele lui i-au conturat ușor sprîncenele.

– Nu mi-am dorit niciodată să pot schimba trecutul. Asemenea gânduri sînt zadarnice iar regretele m-ar face să-mi pierd mințile. Dar aceasta este prima dată cînd tot viitorul meu este pus în balanță și depinde de o greșeală pe care este posibil să o fi făcut cu ani în urmă.

S-a sprijinit într-un cot și a privit-o atent:

– Cum să-ți cer să mă ierți pentru moaștea fratelui tău? Nu pot ispăși un asemenea păcat. Dar gîndul că te-aș putea pierde este de nesuportat.

– Eu te-am iertat deja, i-a spus ea în șoaptă. Știu ce fel de om ești. Te auto-pedepsești cu mai multă asprime decît ar face-o oricine altcineva. Și apoi cum să nu te iert cînd tu m-ai iertat cu atîta ușurință?

El a clătinat din cap, zîmbind amar.

– Oricare ar fi fost intențiile tale de început, nu ai făcut nimic altceva decît să ai grijă de mine.

– Am încercat să te fac să te îndrăgostești de mine, i-a răspuns ea. Apoi urma să-ți frîng inima.

– Nu am nici o obiecție în legătură cu prima parte a planului. Dar cu a doua parte nu mă prea împac.

Ea i-a zîmbit larg. Și-a pus mîinile pe după gîtul lui și și-a lipit fața de pieptul lui.

– Nici eu.

Ross a sărutat-o cu blîndețe. Știa amîndoi că drumul lor spre fericire nu avea să fie ușor. Trebuiau să ierte, să facă compromisuri, să aibă încredere oarbă unul în celălalt. Sophia i-a răspuns la sărut dar el s-a dat înapoi, prinzîndu-i capul în palme.

– Nu rămîn cu tine în noaptea asta, i-a spus șoptit, mîngîindu-i tîmplele. Nu vreau să avem regrete după ce vom face dragoste în sfîrșit.

– Nu voi regreta nimic, i-a spus franc Sophia. Acum știu că nu mă vei învinovăți pentru ceea ce am vrut să fac. De asta mă temeam cel mai tare. Rămîi cu mine în noaptea asta, te rog.

El a clătinat din cap.

– Nu, pînă nu aflu adevărul despre moartea fratelui tău. Cînd vom ști totul vom hotărî ce avem de făcut în continuare.

Ea i-a sărutat palma deschisă.

– Fă dragoste cu mine. Fă-mă să uit fiecare moment din viața mea de dinainte de a te fi cunoscut.

– Oh, Doamne! Cu un geamăt sălbatic, Ross i-a dat drumul și s-a ridicat de pe pat. Te doresc mai mult decît pot spune. De ce faci ca totul să devină și mai dificil?

Sophia știa că ar fi trebuit să fie la fel de hotărîtă ca și el dar nu s-a putut abține să nu-i spună:

– Vino în pat, lângă mine. Nu trebuie să facem dragoste, dacă nu vrei. Doar să mă ții în brațe.

El a gemut din nou și s-a îndreptat spre ușă.

– Știi bine ce se va întîmpla. În cel mult cinci minute vei fi deja cu picioarele în sus.

Imaginea i-a creat o senzație de plăcere.

– Ross...

– Închue ușa în urma mea, a șoptit el și a trecut pragul fără să arunce măcar o privire înapoi.

După ce a dormit pînă tîrziu, Matthew a decis să-și petreacă ziua jucînd cărți în pavilionul de lângă lac. Dar înainte să apuce să treacă de ușile largi care dădeau spre grădină a auzit vocea fratelui său:

– Bună, Matthew. Fratele lui i-a pus o mîină pe umăr. Cînd acesta a încercat să se retragă și-a sporit strînsoarea. Văd că te-ai trezit în sfîrșit. Ce-ar fi să mi te alături în birou? Mi s-a făcut brusc chef de compania ta.

Matthew l-a privit suspicios.

– Poate mai tîrziu, frate. Trebuie să joc rolul gazdei în fața prietenilor mei. Sunt sigur că nu vrei să par nepoliticos în fața lor.

Ross i-a aruncat un zîmbet care i-a înghețat sîngele în vene.

– Se descurcă și fără tine, pentru moment. Le-a aruncat o privire plină de răceală celor trei bărbați

care îl însoțeau. Continuați fără el, domnilor. Frațele meu vi se va alătura ceva mai târziu. Și l-a împins pe Matthew spre ușă, în ciuda protestelor lui.

– Despre ce este vorba? a întrebat Matthew, încercînd să scape de strînsoarea lui Ross. Dă-mi drumul, la naiba! Îmi distruge haina!

– Intră aici, i-a poruncit Ross și l-a împins în birou, după care a închis în urma lor ușa masivă din stejar.

Biroul arăta exact ca pe vremea tatălui lor. Încăperea confortabilă, masculină, era plină de rafturi cu cărți. Biroul era așezat în fața celor trei ferestre. Și-a amintit cît de des îl văzuse pe tatăl lor așezat la birou, făcînd socoteli în registre sau scriindu-și corespondența. Sentimentul că își dezamăgise tatăl nu îl părăsea – simțea că din vina lui Matthew devenise creatura aceea răsfățată și egoistă.

Matthew s-a încruntat.

– Te uiți la mine de parcă aș fi un pungaș pe care te pregătești să-l trimiți la Newgate.

– Newgate este un palat în comparație cu locul în care aș vrea să te trimit.

Matthew a oftat, simțind furia din tonul lui Ross.

– Bine, bine, îmi cer scuze pentru aseară. Bănuiesc că domnișoara Sydney ți-a oferit propria versiune și a pozat în victima inocentă. Trebuie să recunosc că băusem cam mult. Prietenul meu Hatfield a desfăcut o sticlă de coniac și e posibil să mi se fi urcat la cap. Cu un aer indiferent, Matthew

a început să învîrtă globul pămîntesc așezat într-un colț.

– Nu este o scuză suficientă, Matthew. Da, am de gînd să discut și despre purtarea ta de aseară, dar mai întîi trebuie să mă ocup de o altă problemă.

Matthew l-a privit surprins.

– Ce vrei să spui?

– M-am întîlnit cu domnul Tanner în dimineța asta.

– Cine este Tanner?

Ross a clătinat din cap, enervat.

– Agentul nostru imobiliar. Cel care s-a ocupat de pămînturile și de proprietățile noastre în ultimii zece ani.

– Și te-ai văzut deja cu el? Atît de dimineată? Dumnezeu, tu chiar nu te odihnești niciodată? Ultimul lucru de care am chef acum este să discut despre cine știe ce afacere fără importanță...

– Ne este deloc lipsită de însemnătate, l-a întrerupt Ross. Se pare că unul dintre arendașii noștri i s-a plîns că fiica lui nemăritată este însărcinată.

Matthew a devenit brusc foarte atent.

– Și ce treabă am eu dacă o țărancă de pe-aici e borțoasă?

– Familia ei pretinde că tatăl ești tu. Ross și-a privit atent fratele și a tresărind cînd i-a citit vinovăția în ochii gri-verzi. A înjurat printre dinți. Numele de familie este Rann. Ai sedus-o? Da sau nu?

– Nu a fost vorba de seducere. A fost dorință reciprocă. Ea m-a vrut, eu m-am grăbit să-i satisfac dorința și atît.

– *Și atît?* a repetat Ross, căruia nu-i venea să-și creadă urechilor. Tanner spune că fata nu a împlinit încă șaisprezece ani, Matthew! Ai profitat de inocența ei, ai lăsat-o însărcinată – și ai înșelat-o pe Iona.

Matthew nu părea să se căiască.

– Toată lumea face asta. Îți pot înșira o duzină de bărbați care au căutat plăcerea în afara patului conjugal. Un bastard este o consecință nefericită, dar e treaba fetei, nicidecum a mea.

Ross era șocat de cruzimea de care dădea dovadă fratele lui. Matthew procedase exact ca fostul iubit al Sophiei – o mințise, se folosise de ea, apoi o abandonase.

– Dumnezeuule, a spus el încet, ce mă fac eu cu tine? Nu ai pic de conștiință? De responsabilitate?

– Conștiința și responsabilitatea sînt apanajul tău, frate. Matthew a învîrtit din nou globul pămîntesc, aproape smulgîndu-l de pe axul său. Întotdeauna mi-ai fost un exemplu de moralitate. Sir Ross, cavalerul dreptății. Nimeni nu se poate ridica la înălțimea standardelor tale și al naibii să fiu dacă voi încerca măcar. Și apoi eu nu rîvnesc la viața ta sterilă și lipsită de bucurii. Spre deosebire de tine, eu știu ce înseamnă pasiunea. Și mă voi bucura de ea pînă în ultima zi a vieții mele!

– De ce nu te bucuri de soția ta? I-a întrebat acid Ross.

Matthew a dat ochii peste cap.

– M-am plictisit de Iona la o lună după căsătorie. Un bărbat nu se poate mulțumi la nesfârșit cu o singură femeie. Varietatea este cea care ne condimentează viața.

Ross era tentat să-i servească o prelegere moralizatoare dar și-a dat seama că Matthew nici nu avea să-l asculte. Nu era în stare să accepte consecințele faptelor lui.

– De câte „varietăți” te-ai bucurat mai exact? Văzînd că Matthew nu înțelesese, Ross l-a lămurit: câte fete ai mai sedus în afară de ea?

Matthew a afișat o expresie infatuată.

– Nu sînt foarte sigur. Nouă sau zece, bănuiesc.

– Vreau o listă cu numele lor.

– De ce?

– Să văd dacă nu cumva mai ai și alți bastarzi. Iar dacă aceștia există, va trebui să plătești pentru întreținerea și pentru educația lor.

Bărbatul a oftat ironic.

Nu am nici un ban. Va trebui să-mi dai un avans din banii care mi se cuvin.

Matthew, l-a amenințat Ross.

Acesta a ridicat brațele în aer.

Bine, mă predau. Caută peste tot prin ținut după copiii mei ilegitali. Ia-mi și puținii bani pe care îi mai am. Acum pot să mă întorc la prietenii mei?

– Nu încă. Mai am ceva să-ți spun. De aici încolo traiul tău indolent ia sfârșit. Gata cu zilele întregi petrecute la club, gata cu băutura, gata cu alergatul după fuste. Nu vei mai primi nimic pe credit. Îi voi anunța pe toți cei de la care cumperi că nu-ți voi mai onora datoriile.

– Nu poți să faci așa ceva! a izbucnit Matthew

– Oh, ba da! I-a asigurat Ross. De aici încolo vei munci pentru banii pe care îi primești.

– Să muncesc? Cuvîntul îi părea străin. Ce anume? Nu știu să fac nimic, doar sînt un gentleman!

– Îți voi găsi ceva care să ți se potrivească, i-a promis serios Ross. vei învăța să fii responsabil Matthew.

– Așa ceva nu s-ar fi întîmplat dacă trăia tata

– Asta s-ar fi întîmplat cu ani în urmă dacă trăia tata, a murmurat Ross. Vina îmi aparține în totalitate, din păcate. Am fost mult prea ocupat cu slujbă mea ca să-ți dau atenție. Dar toate astea se vor schimba de-acum.

Matthew a slobozit o ploaie de înjurături căutînd furibund o sticlă și un pahar. Și-a turnat niște coniac, l-a dat pe gît ca pe un medicament apoi și-a umplut din nou paharul. A inspirat adînc și l-a privit pe Ross, care era implacabil:

– Ai de gînd să-i spui lui Iona?

– Nu. Dar nici nu am de gînd să o mint dacă îmi va pune cîndva problema fidelității tale.

Foarte bine. Soția mea nu va întreba niciodată așa ceva – se teme de răspuns.

- Dumnezeu să o ajute! a murmurat Ross.

După ce a băut din nou, Matthew a rotit ușor lichidul din pahar și a oftat, gînditor:

Asta e tot?

Nu, i-a răspuns Ross. Mai am ceva să-ți spun despre purtarea ta față de domnișoara Sydney.

Mi-am cerut deja scuze o dată. Ce mai vrei de lamine? Să-mi tai o venă?

Nu este necesar. Vreau însă să-ți atrag atenția să o tratezi cu respect de aici înainte.

O voi respecta ca pe oricare altă servitoare, frate

Nu va mai fi prea mult timp servitoare.

Matthew a ridicat o sprînceană, părînd brusc interesat

O concediezi, deci?

Ross l-a privit în ochi.

O să mă însor cu ea. Dacă mă mai vrea.

Matthew părea să nu înțeleagă nimic.

Doamne, Dumnezeule, a spus și s-a prăbușit pe cel mai apropiat scaun. Tu chiar vorbești serios.

Dar asta este nebunie curată. Vei fi de rîsul lumii.

un Cannon să se însoare cu o servitoare! De dragul familiei noastre, găsește-ți pe altcineva. E doar o femeie. Mai sînt sute care i-ar putea lua oricînd locul

Ross a făcut apel la toată stăpînirea de sine ca să nu sară la el. Și-a încleștat mîinile pe birou și a

închis ochii preț de o secundă. După care i-a aruncat lui Matthew o privire de gheață:

– După toți acești ani de singurătate îmi ceri să o resping pe singura femeie care mă întrecește?

Matthew s-a agățat imediat de cuvintele lui:

– Exact asta îți spun și eu. Ai fost singur atâția ani încât acum orice femeie ți se pare dezirabilă. Crede-mă, femeia asta nu merită afecțiunea ta. Nu este deloc sofisticată, nu are stil, nu este de familie. Ia-o de amantă dacă o placi într-adevăr. Dar nu te însura. Te vei plictisi curînd de ea și nu vei mai avea scăpare.

Furia lui Ross s-a risipit brusc. Îi era milă de frațele lui. Matthew nu avea să cunoască niciodată adevărata dragoste sau pasiune, ci doar niște imitații deșarte. Și va încerca mereu să se autoconvingă că nu se simțea gol pe dinăuntru, că era mulțumit.

– Nu voi încerca să te conving în ceea ce o privește pe Sophia, a spus încet Ross. Însă dacă mai rostești un cuvînt critic sau condescendent la adresa ei te castrez. Fără grabă.

CAPITOLUL 11

Măști simple din mătase albă sau neagră le-au fost puse la dispoziție oaspeților care nu și le aduseseră cu ei pentru balul de sîmbătă seara. Majoritatea purtau însă creații minunate, confecționate special pentru acel eveniment. Sophia era amețită de toate acele măști împodobite cu pene, bijuterii, broderii și motive pictate de mîna. Musafirii se învîrteau de colo-colo, flirtînd fără rușine, savurînd anonimatul de care se bucurau. Măștile aveau să cadă la miezul nopții, după care avea să fie servită o cină generoasă.

Ascunsă după tocul ușii, Sophia zîmbea mulțumită, privind la perechile care dansau cu grație un menuet. Doamnele purtau rochii în culori tari, la modă, în timp ce domnii purtau costume negre, de seară. Podelele proaspăt lustruite reflectau lumini-le candelabrelor, scaldînd totul într-o strălucire aproape magică. În aer se simțea parfumul florilor

și din cînd în cînd de afară pătrundea o adiere plăcută, proaspătă.

Încăperile din continuarea salonului erau pline de oaspeți care jucau cărți sau biliard, beau șampanie sau savurau delicatese precum tartine cu homar, pateu de stridii sau prăjituri înmuiate în rom. Cu gîndul la cina care urma să fie servită Sophia s-a hotărît să se întoarcă la bucătărie, să se asigure că totul mergea conform planului. S-a strecurat cu discreție pe lîngă perete și a ieșit afară. Aerul răcoros, de primăvară, i-a făcut bine. A inspirat adînc și și-a desfăcut gulerul rochiei.

A trecut pe lîngă una dintre serele cu coloane impozante și l-a zărit pe bătrînul domn Cannon, așezat în scaunul cu roțile, privind la cei care dansau. Un lacheu stătea în spatele lui, atent să-i îndeplinească orice dorință bătrînului scorțos.

Sophia s-a apropiat de el zîbind timid.

– Bună seara, domnule Cannon. De ce stați singur aici?

– Acolo este prea mult zgomot, i-a răspuns el. Artificiile vor începe la miezul nopții iar de aici se văd cel mai bine. A privit-o atent. O să le privim împreună, dacă mă gîndesc mai bine. S-a întors spre servitor și i-a spus: adu-ne două pahare cu șampanie.

– Dar, domnule, a spus Sophia, mă tem că nu pot rămîne...

– Da, știu, ai multe de făcut. Dar azi este ziua mea și trebuie să mi se facă pe plac.

Sophia a zîmbit și s-a așezat pe banca din platră, lîngă scaunul lui.

– Dacă sînt văzută bînd șampanie și privind arti-
ficiile voi fi probabil concediată.

– Te angajez ca însoțitoare a mea.

Continuînd să zîmbească, Sophia și-a încru-
cișat mîinile în poală și l-a întrebat:

– De ce nu purtați mască, domnule?

– La ce mi-ar folosi? Nu pot păcăli pe nimeni,
sînt țintuit în scaunul acesta blestemat. A privit spre
dansatori și a pufnit disprețuitor: nu mi-au plăcut
balurile mascate nici acum patruzeci de ani, cînd
erau la modă, iar acum îmi plac și mai puțin.

– Mi-aș fi dorit să port masca, a spus ea gîndi-
toare. Aș fi putut să fac sau să spun orice, fără să
flu recunoscută.

Bătrînul și-a întors privirea spre ea.

– De ce porți o asemenea rochie într-o seară ca
aceasta? a întrebat-o direct.

– Nu am nici un motiv să mă îmbrac elegant.

– Prostii. Pînă și domnișoara Bridgewell purta o
rochie din satin negru la ocazii speciale.

– Nu am nici o rochie mai elegantă decît asta,
domnule.

– De ce nu? Nepoțul meu nu îți dă un salariu
decent?

Discuția le-a fost întreruptă de apariția servitoru-
lui care aducea șampania.

– Ah, bine, a spus Cannon. Lasă sticla aici și
întoarce-te înăuntru, să dai cuiva o mîină de ajutor,

i-a poruncit servitorului. Îmi va ține companie domnișoara Sydney.

Servitorul a făcut o plecăciune și s-a retras. Sophia a acceptat cupa de șampanie din mâna domnului Cannon și a privit în lumină, curioasă, lichidul de culoarea ambrei.

– Ai mai băut șampanie vreodată? a întrebat-o bătrînul.

– O singură dată, a recunoscut Sophia. Pe vremea cînd locuiam la verișoara mea în Shropshire am primit de la un vecin de-al ei o sticlă de șampanie goală pe jumătate. Se trezise deja, pentru că fusese desfăcută de ceva vreme, așa că am fost dezamăgită de gust. Mă așteptam să fie dulce.

– Asta este șampanie franțuzească, sigur o să-ți placă. Vezi cum se ridică bulele în linie verticală? E semn că este de bună calitate.

Sophia a dus paharul spre gură, amuzată de felul în care bulele îi gîdilau nasul.

– Ce anume o face să fie efervescentă? a întrebat ea. E ca o magie.

– De fapt este doar un proces de dublă fermentare, a informat-o el pe un ton sec care i-a amintit de Ross. Se mai numește și „vinul diavolului”.

Sophia a sorbit din pahar și a strîmbat din nas.

– Tot nu-mi place, a spus iar bătrînul a izbucnit în rîs.

– Mai încearcă. Te vei obișnui pînă la urmă cu gustul.

Deși a fost tentată să-i răspundă că nu avea cum să se obișnuiască pentru că nu va avea prea des ocazia să bea șampanie, Sophia a dat din cap ascultătoare și a băut.

– Îmi place forma paharului, a spus simțind cum șampania o gîdila pe gît.

– Da? ochii bătrînului au strălucit. Se numește cupă și a fost modelată după forma sînului Mariei Antoaneta.

Sophia l-a privit cu reproș.

– Nu a fost deloc modelată după forma sînului ei, s-a auzit o voce. Bunicul încearcă să te șocheze. Ross era cel care vorbise. Arăta izbitor de frumos în hainele de seară. Ținea între degete o mască neagră și zîmbea larg, fermecînd-o. Nici un bărbat nu s-ar fi putut ridica la înălțimea lui în seara aceea, nimeni nu mai poseda acel amestec de eleganță și masculinitate neșlefuită.

Sophia a încercat să-și ascundă reacția față de el, așa că a luat o gură zdravănă de șampanie, înecîndu-se.

– Bună seara, sir Ross, a spus cu ochii înlăcmați. S-a ridicat imediat, căutînd din priviri un loc în care să poată pune paharul pe jumătate gol.

– Ar fi trebuit să știu că vei încerca imediat să o corupi pe domnișoara Sydney, bunicule, a continuat Ross.

– Cum poți corupe pe cineva doar cu o sticlă de Rheims? s-a apărut Cannon. Este de fapt un tonic!

După cum spun francezii, șampania este medicamentul universal.

– Este pentru prima oară cînd aud că ești de acord cu francezii, domnule. Ochii lui au continuat să strălucească amuzați și atunci cînd a prins-o de mîină pe Sophia, ca să nu plece. Rămii și terminați șampania, i-a spus cu blîndețe.

Sophia a roșit și a încercat să-și retragă mîna, conștientă că erau priviți cu interes.

– Aș vrea să mă întorc la treburile mele, domnule.

Ross i-a ridicat mîna la buze și i-a sărutat palma desfăcută, chiar în fața bunicului său. Era modul lui de a-i mărturisi relația lor.

– Ross, a șoptit ea, șocată.

El i-a susținut deliberat privirea, spunîndu-i astfel fără cuvinte că nu mai voia să-și ascundă sentimentele față de ea.

Sophia i-a întins rapid paharul.

– Trebuie să plec, a spus. Vă rog să mă scuzați. A plecat în grabă, lăsîndu-l pe Ross cu bunicul lui.

El a urmărit-o cu privirea, apoi s-a întors spre bunicul lui:

– Ei bine?

– Mi se pare potrivită, a spus Cannon turnîndu-și din nou șampanie. E o fată plăcută, fără pretenții. Seamănă mult cu bunica ei. Te-ai bucurat deja de farmecele ei?

Ross a zîmbit auzindu-i întrebarea directă:

– Și dacă aș fi făcut-o nu ți-aș fi spus.

– Cred că ai făcut-o deja, i-a răspuns bătrînul privind-l peste buza paharului. Iar dacă seamănă într-adevăr cu bunica ei, înseamnă că te-ai simțit foarte bine.

– Vulpe bătrînă, vrei să spui că tu și Sophia Jane...?

– Oh, da. După expresia lui, amintirea părea să fie foarte plăcută. Pierdut în gînduri, Cannon răsucea între degete cupa de șampanie. Ani întregi am iubit-o, a spus încet. Ar fi trebuit să lupt pentru ea. Să nu lași pe nimeni și nimic să se interpună între tine și femeia iubită, băiete.

Zîmbetul i s-a șters de pe chip. I-a răspuns grav:

– Nu, domnule.

Sophia străbătea podeaua placată cu marmură a coridorului principal cînd a observat o siluetă apărînd dintr-un alcov. Era un bărbat cu o mască neagră, din mătase, îmbrăcat în costum de seară, asemenea celorlalți oaspeți. Era tînăr, athletic, cu umeri puternici și talie subțire – aducea foarte bine cu statura agenților de pe Bow Street. Ce căuta el oare atît de departe de salon? Sophia s-a oprit în loc, ușor nesigură.

– Vă pot fi de folos, domnule?

El nu i-a răspuns imediat. S-a apropiat de ea. Ochii lui erau albaștri ca niște pietre prețioase, vrăjind-o cu intensitatea lor. I-a vorbit pe un ton grav, ușor răgușit:

– Pe tine te căutam.

Uimită, Sophia l-a privit cu mai mare atenție. Masca îi ascundea mare parte din chip. Părul brunet era tuns scurt iar pielea îi era neobișnuit de bronzată pentru un gentleman.

– Cu ce vă pot ajuta? a întrebat, prevăzătoare

– Care este numele tău?

– Sunt domnișoara Sydney, domnule.

– Tu ești menajeră aici?

– Doar pentru câteva zile. De fapt lucrez pe Bow Street, pentru sir Ross Cannon.

– Bow Street este un loc periculos pentru tine i-a spus. Părea nemulțumit.

E beat, și-a spus Sydney și s-a dat un pas înapoi.

– Ești fată bătrână? a întrebat el, apropiindu-se din nou de ea.

– Nu sînt căsătorită, a recunoscut ea.

– De ce ar rămîne nemăritată o femeie ca tine

Întrebările lui erau ciudate și nepotrivite. Sophia și-a spus că ar fi fost mai bine să plece imediat de acolo.

– Îmi pare rău, dar am multă treabă. Va rog să mă scuzați...

– Sophia, i-a șoptit el, parcă privind-o cu dor

Ea s-a întrebat, uimită, de unde îi știa numele. L-a privit cu ochi mari dar atenția i-a fost distrasă de niște rîsete și strigăte care au precedat focul de artificii. Sosise probabil miezul nopții, și-a dat seama Sophia. Venise vremea demascării s-a

întors din reflex spre direcția din care veneau sunetele.

Străinul a venit pe nesimțite în spatele ei. Ea nu și-a dat seama de asta decât în momentul în care a simțit ceva rece pe decolteu. A ridicat mîna spre acel obiect și atunci a auzit un sunet metalic, ca și cum ceva îi era prins în jurul gîtului.

- La revedere, i-a șoptit el la ureche.

Cînd s-a întors, străinul dispăruse.

Uluită, Sophia a dus mîinile la gît și a pipăit colierul. De ce ar fi făcut un străin așa ceva? Era uimită și îngrozită, așa că s-a îndepărtat repede. A încercat să scoată colierul dar nu a reușit să-i desfacă închizătoarea.

A pornit în grabă spre locul unde îi lăsase pe Ross și pe bunicul lui. În jurul lor se strînseseră o mulțime de oameni și alții continuau să vină dinspre sala de bal. Artificiile colorate umpluseră cerul iar în jur era mult fum. Totul era haotic, asurzitor.

Sophia s-a sprijinit de un perete, încercînd fără succes să acopere cu mîinile colierul strălucitor. Deși Ross nu avea cum să o fi auzit sau văzut, s-a întors imediat spre ea, de parcă i-ar fi simțit prezența. A reacționat imediat la paloarea de pe chipul ei. A străbătut mulțimea, fără ca privirea lui să o părăsească vreo clipă, și a ajuns la ea din cîțiva pași. Nu s-ar fi putut înțelege însă din cauza zgomotului.

Ross i-a îndepărtat cu blîndețe mîna de la gît, dezvelind lucrătura bătută în diamante. Sophia a

încercat să desfacă în mai multe rînduri colierul greu, dar fără succes. A simțit însă degetelele lui calde pe ceafă și a auzit închizătoarea desfăcîndu-se. Ross a pus colierul în buzunar, a luat-o de mîină și a condus-o în casă.

Nu s-a oprit pînă cînd nu au ajuns în salonul albastru învecinat cu holul central. După tot acel zgomot asurzitor și luminile orbitoare ale artificiiilor, liniștea din încăperea era aproape șocantă.

– Ce s-a întîmplat? a întreat-o scurt Ross, închizînd ușa.

Sophia a încercat să fie cît mai coerentă în explicații.

– Mă îndreptam spre bucătărie cînd m-a oprit un bărbat. Purta mască. Mi-a spus că mă căuta. Sunt sigură că nu-l cunosc, deși îmi știa numele. Stînjinită, a continuat să-i descrie ce se întîmplase apoi, cum străinul îi prinsese acel colier la gît.

În timp ce ea vorbea, Ross o mîngîia ușor pe gît, de parcă încerca să șteargă atingerea celui alt bărbat.

– Cum arăta?

– Era brunet cu ochi albaștri. Și înalt, dar nu la fel de înalt ca tine. La început am crezut că este unul dintre agenții tăi. Era solid dar părea neobișnuit de agil pentru statura lui. Era bine îmbrăcat, ca și ceilalți oaspeți... dar nu cred că se numără printre ei.

– Avea vreo cicatrice sau vreun semn?

Sophia a clătinat din cap.

– Nu am văzut să fi avut.

Ross a scos colierul din buzunar și l-a așezat pe masa din mahon. Lîngă el, Sophia privea uluită florile din diamante cu frunze din smaralde.

– Sînt adevărate? a șoptit ea.

– În nici un caz nu sînt imitații, i-a răspuns el.

– Trebuie să valoreze o avere.

– Trei sau patru mii de lire, bănuiesc. Admiratorul tău fie este foarte bogat, fie este un hoț pricéput.

– De ce mi se întîmplă mie așa ceva? a întrebat în șoaptă Sophia. Nu am încurajat pe nimeni, ce vrea de la mine? De ce ar face un străin așa ceva?

Simțindu-i spaima din voce, Ross s-a aplecat și a sărutat-o pe tîmplă.

– Am de gînd să aflu. Nu te teme, nu voi permite să ți se întîmple nimic.

Ea a închis ochii și i-a inspirat parfumul atît de familiar, găsind alinare în puterea lui.

– Vino, i-a spus el. Te conduc pînă la bucătărie.

– Și apoi?

– O să iau cîtiva servitori să mă ajute să caut peste tot, în caz că străinul tău nu a plecat încă. Deși mă îndoiesc să fie într-atît de prost. Ross a pus bijuteria înapoi în buzunar. Un asemenea colier nu apare din senin. Este unic și foarte valoros. Cred că nu va fi prea greu să-i dăm de urmă. Ceea ce duce la o concluzie interesantă: admiratorul tău vrea să-i descoperi identitatea, altfel nu ți-ar fi dăruit așa ceva.

– Crezi că tot el mi-a trimis și rochia?

– Bănuiesc că da. Ross părea nerăbdător să-și adune oamenii și să pornească în căutarea oaspetelui misterios. Dar când a privit-o din nou pe Sophia și-a dat seama cât era de speriată, așa că s-a oprit și a luat-o în brațe. Buzele lui au coborât spre ale ei și a sărutat-o pătimaș.

La porunca lui nerostită, Sophia a întredeschis buzele și s-a lăsat pradă explorării lui senzuale. Sărutul lui a devenit tot mai profund. Ross și-a strecurat un picior între picioarele ei și toate gândurile raționale, toate grijile au dispărut. Nu mai exista decât el iar gura și mâinile lui îi aminteau de intimitatea din noaptea dinainte. I s-au înmuiat genunchii iar mâinile îi mîngîiau frenetic spatetele. Simțea nevoia să-i smulgă hainele, și pe ale ei, să rămîna amîndoi goi.

– Ross, a gemut ea arcuindu-și gîtul pe care el îl săruta fierbinte.

El a ridicat încet capul și i-a zîmbit:

– Ești a mea, Sophia. Nimic rău nu ți se poate întîmpla. Ai înțeles?

Ea a dat din cap și s-a clătinat, amețită. Ross a susținut-o și a condus-o afară din încăpere.

Străinul misterios nu a fost de găsit la Silverhill Park, așa cum era de așteptat. Și totuși indiciul pe care îl lăsase în urma sa avea să ducă la prinderea lui. Ross era nerăbdător să se întoarcă în Bow Street și să se ocupe personal de investigație.

Gîndul că cineva o urmărea pe Sophia din umbră trezea în el cele mai primitive instincte masculine. Nu avea să se declare mulțumit pînă nu îl încolțea pe ticălos și pînă nu obținea de la el o mărturisire completă.

Fericit că petrecerea urma să se sfîrșească a doua zi dimineață, Ross și-a instruit valetul să-i facă mare parte din bagaje ca să poată pleca cît mai devreme. În timp ce acesta îi împătura cu grijă hainele și le așeza în cufăr Ross se învîrtea prin casa cufundată aproape cu totul în întuneric. Musafirii se retrăseseră la culcare, doar o pereche se îmbrățișa la adăpostul întunericului și cîțiva bărbați își terminau jocul de cărți.

Sophia era deja în camera ei, mai mult ca sigur. Ross tînjea să meargă la ea. Nu se mai aflase pînă atunci într-o asemenea situație: să o fi rănit pe persoana la care ținea, să încerce să-și răscumpere greșeala dar să-și dea seama că nu mai era nimic de făcut. Nu-l putea întoarce din morți pe John Sydney iar pentru Sophia nimic altceva nu mai conta.

Faptul că ea îl iertase nu îl făcea deloc să se simtă ușurat. Ceea ce făcuse el în trecut avea să-i urmărească mereu. Ross a oftat adînc și a continuat să rătăcească prin casă, gîndindu-se la tot ce se întîmplase în ultimele douăzeci și patru de ore. Sentimentele lui pentru Sophia erau tot mai intense. Trebuia să o posede complet – nimic altceva nu îl mai putea mulțumi. O dorea pentru totdeauna

iar dacă ea îl accepta voia să o facă într-atît de fericită încît amintirea fratelui ei să nu le poată tulbura sentimentele.

S-a trezit în fața camerei ei, aflată lîngă bucătărie. A ridicat de două ori mîna să bată la ușa dar a renunțat de tot atîtea ori. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă în camera lui și să aștepte răbdător pînă cînd urma să afle adevărul. Trebuia să se gîndească la ea, nu la el, dar o dorea într-atît de mult încît nici scrupulele și nici conștiința nu mai contau. Sfîșiat între dorință și datorie, a rămas în fața ușii, cu pumnii încleștați și cu trupul arzînd de dorință.

Exact în clipa în care conștiința era pe punctul să-l determine să plece ușa s-a deschis și ochii adînci ai Sophiei s-au cufundat într-ai lui. Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte feciorelnică, încheiată pînă la gît cu un șir de nasturi. Își dorea să i-i desfacă unul cîte unul, încet, și să-i atingă cu limba fiecare centimetru de piele.

– Ai de gînd să rămîi aici toată noaptea? I-a întrebat încet Sophia.

Ross s-a sprijinit de ușa, mîngîind-o cu privirea din cap pînă în picioare. Dorința a explodat înăuntrul lui. Nu mai putea gîndi limpede.

– Voiam doar să văd dacă ești bine.

– Nu sînt, i-a răspuns prinzîndu-l de vestă și trăgîndu-l spre ea. Mă simt singură.

Respirînd greu, Ross s-a lăsat tras înăuntru. A închis ușa și s-a uitat la chipul ei serios. În lumina

dulce a lumînărilor, buzele ei roșii păreau din catifelea.

– Ar trebui să așteptăm, a început el, încercînd să-i dea o ultimă șansă să se retragă, dar cuvintele i s-au oprit în gît pentru că ea s-a ridicat pe vîrfuri și s-a lipit cu totul de el.

– Măcar o dată să nu faci numai ce se cuvine, i-a șoptit Sophia cuprinzîndu-l pe după gît. L-a mușcat ușor, în joacă, de lobul urechii. Te provoc.

Puținele amintiri pe care le mai avea legate de fostul ei iubit s-au risipit imediat în focul mîngîierilor lui Ross. A dezbrăcat-o fără grabă, făcînd pauze dese să o sărute languros. Sophia se întrebă cum de un bărbat care trăia într-un ritm atît de alert putea face dragoste așa, pe îndelete, de parcă timpul nu mai exista. Cînd i-a dat jos cămașa, ea s-a lipit offînd de trupul lui. Pielea lui era fierbinte și moale ca satenul iar pieptul îi era acoperit cu păr des, negru, care îi gîdila sîinii. I-a simțit sexul întărit și l-a atins cu grijă, fiind încă novice în arta de a face dragoste.

Sub degetele ei nesigure, sexul lui s-a mișcat, ca și cum ar fi avut o voință proprie. Sophia a simțit că-i stă inima în loc:

– Oh.

Vocea lui Ross era îngroșată de dorință, dar părea și ușor amuzată.

– Nu te teme. I-a condus degetele spre vîrf. Aici e locul cel mai sensibil.

Ea s-a jucat cu sexul lui pînă cînd el a prins-o de încheietură:

– Ajunge, deocamdată.

– De ce?

– Pentru că sînt pe cale să-mi pierd autocontrolul.

– Asta este și intenția mea, i-a răspuns ea.

– Vom face așa cum spun eu, i-a șoptit el așezînd-o pe patul îngust. Și am de gînd să dureze cît mai mult.

S-a întins lîngă ea iar Sophia s-a întors spre el, dornică. S-a aplecat deasupra ei iar răsufierea lui fierbinte i-a înfiorat sîinii. A început să se joace cu sfîrcul ei, atingîndu-l ușor cu vîrfurile limbii, pînă cînd ea l-a prins de umeri și l-a tras și mai aproape.

– Ross, a spus ea cu disperare în glas.

– Mmm?

– Vreau mai mult... mai mult... A simțit cum mîna lui îi cobora pe piept și s-a arcurit sub atingerea lui.

Ross a ridicat capul iar ochii i-au strălucit văzînd-o cît era de îmbujorată. Sophia a gemut încet cînd el și-a strecurat mîna printre picioarele ei. Spre marea ei uimire, și-a retras imediat mîna.

– Oh, Ross, nu te opri, te rog...

A simțit cum buzele lui coborau tot mai mult, spre interiorul coapselor. Înțelegînd brusc ce avea de gînd să facă, ea s-a încordat și a dat să se ridice în șezut.

– Stai! a spus, trecîndu-și degetele prin părul lui. Nu acolo...

Mîna lui a coborît de-a lungul piciorului ei, într-o atingere liniștitoare.

– N-ai mai făcut asta niciodată?

– Bineînțeles că nu! Nici nu mi-am imaginat că cineva ar putea să... S-a oprit și l-a privit mirată. Mă îndoiesc că Anthony auzise măcar despre asta.

El a rîs și a sărutat-o pe genunchi.

– Am vrut să fac asta din ziua în care te-am cunoscut.

– Adevărat? a întrebat ea mirată.

– Chiar acolo, în biroul meu. Aș fi vrut să te pun pe birou și să-mi strecor capul pe sub fusta ta.

– Nu... a spus Sophia, sceptică. Nu-i venea să creadă că sub aparența atît de sobră se ascundeau asemenea gînduri. Dar m-ai tratat cu atîta sobrietate! Erai atît de demn!

– Cît de demn poate fi un bărbat cu penisul erect.

– Adevărat? Dar cum... A tresărit cînd capul lui a ajuns din nou între picioarele ei. Oh, Ross, așteaptă...

– După noaptea asta vei uita de Anthony.

S-a prăbușit pe spate, cu un geamăt. Dumnezeu, o *linge*a acolo, cu mișcări lungi, sinuoase care făceau ca trupul ei să tremure, excitat. Nu-și putea înfrîna mișcările coapselor. Ross și-a trecut o mîna pe sub ea, aducînd-o în același ritm cu el, în timp ce limba lui își conținea jocul senzual. Cînd

senzațiile ei au fost pe punctul de a culmina Ross a ridicat capul și s-a așezat deasupra ei.

– Oh, Doamne, a șoptit Sophia. Te rog, te rog...

A pătruns-o adânc iar Sophia a strigat. Mușchii ei se opuseseră instinctiv invaziei. Era prea strîmtă, nu mai putea suporta mai mult de atât. S-a luptat disperată să-l primească, dar i se părea imposibil.

Cu buzele aproape lipite de ale ei, Ross i-a șoptit:

– Încet. Nu-ți voi face rău. Relaxează-te, iubita mea. A continuat să o mîngîie, pătrunzînd-o cu mișcări atente, lente, tot mai adânc. Fiecare mișcare a lui îi smulgea un geamăt, așa că și-a mușcat buzele ca să tacă.

S-a retras aproape cu totul iar apoi a pătruns-o iar, cu o încetineală chinuitoare. Părul de pe piept îi ațîța sfîrcurile, pieptul îi era lipit de al ei. S-a arcurit să-l primească și mai mult și l-a implorat:

– Te rog să nu fii blînd cu mine. Mai fare, te rog... te rog...

I-a acoperit gura cu a lui, înăbușîndu-i rugămințile. Trupul ei se cutremura de spasme violente, strîngîndu-i bărbăția înăuntrul ei, pînă cînd Ross a prins-o cu ambele mîini de șolduri, consumîndu-și pasiunea.

A continuat să o țină în brațe și să o sărute. Un nou val de senzații a cuprins-o și curînd a cunoscut pentru a doua oară extazul.

După o vreme Ross s-a lăsat pe o parte, iar ea s-a lipit de el, ca o pisică.

– Ross, a murmurat leneș. Vreau să-ți spun ceva. Poate că n-o să mă crezi, dar este adevărat.

– Da?

– N-aș fi putut să merg pînă la capăt.

– Să-mi frîngi inima, adică? Știu asta.

– Știi?

El a mîngîiat-o pe păr, răsfirîndu-l pe pieptul lui.

– Nu-ți stă în fire să faci rău cuiva. Nu ai fi putut niciodată să mă trădezi.

Sophia era uimită că el avea atît de multă încredere în ea.

– Cum de ești atît de sigur?

– Ești foarte ușor de citit. Se juca cu lobul urechii ei. Știu de ceva vreme că ții la mine, dar nu știam exact cît de mult. Pînă ieri, cînd ne-am revăzut după o despărțire de o săptămînă. Chipul tău spunea totul.

Sophia s-a așezat deasupra lui:

– Dacă sînt atît de ușor de citit spune-mi la ce mă gîndesc acum.

Ross a studiat-o cîteva clipa, zîmbind.

– Te întrebi cît va mai dura pînă cînd vom face din nou dragoste. Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, el i-a potrivit picioarele de o parte și de alta a șoldurilor lui. Uimită, i-a simțit sexul întărit, vibrînd de viață. Iar acesta este răspunsul, a șoptit el apropiindu-i capul de al lui.

Epuizată de week-end-ul tumultuos, Sophia s-a ghemuit în brațele lui Ross și a dormit mare parte

din drumul de întoarcere. Ross îi privea chipul, minunându-se de schimbările care surveniseră în viața lui. Se obișnuise atât de mult cu singurătatea că uitase cum era să ai nevoie de cineva în felul acesta. Toate dorințele suprimate – pentru sex, afecțiune, companie – erau acum eliberate, răzbunate. Îl tulbura puterea pe care Sophia o avea asupra lui, putere pe care chiar el i-o dăduse. Dumnezeu să-l ajute în clipa în care ea își va dea seama de asta. Și totuși nu putea suporta să-l ascundă nimic.

Trupul ei tresălta cu fiecare hurducătură, ațîțindu-l, umplîndu-i mintea cu fantezii. I-a lipit cu blîndețe capul de pieptul lui, privind cum i se schimba expresia în somn. Se încrunta, părea să viseze ceva care o tulbura. I-a mîngîiat obrazul și i-a vorbit șoptit, să o liniștească, și cuta dintre sprîncene a dispărut. Ross nu s-a mai putut abține și i-a cuprins sînul în palmă. Ea i-a răspuns prin somn cu o arcuire a trupului și a murmurat ceva. El și-a lipit buzele de fruntea ei și a strîns-o și mai tare în brațe.

– Îmi pare rău, i-a spus privind în ochii încă tulburi din cauza somnului. N-am vrut să te trezesc.

Ea a clipit des:

– Mai avem mult?

– O jumătate de oră, cel mult.

L-a privit cu îngrijorare.

– Ce se va întîmpla mîine?

– Voi afla dacă eu sînt cel care ți-a trimis fratele la închisoare.

Ea și-a strecurat mîna pe sub haina lui, căutîndu-i căldura trupului.

– Nu contează ce anume vei afla.

– Sigur contează, i-a răspuns el cu tristețe.

– Nu. L-a sărutat lung. Ross a încercat să-i reziste, dar după cinci secunde i-a răspuns cu un geamăt. Gusturile li se amestecau iar el se afunda tot mai mult în dulceața gurii ei.

– Sophia, a spus el eliberîndu-se din sărutare. Știa că nu era nici locul, nici momentul, dar nu mai putea să tacă. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

A rămas nemișcată, cu fața la doar cîțiva centimetri de a lui. Era clar că nu se aștepta la asta. A clipit des, agitată, și și-a umezit buzele cu vîrfurile limbii.

– Un gentleman ca tine nu se căsătorește cu o servitoare.

– S-au mai văzut cazuri.

– Da, și cei care au făcut o asemenea greșală au fost ridiculizați și adesea ostracizați. Iar tu ești mereu în atenția publicului și... oh, nu, criticii tăi vor fi fără milă!

– Am fost criticat deja de mult prea multe ori, i-a răspuns ferm Ross. M-am obișnuit deja. Iar tu pui problema de parcă aș fi prinț, pe puțin. Sînt doar un bărbat care are o profesie. Atît.

– Un bărbat cu o profesie care provine dintr-o familie bogată și are legături cu aristocrația.

– Dacă tot a venit vorba de asta, ar trebui să îți cont că și tu ești fiică de viconte.

– Dar nu am fost crescută ca atare. După moartea părinților mei nu mi-am putut continua educația. Nu știu să călăresc, să dansez, să cânt la vreun instrument. Nu știu nimic despre etichetă sau maniere aristocratice...

– Nimic din toate astea nu contează.

Ea a râs neîncrezătoare.

– Poate că nu contează pentru tine, dar pentru mine da.

– Atunci vei învăța ceea ce îți este necesar.

Sophia își făcea de lucru cu faldurile fustei.

– Nu pot să mă mărit cu tine.

– Adică nu vrei, să înțeleg? a întrebat-o și i-a sărutat tâmpla.

– Familia ta nu va fi de acord cu căsătoria.

– Ba da. A coborât cu buzele de-a lungul gâtului. Mama mi-a spus foarte clar că te va accepta cu brațele deschise, iar restul familiei – mătuși, unchi, verișori, îi vor urma exemplul. Iar bunicul practic mi-a poruncit să te cer de soție.

– Nu cred! a exclamat Sophia, uimită.

– Mi-a spus că ești foarte drăguță. Te-a asemănat cu un pământ fertil și mi-a sugerat să mă apuc să „însămânțez” cât de curînd.

– Dumnezeule! Sophia nu știa dacă să rîdă sau să se simtă jignită. Nici nu vreau să-mi imaginez ce altceva ți-a spus.

– Mi-a spus că nu a încetat niciodată să o iubească pe bunica ta și că și-ar fi dorit să o fi răpit și să fi fugit amîndoi în lume. A trăit toată viața cu acest regret. Dumnezeu să mă apere, dar nu voi proceda ca el.

Sophia căzuse pe gînduri.

– Rămîn cu tine atîta timp cît vei dori. Poate că cea mai bună soluție este să-ți devin amantă.

Ross a clătinat hotărît din cap.

– Nu vreau asta, Sophia. Nu sînt genul de bărbat care să aibă o amantă. Iar tu nu ești genul de femeie care să se mulțumească cu un asemenea aranjament. Nu are rost să transformăm relația noastră în ceva de care să ne fie rușine. Vreau să fii soția mea.

– Dar, Ross, nu pot...

– Așteaptă, i-a șoptit el simțind că era mult prea devreme pentru ea. Ar fi trebuit să mai aștepte. Nu-mi da imediat un răspuns. Dar gîndește-te la ce ți-am spus.

– Nu e cazul să mă gîndesc, i-a răspuns. Chiar nu cred că...

I-a acoperit gura cu a lui, reducînd-o la tăcere un timp îndelungat, suficient ca ea să uite ce voise să-i spună.

CAPITOLUL 12

Ross s-a dus la birou de îndată ce au ajuns. Grant Morgan acceptase să-i țină locul în cele trei zile de absență. Se lăsa seara, dar în biroul lui era lumină. Când Ross a trecut pragul, Morgan a ridicat ochii din hîrtii și a oftat ușurat.

– Slavă Domnului că te-ai întors.

– Chiar atît de rău a fost? Ross îl privea zîmbind, cu mîinile în buzunare. S-a întîmplat ceva ieșit din comun cît am lipsit?

– Nu, chestiile obișnuite. Morgan s-a frecat la ochi. Părea obosit. Am emis zece mandate de arestare, am prins un dezertor și am anchetat o crimă în Covent Garden.

– Ei bine, se pare că vă descurcați și fără mine, la urma urmei.

Morgan i-a aruncat o privire plină de sarcasm.

– N-ai mai spune asta dacă ai vedea cîte hîrtii s-au strîns pe biroul tău. Teancul îmi ajunge pînă la piept. M-am străduit cît am putut, dar nu am putut

să țin pasul. Iar acum, că ai venit, mă duc acasă. Sunt obosit, mi-e foame și nu m-am mai culcat cu nevasta mea de câteva nopți. Cu alte cuvinte, am trăit așa cum o faci și tu. Și nu mai suport, nici un minut în plus.

– Așteaptă, i-a spus Ross redevenind serios. Vreau să-ți cer o favoare personală.

Ross nu-i mai ceruse niciodată așa ceva. Morgan l-a privit cu interes și s-a reșezat pe scaun.

– Bineînțeles, a spus fără să ezite.

Ross s-a apropiat de birou și a scos din buzunar colierul cu diamante și smaralde. L-a așezat încet pe masa din mahon lăcuit. Chiar și în lumina slabă, pietrele străluceau minunat.

Morgan l-a privit uimit, după care și-a întors din nou ochii spre bijuterie.

– Dumnezeu! De unde a mai apărut și asta?

– Exact asta vreau și eu să aflu.

– De ce nu-l rogi pe unul dintre agenți? Doar sînt obișnuiți cu astfel de cazuri.

– Dar nu sînt la fel de rapizi ca tine, i-a răspuns Ross. Iar mie îmi trebuie imediat niște răspunsuri. Nimeni nu cunoștea Londra mai bine decît Grant Morgan, iar Ross avea încredere în experiența lui.

– Dar cum ai ajuns în posesia lui? I-a întreat Grant iar Ross i-a povestit totul. Magistratul l-a privit lung, gînditor: domnișoara Sydney a pățit ceva?

– Este bine, doar puțin speriată. Vreau să rezolvăm cît de curînd totul, să nu-și mai facă griji inutil.

– Bineînțeles. A bătut de cîteva ori cu tocul în masă, semn că doar aparent era impasibil. Te-ai gîndit și la posibilitatea ca aceste daruri să vină din partea unui iubit?

Ross clătina din cap încă înainte ca Morgan să-și termine fraza.

– Nu, i-a răspuns ferm. Nu are nici un iubit.

– Cum poți fi atît de sigur?

Enervat de insistența prietenului său, Ross i-a răspuns:

– Pentru că sînt în măsură să știu asta.

– Aha. Grant a părut să se relaxeze. A lăsat jos tocul și și-a încrucișat degetele peste burtă. L-a privit amuzat pe Ross. Te-ai culcat cu ea, în sfîrșit.

Chipul lui Ross era golit de orice expresie.

– Are asta vreo legătură cu colierul?

– Nu, i-a răspuns Morgan, pîrînd să se amuze pe seama lui. Dar a trecut ceva vreme de cînd nu o mai făcuseși, nu-i așa?

– Nu am spus că m-am culcat cu ea, i-a retezat-o Ross. O respect pe domnișoara Sydney. Mai mult decît atît, ar fi nepotrivit din partea mea să profit de o femeie care este angajata mea.

– Am înțeles, domnule. Grant a făcut o pauză, încercînd să redevină serios. Și... cum a fost? A rîs vîzînd ce priviri amenințătoare îi arunca Ross.

Spre marea lui nemulțumire, Morgan avusese dreptate cînd îl prevenise că se strînseseră multe hîrtii. Rapoarte, dosare, corespondență, toate se adunaseră grămadă. A oftat adînc atunci cînd a

intrat în birou. Cu ceva timp înainte, teancul de hîrtii nu l-ar fi impresionat deloc. Acum i se păreau mult prea multe pentru un singur om. Cu un an în urmă acceptase să se ocupe și de cazurile din Essex, Kent, Hertfordshire și Surrey, pe lîngă cele din Westminster și Middlesex, devenind astfel cel mai puternic magistrat din Anglia. Creșterea autorității îi adusesese după sine satisfacții. Pîna acum. Acum voia să mai renunțe la responsabilități și să aibă și viață personală. Își dorea o soție, un cămin... și copii, cîndva.

Nu cunoștea pe nimeni care să-și fi dorit acest post. Nu-l vedea nici măcar pe Grant în acea postură. Deși Morgan era ambițios și dedicat, nu avea să permită niciodată ca meseria lui să ocupe primul loc, în detrimentul căsniciei. Ross trebuia deci să-și ia niște ajutoare, pentru că era mult prea multă muncă pentru un singur om. Probabil că avea să fie nevoit să mai angajeze și cîțiva agenți și să mai deschidă un birou în Westminster. A zîmbit trist cînd s-a imaginat în parlament, cerînd fonduri suplimentare.

A căutat în sertarul biroului cheia de la biroul în care se păstrau dosarele. A găsit-o, a străbătut holul, a descuiat ușa și a pus lampa pe o masă. În încăperea mirosea a praf și a pergament. Cîteva molii se învîrteau prin aer, amețite de lumină. Ross a găsit imediat sertarul în care era cel mai probabil să se afle dosarul lui John Sydney. Hotărît și temător deopotrivă, a parcurs teancul de documente

dar nu a găsit nimic legat de un hoț de buzunare pe nume Sydney.

Ross a închis la loc sertarul și a rămas privind la rîndul de dulapuri. Aparent, cazul lui Sydney nu fusese într-atît de important încît să merite un întreg dosar. Și totuși numele lui trebuia să fie menționat undeva. S-a încruntat și s-a îndreptat spre un alt sertar pe care l-a deschis hotărît.

A auzit o voce:

– Am căutat deja și acolo.

S-a uitat spre ușă, acolo unde stătea Sophia. Ea s-a apropiat, zîbind cu tristețe. Am căutat în fiecare dulap din această încăpere, a murmurat. Nicăieri nu este pomenit numele lui John.

Deși chipul lui Ross nu trăda nimic, era clar îngrijorat.

– Dosarele judecate cu mai mult de zece ani în urmă au fost depozitate la mansardă. Mă duc să caut și acolo.

– Mai târziu, i-a spus Sophia cu blîndețe. Îl rogi mîine pe Vickery să-l caute.

Înțelegînd că nu era mai dornică decît el să afle acele informații, Ross s-a apropiat și i-a cuprins talia. A sărutat-o pe gît, căutînd cu vîrfurile limbii locul în care i se simțea pulsul.

– Și pînă atunci? a întrebat-o, lipindu-i trupul de errecția lui.

Ea l-a luat de după gît și și-a lipit gura de buzele lui.

– Pînă atunci am de gînd să te țin foarte ocupat.

– Camera ta sau a mea?

Sophia a rîs, amintindu-și că îi mai pusese aceeași întrebare tot acolo, în acel birou.

– Unde preferi?

El i-a șoptit la ureche:

– Patul meu e mai mare.

Razele soarelui pătrundeau în cameră. Uitaseră să tragă draperiile, cu o seară înainte. Încă pe jumătate adormită, Sophia și-a spus că soarele trebuia să fie foarte puternic dacă răzbătea prin norii de fum de cărbune care acopereau orașul.

Ross se trezise și el și se întindea leneș, abia deschizînd ochii gri. Era atît de frumos așa, cu părul zburlit și cu chipul păstrînd încă urmele somnului

Ross fusese de neoprit în timpul nopții. O atinsese, o sărutase, îi gustase fiecare porțiune din trup. Mîinile lui fuseseră blînde iar gura, insistentă. Amintirile intime îi reveneau acum în minte și a simțit că roșea. A încercat să se miște și a descoperit că o dureau și gîtul, și umerii, și mușchii din interiorul coapselor.

Văzîndu-i ușoara grimasă, Ross s-a sprijinit într-un cot, încruntat.

– Ți-am făcut vreun rău azi-noapte?

L-a mîngîiat pe braț.

– Totul se rezolvă cu o baie fierbinte.

Nu l-ar fi recunoscut nimeni pe rezervatul, autoritarul magistrat de pe Bow Street în bărbatul care o privea cu atîta tandrețe.

– Ești atît de frumoasă în lumina aceasta, i-a spus.

Sophiei i s-a șters zîmbetul de pe chip cînd s-a trezit complet și a văzut mai bine cum razele soarelui străluceau pe cearceafurile albe ca zăpada.

– E foarte tîrziu, a spus oripilată. Nu pot să cred! De obicei ne trezeam amîndoi înaintea tuturor, înainte de răsăritul soarelui, iar azi... Dumnezeule, este aproape prînzul!

S-a ridicat în șezut, panicată, dar el a întins-o la loc pe pat.

– Nu te mișca, i-a spus. Inspiră adînc.

– S-a trezit toată lumea, a spus privind-l cu ochi mari. Dumnezeule, n-am dormit niciodată pînă atît de tîrziu!

– Nici eu.

– Ce ne facem?

– Mă gîndesc să ne dăm jos din pat și să ne îmbrăcăm. Nu părea prea entuziasmat de idee.

Sophia a gemut, nefericită.

– Toți servitorii, polițiștii și agenții știu că sîntem împreună, în dormitorul tău. Și-a acoperit fața cu un colț de cearșaf, dorindu-și să se fi putut ascunde pentru totdeauna. Știu cu toții ce facem aici. Oh, să nu îndrăznești să rîzi!

Ross s-a străduit, dar ochii îi străluceau, amuzați.

– Din nefericire am ratat șansa de a fi discreți. Singurul lucru care ne-a rămas este să mergem la lucru, ca de obicei.

– Nu pot, a suspinat Sophia. Numai la gândul că va trebui să dau ochii cu toți...

A tras deoparte cearșaful, descleștîndu-i degetele de pe material.

– Nu trebuie să dai ochii cu nimeni, i-a spus. Rămînem aici toată ziua.

Ea s-a încruntat.

– Aș vrea să fii serios.

Ross a izbucnit în rîs.

– Dar sînt serios, i-a spus.

– Trebuie să ne sculăm, zău!

– Eu sînt sculat deja, a asigurat-o el ducîndu-i mîna la penisul lui erect.

Ea și-a retras imediat degetele.

– Dacă crezi că o să o facem din nou, la lumina zilei, cînd toată lumea știe că sîntem aici...

El a rîs tare și a tras-o mai aproape.

– Mai încet! i-a șoptit Sophia, reușind să se tragă spre marginea patului. Să nu ne audă... Oh! a exclamat, simțind cum el o mușca în joacă de fesa dreaptă.

Ross a prins-o de talie, a tras-o spre el și a început să o sărute de-a lungul șirei spinării, pornind de jos.

– Mă doare peste tot, a protestat ea, deși îi plăcea senzația pe care i-o dădeau săruturile lui cînd au ajuns într-un loc sensibil dintre omoplați.

El i-a șoptit la ureche.

– Voi fi blînd. Doar încă o dată, Sophia.

Atingerea buzelor lui a înfiorat-o.

– Sper... că nu e ceva obișnuit la tine. De trei ori azi-noapte... și încă o dată de dimineață... n-o să fie așa tot timpul, nu?

– Nu. I-a așezat o pernă sub șolduri, ca să le ridice. Numai că pauza a fost cam lungă. Într-un final o s-o luăm mai încet. Doar o dată pe noapte.

– Cam cît înseamnă „în final”? întreat ea, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

După ce au făcut din nou dragoste au rămas un timp îmbrățișați, scăldați în lumina soarelui.

– O să le spun să ne pregătească baia. Avem amîndoi nevoie.

Sophia s-a întors și și-a ascuns fața la pieptul lui.

– În ritmul acesta vom rămîne aici întreaga zi.

– Nu pot decît să sper.

Spre surprinderea ei, angajații din Bow Street s-au străduit să se poarte de parcă nu se întîmplase nimic neobișnuit. Nimeni nu a privit-o în ochi, deși era clar că mureau de curiozitate. Dar din respect pentru Ross— și de teama lui— nu au scos nici un cuvînt legat de faptul că Sophia se culcase cu el, ceea ce era evident.

Domnul Vickery a primit sarcina de a găsi orice document pe care se afla numele lui John Sydney. Ross nu i-a explicat motivele pentru care trebuia

să răscolească vechile dosare. Procesul urma să fie laborios, pentru că trebuia să citească pagină cu pagină iar notițele erau de-acum șterse. Probabil că avea să dureze câteva zile.

– Sir Ross, a întrebat Vickery vizibil interesat, are vreo legătură cu domnișoara Sydney?

– Prefer să nu-ți răspund. Și aș dori să ții secret acest nume și să nu pomenești nimănui despre asta.

– Nici măcar lui sir Grant?

– Nimănui, a insistat Ross, privindu-l cu subînțeles.

În timp ce Vickery căuta printre hîrtii, Sophia îl ajuta pe Ross, care avea enorm de multă treabă. În plus față de responsabilitățile obișnuite, plănuia o serie de raiduri în mahalalele Londrei, în căutarea vagabonzilor. Și mai fusese chemat să acționeze pe post de arbitru într-un conflict al croitorilor care cereau salarii mai mari, lucru total nou pentru el.

Sophia îi asculta amuzată mormăielile pe cînd se pregătea să iasă din birou.

– O să dureze mult disputa?

– Ar fi bine să nu dureze, a spus el sumbru. Nu am dispoziția necesară să ascult ore întregi vorbe-n vînt.

Ea i-a zîmbit.

– Sunt sigură că vei avea succes. Nu am nici un dubiu că poți convinge pe oricine.

Expresia i s-a îmblînzit cînd a tras-o aproape și s-a aplecat să o sărute.

– Tu ești cea mai bună dovadă, nu-i așa?

Exact când era pe punctul de a ieși, au auzit o bătaie în ușă. Sophia i-a deschis lui Vickery și a tresărit când i-a văzut strălucirea triumfătoare din ochi. În mână ținea un dosar.

– Sir Ross, a spus cu o satisfacție vizibilă, am avut noroc și am găsit imediat informațiile pe care mi le-ați cerut. Ar fi putut să dureze luni întregi, dar s-a întâmplat să dau peste cutia potrivită. Acum poate îmi spuneți și de ce...

– Îți mulțumesc, i-a spus sec Ross întinzînd mîna după dosar. Aste este tot, Vickery. Ai făcut treabă bună.

Agentul era clar dezamăgit de faptul că nu avea să afle mai multe.

– Bănuiesc că îl veți studia la întoarcere, după ce...

– Croitorii pot să mai aștepte, a spus ferm Ross. Închide ușa în urma ta, Vickery.

Uimit că un vechi dosar putea fi mai important decît un conflict, agentul s-a retras fără zgomot.

Sophia a tresărit când ușa s-a închis. Privea fascinată dosarul din mîna lui Ross.

– Nu trebuie să-l studiezi acum, i-a spus. Ar trebui să te achiți de îndatoririle tale.

– la loc, a murmurat Ross, punîndu-i o mîna pe umăr. Ea l-a ascultat și s-a așezat pe cel mai apropiat scaun. L-a urmărit cu privirea cum s-a apropiat de biroul din mahon și a răsfiat filele. A rămas în picioare, aplecat asupra hîrtilor.

Tăcerea era apăsătoare. Sophia se chinuia să-și controleze ritmul respirației, întrebându-se de ce era oare atât de nervoasă. La urma urmei, știa aproape sigur ce scria în dosar și îi spusese lui Ross că nu mai conta. Îl iertase și aproape că-și găsisese liniștea. Chiar și așa, și-a îngropat unghiile în perna scaunului când a văzut că Ross s-a încruntat.

Exact în clipa în care simțea că va înnebuni din cauza tensiunii, Ross a vorbit, fără să-și ridice privirea din hîrtii:

– Acum îmi amintesc. Eu am prezidat ședința în ziua aceea. După ce i-am audiat pe toți l-am condamnat pe John Sydney la zece luni închisoare. Era pe departe cea mai blîndă pedeapsă pe care l-o puteam da, ținînd cont de fapte. Orice altă sentință ar fi declanșat un scandal public și aș fi fost obligat să demisionez.

– Zece luni de închisoare pentru furtul unui portofel? a întrebat Sophia. Cu siguranță a fost o pedeapsă exagerată!

Ross nu a privit-o.

– Fratele tău nu era un mărunț hoț de buzunare, Sophia. Era tîlhar de drumul mare.

– Tîlhar de drumul mare? A clătinat din cap, neîncrezătoare. Nu, nu este posibil. Verișoara mea mi-a spus că...

– Fie nu a știut adevărul, fie a vrut să ți-l ascundă, ca să te protejeze.

– Dar John avea doar paisprezece ani!

– Se alăturase unei bande de tâlhari și comiteau jafuri pline de violență. În ziua aceea, când au fost aduși la judecată, erau acuzați de crimă. Nu știu pentru care motiv Sydney nu a spus că avea titlu nobiliar – am presupus cu toții că era un om de rînd.

Sophia îl privea cu ochi goi. Ross și-a continuat monologul:

– Au oprit o trăsură în care se aflau două femei, un copil și un domn în vîrstă. Nu numai că le-au luat bijuteriile și ceasurile, dar unul dintre ei, pe nume Hawkins, i-a luat copilului suzeta din argint. Din declarațiile femeilor am aflat că acesta a început să plîngă în hohote iar bătrînul a cerut să-i fie înapoiată suzeta. A urmat o încăierare iar Hawkins l-a lovit pe bătrîn cu patul pistolului. Omul a căzut la pămînt și a murit, nu se știe clar dacă din cauză că s-a lovit la cap sau din cauza sperieturii. Când au fost aduși în fața mea, publicul era deja foarte pornit. Cei trei tâlhari mai în vîrstă au fost condamnați la moarte și executați imediat. Pentru că John Sydney era foarte tînăr și mai ales pentru că nu îi atacase personal pe bătrîn am reușit să-i dau o sentință mai ușoară. L-am trimis la închisoare, ceea ce mi-a atras o mulțime de critici, pentru că multă lume ar fi vrut să-l vadă mort.

– Nu pot să cred că este vorba de fratele meu, a șoptit Sophia. John nu putea fi capabil de așa ceva.

Ross a cîntărit cu grijă răspunsul:

– Nici un tânăr nu ar putea supraviețui nepătat în această lume subterană. Probabil că a început cu furtișaguri, dar apoi a trecut la tâlhării.

Sophia era amețită și deopotrivă rușinată de aceste descoperiri:

– Și în tot acest timp eu te-am acuzat pe tine de nedreptate, a reușit ea să spună. Iar tu de fapt nu ai făcut altceva decât să încerci să-l ajuți.

Ross contempla hîrtia din fața ochilor, trecîndu-și degetele peste scrisul aproape șters.

– Îmi amintesc că mi s-a părut că am văzut ceva la el, că mi s-a părut că merita salvat, a spus absent. Părea implicat în ceva ce nu putuse controla. A continuat să privească atent documentul. Ceva mă neliniștește, totuși, a murmurat. Simt că îmi scapă ceva... că există o legătură pe care ar trebui să o fac, dar al naibii să fiu dacă știu care.

Sophia a clătinat ușor din cap.

– Îmi pare atît de rău...

El a ridicat privirea și a privit-o cu blîndețe:

– Pentru ce?

– Pentru că am încercat să te spionez... pentru că am căutat răzbunare, deși nu trebuia... pentru că te-am pus într-o postură imposibilă. S-a ridicat cu greu, cu inima bătîndu-i cu putere. Abia dacă mai putea respira.

Ross a venit spre ea și a încercat să o îmbrățișeze, dar ea l-a respins.

– Cel mai bun lucru pe care aș putea să-l fac pentru tine ar fi să dispar.

A prins-o de brațe și a zgîlțit-o ușor.

– Uită-te la mine, Sophia, i-a cerut. Vocea avea o tonalitate ascuțită, de parcă ar fi fost furios sau poate speriat. Uită-te la mine, la naiba! Te voi găsi oriunde. Indiferent de cît de departe te vei ascunde. Așa că să-ți iasă din minte gîndul acesta.

Sophia a dat din cap, deși mintea îi rătăcea.

– Promite-mi, a continuat el, că nu vei face vreo prostie azi, cît timp voi lipsi. Rămîi aici. Cînd mă voi întoarce vom sta de vorbă și totul se va rezolva. Bine? Pentru că ea nu i-a răspuns, a ridicat-o pe vîrfuri și a privit-o în ochi: bine?

– Bine, a repetat ea în șoaptă. Te voi aștepta.

CAPITOLUL 13

Ross urma să lipsească întreaga zi, așa că Sophia nu avea mare lucru de făcut la birou. S-a hotărât să inventarizeze cămărilor. Nu se așteptase să afle asemenea lucruri îngrozitoare despre fratele ei. Abia dacă mai putea gândi. S-a apucat mecanic de treabă, simțindu-se înfrântă și epuizată, când brusc ceva a scos-o din această stare.

Un miros îngrozitor venea de pe unul din rafturi. Sophia a căutat dezgustată sursa acestuia:

– Dumnezeule, ce să fie?

Eliza a auzit-o și a băgat capul pe ușă. Sophiei nu i-a luat mult să descopere că mirosul venea de la un somon care începuse să se strice.

– Am putea să-l băgăm în oțet sau în zeamă de lămâie, a sugerat Eliza, nesigură. Poate scăpăm de miros. Că nu e stricat de tot, cred eu.

Sophia l-a acoperit cu o cârpă și l-a luat de pe raft.

– *Nimic* nu mai poate salva peștele acesta, Eliza. E împutit din cap pînă la coadă.

– Îl acopăr imediat, a spus fata aducînd un ziar vechi. L-a împachetat bine și mirosul a început să dispară.

– Lucie l-a cumpărat azi-dimineață de la Lannigan, nu-i așa?

Eliza a dat din cap.

– l-a spus că e proaspăt.

– Proaspăt! a pufnit Sophia.

– O să-i spun să-l ducă înapoi, atunci. Numai că acum am trimis-o să cumpere niște flori.

– Îl duc eu înapoi, a spus Sophia, știind că genunchiul continua să o supere pe Eliza și că era ceva distanță pînă la prăvălie. Mișcarea avea să-i facă bine și poate că reușea să-și mai limpezească și din gînduri. Vreau să-i spun vreo două lui Lannigan. Cum a îndrăznit să îi vîndă lui sir Ross un asemenea pește?

– Va trebui să mai aștepți, domnișoară Sydney. Ernest a plecat să-i facă niște comisioane lui sir Grant.

– Pot să merg și singură. Nu e chiar atît de departe. Mă întorc înainte ca cineva să-și dea seama că lipsesc.

– Dar sir Ross ne-a repetat de nu știu cîte ori că trebuie să ieși doar însoțită. Dacă pătęști ceva...

– Ce să pătęsc? Doar nu mă aventurez în vreun carter rău famat. Mă duc doar pînă la pescărie.

– Dar sir Ross...

– Mă descurc eu cu el, a murmurat Sophia și s-a dus să-și pună boneta.

Confruntat cu reproșurile Sophiei, care i-a amintit ce făcuse sir Ross pentru el în trecut, Lannigan nu mai contenea cu scuzele:

– A fost o greșeală, a spus ferindu-și privirea. Era foarte stînjenit. N-aș trimite niciodată un somon ca acesta în Bow Street! Și mai ales lui sir Ross! S-a luminat la față pentru că găsise o explicație: zăpăcita aia de Eliza a luat alt pește!

– Ei bine, i-a răspuns Sophia, aș vrea să-l schimb cu cel bun.

– Bineînțeles, domnișoară. I-a luat pachetul din mîină și s-a dus glonț în spate, mormăind: doar ce-i mai bun pentru sir Ross, asta spun mereu...

În timp ce aștepta să-i fie împachetat peștele cel proaspăt, Sophia a auzit zgomote venind din stradă, Curioasă, s-a apropiat de geam și a văzut o mulțime de oameni adunați în fața clădirii de peste drum.

– Mă întreb la ce se uită.

Lannigan i-a răspuns cu mîndrie în glas:

– Gentry a ieșit din nou la vînătoare.

– Nick Gentry? Sophia s-a uitat peste umăr la negustor, surprinsă. Încearcă să prindă pe cineva?

Lannigan a scos o hîrtie maro și a așezat pe ea peștele.

– Gentry acesta e ca o vulpe de șiret. Se pricepe la prins hoții, la fel cum se pricepea cîndva Morgan, acesta-i adevărul.

Sophia s-a uitat din nou pe geam, bănuind că toată acea mulțime îl aștepta pe Gentry să iasă din clădire.

– Poate că s-o pricepe la prins hoții, dar rămîne un infractor. Eu una nu l-aș insulta pe sir Grant cu asemenea comparație, dat fiind că el este un bărbat foarte onorabil.

– Înțeleg, domnișoară. Lannigan a legat pachetul cu o sfoară. Dar și Gentry e al naibii de isteț.

Sophia era uimită de interesul și admirația publicului față de acest om. Cum putea farmecul său să orbească într-atît masele?

Lannigan s-a apropiat de geam și i-a întins peștele.

– Domnișoară Sydney, l-ai zărit cumva pe Gentry cînd a fost adus în Bow Street?

– Nu. Sophia s-a încruntat, gînditoare, amintindu-și cît de furios fusese Ross cînd ea dăduse buzna în încăpere. Îl văzuse doar din spate pe faimosul Gentry.

– Trăsura lui e oprită chiar după colț. Dacă aștepți acolo, poți să-l zărești.

Sophia a rîs:

– Am altele mai bune de făcut decît să-l pîndesc pe un ticălos ca Nick Gentry.

A ezitat însă după ce a ieșit din prăvălie. S-a uitat în josul aleii și a văzut o trăsură neagră, din lemn lăcuit, cu ornamente masive aurii. Era exact obiectul extravagant și lipsit de bun-gust pe care l-ar fi cumpărat cineva din venituri nelegale. Vizitiul

aștepta cu o expresie plictisită în timp ce lângă ușă stătea un lacheu înarmat.

Sophia nu înțelegea de ce era atât de curioasă în ceea ce-l privea pe Nick Gentry. Poate pentru că Ross îl disprețuia atât de mult. Deși pretindea că apăra legea, el era doar un infractor fără inimă. Șantaj, crimă organizată, înscenări, jafuri – cu asta se ocupa Nick Gentry. Era un ultraj adus moralei. Cu toate acestea însă lumea îl considera un erou.

Brusc mulțimea s-a împărțit în două, lăsând o siluetă să treacă. Avea un fel arogant de a păși, o încredere nețărmurită de sine care se reflecta în modul în care își mișca umerii. În timp ce trecea, oamenii îl băteau pe umăr, pe spate, strigînd:

– Bravo, Gentry!

– Ura pentru *Cîinele negru*!

Cîinele negru? Sophia a strîmbat din nas, dezgustată de poreclă. S-a lipit de zid și l-a urmărit cu privirea cum se apropia. Era tînăr și înalt, a constatat ea cu surprindere. Avea nasul drept, elegant, trăsături bine conturate și ochi albaștri plini de viață. Ca și agenții de pe Bow Street, denota încredere prin atitudinea lui. Părul era închis la culoare și era foarte bronzat, ceea ce făcea ca dinții să-i pară neobișnuit de albi atunci cînd rîdea. Dar era totodată de o răceală stranie... aducea cu un animal sălbatic. Sophia s-a cutremurat, deși nu era deloc frig afară.

Slujitorul înarmat a deschis ușa trăsurii iar Gentry s-a pregătit să urce. S-a oprit însă, aparent

fără vreun motiv, cu mâna pe lemnul lăcuit. A rămas nemișcat câteva clipe, ca și cum ar fi ascultat un sunet pe care nimeni altul nu-l putea auzi. S-a întors încet și a dat cu ochii de Sophia. Ea i-a întâlnit privirea, prinsă în cursa ochilor lui intenși.

Mulțimea, strada, cerul – totul părea să fi dispărut. Rămăseseră doar ei doi. Sophia l-a recunoscut pe străinul misterios de la Silverhill Park, cel care îi dăduse colierul cu diamante. Dar cum era posibil? Ce-ar fi putut să vrea de la ea unul ca Nick Gentry? A scăpat peștele din mână și a început să respire greu.

Se uita împietrită cum se apropia de ea, palid în ciuda bronzului. S-a oprit în fața ei, a dat să întindă mâna spre ea dar s-a oprit, continuând să-i susțină privirea. După care a părut să ia o hotărîre. A luat-o de mână.

– Vino cu mine, i-a spus. Nu-ți fac nici un rău.

Uimită că îndrăznise să o atingă, Sophia i s-a împotrivit. A încercat să-și elibereze încheietura.

– Dă-mi drumul, i-a spus. Dacă pătesc ceva, sir Ross te va omorî.

El s-a apropiat și mai mult și i-a șoptit la ureche:

– Vrei să știi ce s-a întâmplat cu John Sydney?

S-a dat un pas înapoi, aproape lovindu-se cu capul de zid.

– Ce știi tu despre fratele meu?

El i-a zîmbit ironic:

– Vino.

Văzînd că Gentry pleca însoțit de o femeie frumoasă, mulțimea a început să strige urale și să aplaude. Speriată și curioasă deopotrivă, Sophia s-a sprijinit de pernele din piele. Ușa s-a închis iar cei șase cai au pornit la trap.

– Unde mergem? a întrebat tensionată Sophia. Și de ce ai pomenit numele fratelui meu? Și de ce mi-ai dat colierul și...

Gentry a ridicat mâinile, prefăcîndu-se că se preda.

– Așteaptă. Îți voi explica totul. Doar... ai puțină răbdare.

A întins mîna spre compartimentul de pe ușă și a scos de acolo un pahar și o sticlă cu un lichid de culoarea ambrei. Mîinile îi tremurau violent, așa că i-a fost foarte greu să toarne în pahar. Sophia nu-și dădea seama dacă era din cauza hurducăturilor sau dintr-o altă pricină. A abandonat încercările, înjurînd printre dinți, și a dus sticla la gură.

A pus cu grijă paharul și sticla la locul lor și și-a așezat palmele mari pe genunchi.

– Mergem acasă la mine, pe West Street. Este aproape de Fleet Ditch.

Sophia nu și-a putut reprima un sunet de dezgust. Locul era una dintre cele mai periculoase zone din Londra, adăpostind numeroși hoți și fugari. Era chiar la intersecția dintre închisorile Newgate, Ludgate și Fleet. Iar canalul colector Fleet Ditch răspîndea în jur un miros îngrozitor.

– Cu mine vei fi în siguranță, i-a spus Gentry. Nu vreau decît să vorbesc cu tine între patru ochi.

– De ce cu mine? I-a întrebat ea. Ce am făcut eu de ți-am atras atenția? Nu ne-am cunoscut nicio-dată și sînt sigură că nu avem nici prieteni comuni.

– Vei înțelege după ce îți voi explica unele lucruri.

Înghesuită într-un colț, Sophia i-a aruncat o privire rece.

– Explică-mi, atunci. După care te rog să mă duci înapoi în Bow Street.

Gentry părea amuzat de curajul ei, dar părea totodată să o admire.

– Ne-am înțeles. Voiam să vorbesc cu tine despre ultimele zile din viața lui John Sydney.

– L-ai cunoscut pe fratele meu?

El a dat din cap.

– Eram și eu închis atunci cînd a murit.

– De ce te-aș crede?

– Ce motiv aș avea să te mint? Ceva în ochii lui a convins-o. Cuvintele lui ajungeau exact la rana lăsată deschisă de moartea lui John. Nimeni nu îi spusese cît suferise el la închisoare sau cum murise. Tînjise dintotdeauna să știe, dar acum se temea de ce putea afla.

– Continuă, a spus ea.

Gentry a vorbit rar, dîndu-i ocazia să digere informațiile:

– Eram pe Scarborough, pe Tamisa. Șase sute de deținuți erau închiși sub punte, unii în celule,

dar majoritatea cu o greutate legată cu un lanț de picior. Hoți, criminali, hoți de buzunare – toți aveau parte de același tratament, indiferent de faptele comise. Pentru cei mai tineri, ca mine și ca John, era cel mai rău.

– În ce fel? a reușit Sophia să-întrebe.

– Eram puși în lanțuri alături de bărbați care nu mai... A făcut o pauză, căutând cuvintele potrivite. Bărbați care nu mai „cunoscuseră” demult o femeie. Înțelegi ce vreau să spun?

Ea a dat din cap.

– Când un bărbat ajunge într-o asemenea stare, e dispus să facă lucruri la care altminteri nici nu s-ar gândi. S-a oprit, privind în depărtare, ca și cum avea din nou totul în fața ochilor. Lucruri care nu se pot spune.

Sophia tăcea, oripilată. Nu se putea abține însă să nu se întrebe de ce îi mărturisea Gentry toate astea unei femei pe care nici nu o cunoștea?

El a continuat pe un ton grav:

– Prizonierii erau flămânzi și bolnavi. Stăteam cu toții laolaltă: cei vii, cei care erau pe moarte, cei care muriseră deja. În fiecare dimineață cadavrele erau duse pe punte, apoi cărate pe țărm și arse.

– Povestește-mi de fratele meu, a spus Sophia încercând să nu-i tremure vocea.

Privirea lui Gentry a întâlnit-o pe a ei.

– John s-a împrietenit cu un băiat de o vîrstă cu el. Încercau să se protejeze unul pe altul, se ajutau atunci cînd puteau și vorbeau despre ziua în care

aveau să fie liberi. Deși era o dovadă de egoism din partea lui, John se gîndea cu groază la ziua în care băiatul urma să fie eliberat. Și ziua aceea se apropia. Iar cînd prietenul lui avea să fie liber, el știa că va rămîne din nou singur.

A făcut o pauză și și-a trecut mîna prin păr. Părea să-i fie tot mai greu să vorbească.

– Soarta a făcut ca să izbucnească o epidemie de holeră chiar cu două săptămîni înainte de eliberare. Prietenul lui s-a îmbolnăvit și a murit. John a sesizat imediat șansa care se ivise. Prietenul lui murise, așa că putea cu ușurință să-i ia locul.

Sophia era uluită:

– Poftim?

El nu a privit-o.

– Dacă îi lua identitatea, putea fi eliberat în cîteva zile, în loc să petreacă acolo un an. Știa că nu va mai rezista atît. Așa că și-a schimbat hainele cu ale lui, peste noapte, iar a doua zi dimineată a pre-dat cadavrul ca fiind al lui John Sydney.

Trăsura s-a oprit și mirosul din Fleet Ditch a năvălit înăuntru. Inima Sophiei bătea necontrolat, aerul părea să nu-i mai ajungă la plămîni.

– Dar nu are sens, a spus, împietrită. Dacă povestea ta este adevărată, înseamnă că...

– Numele băiatului mort era Nick Gentry.

Sophia a izbucnit în lacrimi.

– Nu, a suspinat ea. Nu e adevărat! De ce îmi faci asta? Du-mă înapoi în Bow Street!

Printre lacrimi l-a văzut apropiindu-se.

– Nu mă recunoști, Sophia? a întrebat-o în șoaptă. A șocat-o atunci când s-a prăbușit în genunchi și și-a îngropat fața în faldurile fustei ei, încleștindu-și mâinile în ea.

I-a atins încheietura. În centru avea un semn în formă de stea. Același semn pe care îl căpătase John în copilărie, atunci când din neglijență își lipise mîna de vătraiul încins. Lacrimile continuau să-l curgă pe obraji. I-a acoperit semnul cu mîna ei.

El a ridicat capul și a privit-o cu ochii lui albaștri, care semănau leit cu ai ei. Abia acum își dădea seama de asta.

– Te rog, i-a șoptit el.

– Înțeleg, a spus ea nesigură. Te cred, John. Te recunosc. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat, dar te-ai schimbat mult.

Sophia nu știa dacă să se bucure sau să se întristeze:

– De ce nu ai venit la mine, cu ani în urmă? Am fost atît de singură! De ce ai rămas departe și m-ai lăsat să te jelesc?

El și-a șters ochii cu mîneca hainei și a oftat:

– Vorbim înăuntru.

Lacheul a deschis ușa iar Gentry – John – a coborît dintr-un salt și i-a întins mîna să o ajute. Ea a pus o mîna pe umărul lui, simțind cum el o prindea de talie. A lăsat-o cu grijă jos, dar genunchii îi tremurau și a simțit că se prăbușea din picioare.

Gentry a prins-o imediat:

– Te țin eu. Îmi pare rău – a fost un șoc pentru tine.

– Sînt bine, a spus ea în șoaptă, încercînd să-l îndepărteze.

Gentry a continuat să o susțină și a condus-o spre intrare. Clădirea fusese cîndva o tavernă. Sophia a tresărit cînd s-a uitat în jur: era ca un coșmar. În această zonă a Londrei pînă și cei mai buni agenți evitau să vină. Cei care umpleau străzile abia dacă aduceau cu oamenii, gri la față și murdari, cu hainele zdrențuite, ca niște fantome.

Mormane de gunoaie zăceau peste tot, mirosul de canalizare se amesteca cu altul și mai greu, care venea de la un abator. Îi lăcrimau ochii. Zgomote și agitație veneau de peste tot: strigătele cerșetorilor și copiilor, sunetele scoase de porci și găini, gemetele bețivilor și, ocazional, cîte un foc de armă.

Gentry i-a privit chipul și a zîmbit cînd i-a surprins reacția.

– Nu e ca în Mayfair, nu-i așa? Nu te teme, te vei obișnui imediat cu mirosul. Eu nici nu-l mai simt de-acum.

– De ce ai ales să locuiești aici? I-a întrebat respirînd cu greu în aerul îmbîcsit. Lumea spune că ai bani. Sunt sigură că îți poți permite ceva mai bun.

– Oh, am și birouri elegante, în centru, a asigurat-o el. Acolo mă întîlnesc cu clienți bogați sau politicieni. Dar aici se găsesc toate închisorile iar eu am nevoie să pot ajunge repede la ele. Plus de

asta, aici locuiesc mai toți hoții vestiți, pentru că se simt în siguranță. Aici își plănuiesc jafurile, aici beau și joacă jocuri de noroc.

– Iar tu ești cel mai vestit dintre toți? I-a întrebat Sophia, urmîndu-l prin labirintul de coridoare și scări secrete.

– Se poate spune și așa, i-a răspuns el fără umbră de rușine. Dar în majoritatea timpului mă ocup cu prinderea de hoți— și mă pricep de minune.

– Dar nu ai fost hărăzit să trăiești așa, a murmurat ea, oripilată de ce ajunsese fratele ei.

– Iar tu te-ai născut să fii servitoare? a replicat el, ironic. Nu încerca să mă judeci, Sophia. Am făcut amîndoi ce ne-am priceput ca să supraviețuim.

S-au apropiat de o ușă masivă din capătul unui coridor strîmt iar Gentry i-a deschis ușa.

Cînd a intrat, Sophia a fost uimită de camerele elegant mobilate. Pereții erau acoperiți cu oglinzi imense, cu rame aurii ornamentate în stil baroc. Piesele de mobilier erau și ele aurite, tapițate în brocarturi fine iar ferestrele erau acoperite cu draperii grele din catifea gri-albăstruie.

Uimită de ce vedea în jurul ei, într-o clădire care părea să stea să cadă, Sophia a făcut ochii mari. El a zîmbit nonșalant:

– Doar pentru că locuiesc în West Side nu înseamnă că trebuie să trăiesc prost.

Slăbită în urma celui mai mare șoc din viața ei, Sophia s-a așezat pe un scaun. Gentry a turnat ceva de băut în două pahare și i-a întins și ei unul.

– Bea-l, a îndemnat-o.

Ea l-a ascultat, savurînd senzația de căldură pe care i-o dădea coniacul. Fratele ei s-a așezat alături și l-a dat pe gît ca pe apă. Rămăsese cu privirea ațintită asupra ei, clătinînd din cap:

– Nu-mi vine să cred că ești aici cu adevărat. Ani întregi m-am întreat ce s-a ales de tine.

– Ai fi putut să-mi dai de știre că trăiești, i-a spus ea cu răceală în glas.

– Da, aș fi putut.

– Și de ce n-ai făcut-o?

El privea fix paharul gol.

– M-am gîndit că e mai bine pentru tine să nu știi. Duc o viață periculoasă și destul de dubioasă, așa că nu am vrut să-ți fie rușine cu un frate ca mine. Am fost convins că te-ai măritat demult cu vreun bărbat cumsecade din sat, că ai deja copii. Și cînd acolo ești *fată bătrînă*! În gura lui, cuvintele păreau un blestem. Pentru numele lui Dumnezeu, Sophia, de ce ești doar o biată servitoare? Și tocmai pe Bow Street!

– Cine să fi vrut să se însoare cu mine, John? l-a întreat ea ironică. Nu am zestre, nu am familie, nimic nu mă recomandă cu excepția unui chip plăcut, dar care te asigur că nu are nici o valoare în ochii fermierilor din sat. Singura cerere în căsătorie am primit-o de la brutarul satului, în

bărbat gras de două ori mai în vîrstă decît mine. Să lucrez pentru verișoara Ernestine mi s-a părut cea mai bună soluție. Cît privește munca mea din Bow Street... îmi place acolo.

Era tentată să-i povestească despre scurta ei idilă cu Anthony, cel care se folosise de ea și apoi o trădase. Dar a decis că era mai bine să tacă, dat fiind temperamentul fratelui ei. Sigur ar fi aranjat să fie ucis sau torturat.

Gentry a pufnit auzind că ea pomenea de Bow Street.

– Nu e un loc potrivit pentru tine. Agenții aceia nu sînt cu nimic mai buni decît ticăloșii care lucrează pentru mine. Iar dacă aud că ticălosul acela de Cannon nu se poartă frumos cu tine...

– Nimeni nu se poartă urît cu mine, l-a întrerupt Sophia. Iar sir Ross este foarte amabil.

– Da, bineînțeles, i-a răspuns sarcastic Gentry. Amintindu-și că iubitul ei era dușmanul de moarte al fratelui ei, Sophia a simțit un junghi în inimă. Totul avea să se schimbe de-acum, și-a spus cu tristețe. Ross îi trecuse cu vederea o mulțime de lucruri. Dar faptul că Nick Gentry era fratele ei... așa ceva nu putea fi trecut cu vederea. Situația era într-atît de complicată și de stranie încît nu și-a putut stăpîni un zîmbet amar.

– La ce te gîndești? a întrebat-o Gentry.

Ea a clătinat din cap iar zîmbetul i s-a stins. Nu era cazul ca el să știe despre idila ei cu magistratul șef din Bow Street. Nu acum, cînd era foarte

probabil ca ea să se sfîrșească. A încercat să alunge gîndurile negre și și-a studiat cu atenție fratele.

De mic promitea să fie frumos, iar acest lucru se îndeplinise cu prisosință. La douăzeci și cinci de ani, avea o ținută elegantă și suplețea unui tigru. Trăsăturile îi erau dramatice, bine conturate, cu linii puternice. Sprîncenele groase erau așezate deasupra unor ochi remarcabil de frumoși. Erau de un albastru atît de închis încît pupilele negre aproape că se topeau în irișii intenși. Dar toată această frumusețe nu reușea să mascheze o cruzime care pe ea o înspăimînta. Gentry părea capabil de orice: să fure, să mintă sau chiar să ucidă fără vreo remușcare. În el nu era nici urmă de blîndețe, de parcă orice urmă de compasiune fusese alungată cu mult timp în urmă. Dar rămînea fratele ei.

I-a atins obrazul:

– Nu mai speram să fii în viață.

El i-a îndepărtat ușor mîna, ca și cum nu ar fi suportat atingerea nimănui.

– Am fost șocat cînd te-am văzut acolo, în Bow Street. Te-am recunoscut imediat, chiar înainte de a-ți auzi numele. Și-a încleștat fălcile. Cînd ticălosul de Cannon a strigat la tine, am crezut că-l sfîșii...

– Nu, l-a întrerupt ea. Era îngrijorat pentru mine. Încearca să mă protejeze.

Sclipirea feroce nu i-a dispărut din ochi.

– Ești o doamnă, Sophia. Nimeni nu are dreptul să te trateze ca pe o servitoare.

Ea a zîmbit cu tristețe.

– Da, sînt o doamnă prin naștere... iar tu ești un gentleman. Dar nu ne-ar lua nimeni drept aristocrați, nu crezi? Cum el nu i-a răspuns, Sophia a continuat: am auzit lucruri îngrozitoare despre tine. Despre Nick Gentry, de fapt.

– Spune-mi Nick, i-a răspuns el. John Sydney nu mai există. Îmi aduc aminte prea puține lucruri din viața mea de dinaintea de a fi închis, nici *nu vreau* să-mi amintesc. Nu sînt vinovat nici pentru jumătate din faptele de care sînt acuzat, dar încurajez toate zvonurile și nu neg niciunul, oricît de cumplit ar fi. Am nevoie de o astfel de reputație. Vreau ca oamenii să mă privească cu teamă și respect. E bine pentru afaceri.

– Vrei să spui că nu ai furat, că nu i-ai înscenat nimănui nimic, că nu ai șantajat...

Gentry a întrerupt-o iritat.

– Nu sînt un sfînt.

Deși cuvintele lui o întristau, aproape că i-a venit să rîdă auzindu-l.

El a strîns din ochi:

– Nu fac altceva decît să profit de cei care merită să fie tratați așa. În plus, niciodată nu m-am lăudat cu faptele bune.

– Cum ar fi?

– Mă pricep al naibii de bine să prind hoți. Eu și oamenii mei am capturat de două ori mai mulți decît sîr Ross și agenții lui.

– Lumea spune că de multe ori măsluiești dovezile. Că le smulgi mărturii care nu sînt adevărate.

– Fac ce trebuie, a spus el sec. Iar dacă infractorii pe care îi arestez nu sînt vinovați de o faptă anume, să fii sigură că se fac vinovați de cel puțin alte zece.

– Dar de ce nu...

– Ajunge, i-a retezat-o el, apropiindu-se de bufet. Nu vreau să mai discut despre asta.

Și-a turnat încă un pahar și l-a dat peste cap. Sophiei nu-i venea să creadă că acel străin barbar putea fi fratele ei.

– Nick, de ce mi-ai făcut acele daruri? Aproape că mi-am pierdut mințile întrebîndu-mă cine mi le-a trimis. Și m-am temut îngrozitor că sir Ross ar putea să creadă că am un iubit secret.

– Îmi pare rău, i-a spus el zîmbind. Am vrut să fiu... binefăcătorul tău. Să-ți ofer lucrurile pe care le meriți. Nici nu mă gîndeam să ne mai întîlnim vreodată. Dar nevoia de a te vedea a devenit într-atît de mare încît n-am mai putut suporta.

– De aceea ai venit la Silverhill Park?

El a afișat zîmbetul unui școlar ghiduș:

– Mi-a surîs ideea să mă strecur chiar sub nasul lui Cannon. Și știam că pot trece neobservat prin mulțime. Totul a fost chiar mult prea ușor, doar era vorba de un bal mascat.

– Colierul este de furat?

– Bineînțeles că nu, i-a răspuns indignat. Sînt bogat, Sophia. Vreau să-ți cumpăr o casă undeva...

In Franța sau Italia... unde să trăiești ca o regină. Îți deschid un cont, ca să nu mai trebuiască să-ți faci griji pentru ziua de mâine.

Sophia rămăsese cu gura căscată:

– John... Nick... nu vreau să plec din țară! Tot ce contează pentru mine este aici.

– Oh? Vocea lui devenise periculos de blîndă. Și ce anume te-ar putea reține aici?

CAPITOLUL 14

Strigătele demonstranților furioși străbăteau dincolo de pereții tavernei din Threadneedle. Toți stăteau cu gâturile întinse, încercînd să ajungă cu privirea pînă la masa la care stătea Ross, alături de reprezentanții croitorilor și de cei ai patronilor. În primele ore ale negocierilor, Ross ascultase plîngerile ambelor părți. Spiritele păreau însă să se încingă și a înțeles că discuțiile aveau să se prelungească pînă tîrziu în noapte. A încercat să nu se mai gîndească la Sophia și la cît de nerăbdător era să ajungă acasă, la ea.

O chelneriță dată cu tone de parfum ieftin, ca să mascheze celelalte mirosuri, i-a adus un ibric cu cafea.

– Poftim, sir Ross, i-a spus și i-a turnat în ceașcă, lipindu-și în mod deliberat sînul de umărul lui în timp ce se apleca. Mai dorești ceva? *Orice?*

Obișnuit de-acum cu asemenea propuneri, Ross i-a zîmbit politicoș, dar rece:

– Ești foarte amabilă, dar nu.

Ea a fost vizibil dezamăgită.

– Poate mai târziu, sau altădată. S-a îndepărtat legănându-și șoldurile.

Brewer, unul dintre reprezentanții croitorilor l-a privit șmecherește:

– Înțeleg ce faci, sir Ross. Dacă te prefaci că nu dorești o femeie ea se va strădui și mai tare să te atragă. Nu-i așa? Ești tare viclean... Pun pariu că reușești să înțelegi femeile.

Ross a zîmbit:

– Sînt două lucruri pe care un bărbat nu ar trebui să le facă niciodată, Brewer. Primul: să nu lase o femeie să-l aștepte. Iar al doilea este să nu pretindă că le înțelege.

Privirea i-a fost atrasă de o siluetă masivă care intra în tavernă. Era sir Grant Morgan, al cărui cap era deasupra tuturor. L-a reperat imediat pe Ross și s-a apropiat, făcîndu-și loc prin mulțime. Oamenii se dădeau imediat deoparte, nefiind prea dornici să-i stea în cale uriașului.

Ross și-a dat imediat seama că ceva nu era în ordine.

– De ce-ai venit, Morgan?

– Colierul, i-a răspuns scurt fostul agent, avînd grijă să nu fie auzit de altcineva. L-am găsit pe bijutierul care l-a lucrat. Este Daniel Highmore, din Bond Street. L-am făcut să-mi spună cine l-a cumpărat de la el.

Ross era nerăbdător să-l descopere în sfârșit pe cel care o urmărea pe Sophia.

– Cine este?

– Nick Gentry.

Lui Ross nu-i venea să creadă. Uimirea de început a fost înlocuită de dorința pur masculină de a-l omorî.

– Probabil că a văzut-o pe Sophia când l-am adus în Bow Street. Dumnezeuule, îl fac una cu pământul! Conștient că lumea din jur devenise brusc curioasă și că își atrăsese o mulțime de priviri, Ross a coborât tonul: trebuie să preiei tu negocierile, Morgan. Eu mă duc să-i fac o vizită lui Gentry.

– Așteaptă! a protestat Morgan. Nu am arbitrat niciodată o dispută profesională.

– Ei bine, a venit momentul să înveți. Succes
Cu aceste cuvinte, Ross a ieșit glont din tavernă.

Sophia nu mai știa ce să creadă despre fratele ei. În timp ce stăteau de vorbă, încerca să-l înțeleagă pe John cel de acum. Era un personaj complex, căruia nu-i păsa prea mult nici de viața lui, nici de ale altora. *Cu cât este hoțul mai priceput, cu atât are mai mult noroc*, era o zicală pe care o auzise deseori pe Bow Street și i se potrivea de minune lui Nick Gentry. Era un tâlhar, când fermecător, când crud, un bărbat ambițios cu sînge albastru care nu moștenise pămînturi întinse, nu avusese parte de educație sau avere. Așa că încercase să

capete putere prin alte mijloace. Se părea că era atît de sălbatic pe cît era de inteligent, atît de crud pe cît era de încrezător.

I-a povestit despre anii petrecuți în Shropshire, despre dorința de a-i răzbuna „moartea” și despre planul ei de a veni la Londra, ca să-l distrugă pe sir Ross Cannon.

– Cum aveai de gînd să faci asta? a întreat-o Gentry privind-o atent.

Sophia a roșit și i-a răspuns doar pe jumătate:

– Voiam să încerc să aflu informații compromițătoare din dosare. Ar fi vrut să fie complet sinceră, dar instinctul îi spunea că ar fi fost o prostie să-i spună despre idila cu Ross. Erau, la urma urmei, dușmani de moarte.

– Ce fată deșteaptă! a murmurat Gentry. Chiar ai acces la dosarele din Bow Street?

– Da, dar...

– Excelent. S-a sprijinit de spătarul scaunului, studiindu-și vîrfurile pantofilor. Ai putea afla una-alta pentru mine. Prezența ta acolo îmi poate fi de ajutor.

Sophia a clătinat hotărîtă din cap:

– John, nu am de gînd să fac pe spionul pentru tine.

– Doar cîteva mărunțișuri, a șoptit el. Doar vrei să mă ajuți, nu-i așa? Iar eu te voi ajuta pe tine. Și amîndoi ne vom răzbuna pe Cannon.

– Dar voiam să mă răzbun pentru că am crezut că te-a trimis la moarte.

Gentry s-a strîmbat:

– Păi chiar m-a trimis. Iar dacă am supraviețuit, nu lui trebuie să-i mulțumesc!

– Oricare altul te-ar fi condamnat la moarte prin spînzurătoare fără cea mai mică ezitare, a spus Sophia. După tot ce ai făcut: i-ai tâlhărit pe cei din trăsură, ai cauzat moartea aceluia biet bătrîn...

– Nu l-am lovit eu în cap, s-a apărat Gentry. Eu nu aveam de gînd decît să fur.

– Nu contează ce intenții aveai. Acesta a fost rezultatul. Ai fost complice la crimă. L-a privit chipul împietrit și a continuat, pe un ton mai blînd: dar trecutul nu poate fi schimbat. Tot ce putem face este să privim în viitor. Nu poți să vrei să continui așa, John.

– De ce nu?

– Pentru că nu ești invulnerabil. Pentru că vei face o greșeală, mai devreme sau mai târziu, una care te va trimite la ștreang. Și nu așa putea suporta să te pierd a doua oară. Și apoi asta nu e viața care ți se potrivește. Noi nu sîntem făcuți să...

– Este *exact* viața care mi se potrivește, i-a retezat el cuvintele. Oricare ar fi amintirile tale despre mine, ele nu mai au nici o legătură cu cel de acum. Înțelegi?

– Nu, i-a răspuns ea cu încăpăținare. Nu înțeleg cum poți trăi așa. Meriți mai mult.

– Spui asta pentru că nu știi nimic despre mine. S-a ridicat și s-a apropiat de șemineu, sprijinindu-și un braț de polița din marmură. Lumina flăcărilor se

juca cu trăsăturile lui împietrite. După cîteva secunde s-a întors spre ea. Hai să mai vorbim despre *Bow Street*. Spuneai că ai acces la dosare. Se întîmplă să am nevoie de unele informații...

– Te-am refuzat deja. Nu-i voi trăda încrederea lui sir Ross.

– Asta faci de două luni încoace, i-a răspuns el iritat. Ce te oprește tocmai acum?

Sophia și-a dat seama că nu avea să înceteze pînă nu afla întreg adevărul.

– Nick... a început ea, între sir Ross și mine este ceva.

– Dumnezeu! Și-a trecut mîna prin păr. Tu și cu el... Părea să nu-și mai găsească cuvintele.

Sophia a înțeles întrebarea nerostită și a dat din cap.

– Sora mea și *Călugărul din Bow Street*, a murmurat dezgustat Gentry. Ce m-ai mai răzbunat, Sophia! Ai sărit în patul bărbatului care aproape că m-a ucis!

– M-a cerut de soție.

Ochii lui străluceau de furie.

– Prefer să te văd moartă decît să te măriți cu unul ca el.

– E cel mai bun bărbat din cîți am cunoscut.

– E un căpcăun! Iar dacă te vei mărita cu el îți va repeta într-una că nu ești suficient de bună pentru el. Nenorocita lui onoare și respectabilitatea te vor zdrobi. Cannon te va face să plătești de mii de ori pentru faptul că nu ești perfectă.

– Nu-l cunoști, i-a spus.

– Îl cunosc de mai mult timp decât tine. Nu e om, Sophia!

– Sir Ross este bun și iertător. Și știe prea bine că nu sînt perfectă.

Și-a dat seama că fratele ei își făcea anumite calcule în minte, după zîmbetul diavolesc din colțul gurii.

– Ești foarte sigură de el, înțeleg.

Ea i-a susținut privirea:

– Da.

– Hai să-ți punem încrederea la încercare, Sophia. Îmi obții informațiile de care am nevoie... sau îi voi spune mult prea iertătorului tău iubit că a cerut-o de nevastă pe sora celui mai mare dușman al lui. Că Sophiei și detestabilului Nick Gentry le curge prin vene același sînge.

Sophia nu-și mai revenea din șoc:

– Mă șantajezi?

– Depinde doar de tine. Îmi obții ce-ți cer...sau riști să-l pierzi pe sir Ross. Acum să vedem cît de iertător îl crezi.

Sophia nu mai putea vorbi. Doar un gând îi trecea prin minte:

Dumnezeule, oare trecutul nu-mi va da pace niciodată?

– Vrei să-i spun că sînt fratele tău? a insistat el.

Sophia știa că Ross era așa cum îl descrisese ea și chiar mai mult încă. Și că de îndată ce ar fi aflat de relația ei cu Gentry ar fi încercat să treacă

totul cu vederea. Încă un lucru îngrozitor legat de ea. Dar exista și posibilitatea ca Ross să nu o mai poată privi niciodată în ochi fără să-și amintească că era sora celui mai mare dușman al lui.

Și-a dat seama că prefera să moară decât să se întâmple asta. Nu putea supraviețui respingerii, nu acum, după ce deveniseră atât de apropiați. Nu putea să-și asume acest risc. Avea prea mult de pierdut.

– Nu, a reușit să spună.

Ciudat, dar în ochii lui Gentry a părut să se citească dezamăgirea, ca și cum ar fi sperat că îl va înfrunța.

– Așa credeam și eu.

Sophia își privea cu atenție fratele, întrebându-se dacă nu cumva totul era doar un joc.

– Nu te cred în stare să mă șantajezi, i-a spus, fără să-și poată stăpîni tremurul din voce.

El i-a zîmbit ironic:

– Poți afla într-un singur fel, nu-i așa?

Înainte ca ea să-i răspundă s-au auzit bătăi violente în ușă și vocea cuiva care cerea imperativ să fie lăsat să intre. Iritat, Gentry s-a dus la ușă să-i deschidă. Vizitatorul era o ființă stranie, un bărbat solid cu ochi bulbucați și extrem de palid. Avea cearcăne adînci, vineții, care îi sporeau aparența sumbră. Sophia s-a întrebat cîți dintre acești oameni ciudați lucrau pentru fratele ei.

– Blueskin, l-a întâmpinat Gentry pe acolitul său.

– Te caută cineva. E *Călugărul*, în carne și oase.

– Cannon? Lui Gentry nu-i venea să creadă. Dar de-abia a mai făcut un raid, în februarie! Ce naiba mai speră să găsească?

– Nu-i un raid, i-a răspuns Blueskin. A venit singur Sophia a sărit în picioare, alarmată.

– Sir Ross e aici?

– Așa se pare, a spus Gentry enervat, făcându-l semn Sophiei să-l urmeze. Va trebui să-l primesc. Tu ieși cu Blueskin pe ușa din spate, să nu te vadă Cannon.

Blueskin l-a întrerupt:

– Vrei să iau băieții și să-l azvîrlim cît-colo?

– Nu, idiotule. Se va întoarce cu o sută de polițiști și va dărîma totul, cărămidă cu cărămidă. Du-o pe femeia asta înapoi pe Bow Street. Dacă pățește ceva te omor cu mîna mea. S-a întors spre Sophia: în legătură cu dosarele... vreau să știu ce a aflat de la un anume George Fenton cînd l-a interogată, cu două săptămîni în urmă.

– Cine este Fenton?

– Unul din oamenii mei. Trebuie să știu dacă mi-a rămas loial și și-a ținut gura.

– Dar ce se va întîmpla dacă se dovedește că Fenton nu a tăcut...

– Nu e treaba ta, i-a răspuns și a împins-o spre ușa din spate. Pleacă repede, înainte ca Ross Cannon să ne vadă împreună. Blueskin va avea grijă de tine.

La mai puțin de un minut de la plecarea Sophiei Cannon a intrat în casă. Nick stătea în fotoliu, lîngă

șemineu, arborînd o atitudine dezinvoltă. Părea că nu-l îngrijora deloc faptul că magistratul șef tocmai îi invadase locuința. Cannon s-a oprit doar la câțiva pași distanță.

În ciuda animozității, Nick trebuia să recunoască faptul că îi purta un oarecare respect. Cannon era inteligent, puternic... un bărbat excepțional. De o moralitate care îl fascina.

Provocarea, agresivitatea pluteau prin aer. Chiar și așa, au reușit amîndoi să vorbească pe un ton normal.

– Tu i-ai dat colierul domnișoarei Sydney, i-a spus Cannon, fără vreun alt preambul.

Nick a înclinat capul, batjocoritor:

– Ai aflat al naibii de repede.

– De ce? Magistratul părea în stare să-l sfîșie.

Nick a ridicat din umeri și a mințit cu nonșalanță:

– Mi-a plăcut femeiușca de cînd am văzut-o atunci, în Bow Street. Am vrut să-mi încerc norocul, după ce terminai tu cu ea.

– Ține-te departe de ea. Cannon nu a ridicat tonul, dar era extrem de sincer. Altfel te omor.

Nick i-a aruncat o privire plină de răceală.

– Înțeleg că nu ai terminat-o încă cu ea.

– Și nu voi termina niciodată. Iar data viitoare cînd îi vei mai trimite un cadou ți-l voi îndesa chiar eu...

– Bine, bine, l-a întrerupt Nick, iritat. Am înțeles. O să-ți las femeia în pace. Acum ieși naibii afară din casa mea!

Cannon îl privea amenințător. Oricare altul ar fi fost de-a dreptul speriat.

– E doar o chestiune de timp pînă vei face o greșeală. Voi găsi ceva care să te incrimineze. Și vei ajunge direct în ștreang.

Nick a zîmbit. Cannon n-ar mai fi fost la fel de îngîmfat dacă ar fi știut că Sophia era sora lui.

– Nu te aștepta ca moartea mea să-ți aducă vreo mulțumire. S-ar putea chiar să o regreti.

Ross l-a privit uimit.

– Înainte să plec, a mîrîit el, vreau să-mi explici ceva. Rochia pe care i-ai trimis-o domnișoarei Sydney... ea spune că este aproape identică cu cea purtată cîndva de mama ei.

– Chiar așa? Ce coincidență interesantă!

Era clar că în mintea lui Cannon își făcuseră loc o mulțime de întrebări.

– Da, a spus. Foarte interesantă.

Spre ușurarea lui Nick, Ross a ieșit din cameră fără vreun alt cuvînt.

De îndată ce a ajuns înapoi în Bow Street Sophia a profitat de absența lui Ross și s-a dus în birou. Era momentul ideal să caute ceea ce îi ceruse fratele ei, mai ales că Vickery și ceilalți tocmai plecaseră să mănînce la taverna de peste drum. Urmau să se întoarcă abia mai spre după-amiază să se pregătească pentru ședința de judecată de seară.

A căutat rapid prin sertare ceva legat de interogatoriul lui George Fenton. Camera întunecoasă era luminată de o singură lampă; abia dacă reușea să distingă literele.

Atenția i-a fost atrasă de o pagină anume, așa că a scos-o din dosar ca să o studieze mai atent. În ea erau referiri atât la George Fenton cât și la Nick Gentry. Dându-și seama că găsise ceea ce căuta, Sophia a împăturit hîrtia și a început să și-o îndese pe mîneca rochiei.

A auzit brusc zgomot de pașă și sunetul ușii care se deschidea. Fusese prinsă asupra faptului. Inima a început să-i bată cu putere. A azvîrlit hîrtia la loc în sertar și l-a închis repede, exact în clipa în care ușa era dată de perete.

Ross stătea în prag, cu o expresie impasibilă.

– Ce cauți aici?

Și-a umezit nervoasă buzele. Era sigură că pălise violent. Părea sigur vinovată. Disperată, s-a agățat de prima minciună care i-a venit în minte.

– Eu... încercam să pun la loc hîrțile pe care le-am scos din dosare, atunci cînd voiam să te discreditez.

– Înțeleg. Expresia i s-a îmblînzit în timp ce se apropia de ea. l-a prins bărbia între degete, forțînd-o să-i întîlnească privirea l-a spus, zîmbindu-i încurajator: nu e cazul să pari atât de vinovată. Doar n-ai făcut nici un rău nimănui.

A început să o sărute ușor pe obraz.

– Morgan a aflat astăzi cine ți-a trimis colierul.

Sophia s-a dat un pas înapoi, prefăcîndu-se că nu cunoștea deja răspunsul.

– Cine este? a întreat, nesigură.

– Nick Gentry.

– De ce ar fi făcut el una ca asta?

– I-am făcut o vizită în după-amiaza aceasta ca să-i pun exact această întrebare. Se pare că îl interesezi și că ar vrea să devină protectorul tău, după ce se va sfîrși relația noastră.

– Oh. Sophia nu-i mai putea susține privirea, așa că și-a îngropat fața în haina lui. Și i-ai spus că asta nu se va întîmpla niciodată?

El a cuprins-o în brațe.

– Gentry nu te va mai deranja niciodată, Sophia. Am avut eu grijă de asta.

Ar fi fost bine să fie adevărat, și-a spus ea în gînd, nefericită. Era furioasă pe fratele ei pentru că o pusese într-o asemenea postură, dar îl iubea încă și mai credea că mai exista în el o fărîmă de bunătate. Pe de altă parte însă, la ce te puteai aștepta de la un bărbat care își șantaja sora?

Era tentată peste măsură să-i mărturisească totul lui Ross, dar și-a mușcat buzele ca să nu o facă. Doar teama de a nu-l pierde a făcut-o să tacă. Tremurînd, s-a lipit și mai tare de trupul lui Ross.

Ross a încercat să o liniștească:

– Nu ai motive de îngrijorare, iubita mea. Ești în siguranță.

– Știu, i-a răspuns ea, numai că ultimele zile au fost foarte dificile.

– Ești obosită, i-a șoptit el. Ai nevoie de un pahar de coniac, de o baie relaxantă și de somn...

– Am nevoie *de tine*. Sophia l-a prins de guler și l-a tras spre ea, căutându-i cu lăcomie buzele.

La început, Ross abia dacă i-a răspuns la sărut.

– Ușor, i-a spus cu buzele lipite de ale ei. Doar nu vrei chiar acum...

Ea l-a sărutat și mai apăsător, explorându-l cu limba, pînă cînd el nu a mai opus rezistență.

– *Asta vreau*, i-a spus ducîndu-i mîna spre sînul ei. Te rog, Ross. Nu mă refuza.

El și-a coborît buzele pe gîtul ei și curînd toată îngrijorarea s-a transformat în dorință. A urcat-o pe dulapul cu sertare, devorînd-o cu săruturile lui.

– Nu putem să facem asta aici, i-a șoptit Ross, căutînd furibund pe sub fustele ei. Dacă intră vreun funcționar și ne vede...

– Nu-mi pasă.

Gurile li s-au unit din nou într-o sărutare care l-a făcut să-și piardă răsufierea. Degetele lui și-au făcut loc pe sub lenjerie, pătrunzînd în carnea moale

– Te vreau, a gemut ea, lipindu-i trupul de al ei.

– Sophia... Cu un geamăt înăbușit, el i-a spus: hai să mergem în dormitorul meu.

– Aici, a insistat Sophia. l-a desfăcut șlițul pantalonilor, descoperindu-i erecția.

Ross a renunțat la orice încercare de a se mai împotrivi.

– Ești o obraznică nesățioasă, a acuzat-o în glumă și a pătruns-o adânc, smulgându-i un geamăt. Așa... acum ești mulțumită?

– Da, da...

– Sophia, a spus el fără să încetinească ritmul, vreau un răspuns, acum.

Ea l-a privit uimită.

– Un răspuns?

– Vreau să-mi spui că te măriți cu mine.

– Oh, Ross... Nu acum... Vreau să mă mai gândesc.

– Acum, a insistat Ross, refuzând să se retragă dinăuntrul ei. Mă vrei? Un simplu da este de ajuns. Sau nu.

Ea s-a agățat de umerii lui. Întreg trupul îi tînjea de dorință.

– Nu te opri, nu...

El a fixat-o cu ochii lui gri și a început să o tortureze cu mișcări tot mai lente, mai adânci, mai prelungi, știind că astfel o înnebunea.

– Da sau nu?

– Nu-ți pot răspunde acum. Trebuie să mai aștepți.

– Atunci și tu vei aștepta. A sărutat-o apăsat, umed. Vom rămîne exact așa, i-a șoptit la ureche. Și îți jur că picioarele tale nu vor mai atinge pămîntul pînă cînd nu-mi dai un răspuns.

Sexul lui o pătrundea tot mai adânc. Trupul ei tînjea după momentul de eliberare, nimic pe lume nu mai conta, cu excepția lui. Într-o singură clipă a ales ce își dorea mai tare. Și-a lipit buzele de ale lui și a șoptit ceva.

– Ce spui? a întrebat-o el.

– Am spus da, a gemut ea. Te rog, Ross, nu mă lăsa, te rog...

– Nu te las, i-a răspuns el și i-a înăbușit gemetele cu gura lui, dîndu-i exact ce-și dorea în clipa aceea.

CAPITOLUL 15

După ceremonia simplă din capela domeniului Silverhill, mama lui Ross a dat un bal la care erau așteptați oaspeți din trei ținuturi. Sophia a încercat să nu se lase intimidată de atenția care i se dădea. Ziarele și revistele publicaseră articole despre mireasa lui sir Ross Cannon, despre când și unde avea loc ceremonia și chiar despre locul unde urmau să locuiască. În saloane, cafenele și taverna se bîrfea numai despre asta. Iar faptul că viitoarea soție a lui Ross era fiică de viconte aducea savoare poveștilor, de vreme ce toată lumea știa deja că lucrase pentru el, în Bow Street.

Sophia era impresionată de cât de rapid o acceptase familia Cannon și mai ales de bunăvoința pe care i-o arăta mama lui Ross.

– Prietenele mele mi-au cerut să te descriu, i-a povestit Catherine cu o zi înaintea nunții. Erau înconjurate de oaspeți, în salon. Cîteva doamne jucau cărți, altele coseau în timp ce domnii citeau

ziarele și discutau despre evenimentele zilei. Sînt cu toate foarte curioase, normal. Vor să știe ce fel de femeie i-a cucerit inima lui Ross.

– Nu de *inima* lui s-a ocupat ea, a mormăit Matthew, care se afla în preajmă.

Catherine s-a întors spre el și l-a privit întrebător

– Ce-ai spus, dragule?

El a zîmbit nesincer:

– Am spus că fratele meu este cu adevărat vrăjit. Se vede după zîmbetul pe care îl afișează mereu. Abia dacă-l mai recunoști.

Cîțiva dintre musafiri au rîs auzindu-i comentariul. Cu toții remarcaseră schimbarea în ceea ce-l privea, căzînd de acord că trecuse multă vreme de cînd nu-l mai văzuseră atît de vesel și de relaxat.

Ross a intrat în salon și s-a apropiat de Sophia. I-a ridicat mîna la buze și i-a șoptit:

– Să-i spunem și lui de ce zîmbesc?

Strălucirea din ochii lui i-a reamintit Sophiei de interludiul pasional de cu o noapte înainte, cînd el se strecurase în patul ei. A roșit imediat. Ross a rîs, văzînd cît era de stînjenită, și s-a așezat lîngă ea.

– Și cum ai descris-o pe logodnica mea prietenelor tale, mamă? a întreat-o pe Catherine, reluînd firul conversației.

– Le-am spus că este cea mai încîntătoare tînără din cîte am cunoscut vreodată. Și foarte drăguță, pe deasupra. S-a uitat aprobator la rochia Sophiei: e nouă, draga mea? Culoarea te avantajează.

Sophia nu a îndrăznit să privească spre Ross. Discutaseră aprins pe tema rochiilor ei, doar cu câteva zile în urmă. Pentru că Ross insistase că se căsătorească atât de repede, Sophia nu avusese timp să-și comande rochii noi. Bărbat fiind, el nu se gândise nici o clipă la trusoul ei. Singurele rochii pe care le avea Sophia erau cele de culoare închisă, de lucru, din material aspru și fără ornamente. Nici nu era de conceput să se mărite într-una din ele sau să le poarte la bal. Așa că îi ceruse înapoi lui Ross rochia de culoarea lavandei.

– Nu mai ai ce investiga, îi spusese intrînd în biroul lui. Aș vrea să mi-o înapoiezi, te rog.

Ross nu păruse prea încîntat:

– De ce ai nevoie de ea?

– Este singura rochie în care mă pot mărita, i-a spus calmă.

El s-a strîmbat:

– Nu o vei purta la nunta noastră, în nici un caz.

– Este o rochie foarte frumoasă, a insistat ea.

Nu există nici un motiv să nu o port.

– Ba există, a sărit el ca ars. Ți-a trimis-o Nick Gentry.

– Dar nu știe nimeni, a ripostat ea.

– Știu eu. Și al naibii să fiu dacă te las să o porți.

– Bine. Și atunci cu ce mă îmbrac?

– Alege-ți ce croitoreasă vrei și mergem amîndoi, chiar în după-amiaza asta.

– Nici o croitoreasă nu va reuși să facă o asemenea rochie în trei zile. Abia dacă am timp să o

modific pe aceasta. Și nu am de gând să arăt ca o cerșetoare la nunta mea, în fața prietenilor și familiei tale!

– Poți împrumuta o rochie de la mama. Sau de la Iona.

– Mama ta are aproape un metru optzeci și e foarte subțire. Și să fiu *eu* a naibii dacă mă voi mărita într-o rochie de-a Ionei, ca să aibă fratele tău ce comenta. Haide, dă-mi rochia.

Ross s-a sprijinit de spătarul scaunului și și-a pus picioarele pe birou.

– Este în camera în care păstrăm dovezile.

– Rochia mea? a exclamat ea indignată. Mai mult ca sigur că ai îndesat-o pe vreun raft plin de praf!

A ieșit grăbită din birou, continuând să-i audă șuvoiul de înjurături în timp ce străbătea holul.

Ca să n-o vadă îmbrăcată cu rochia de culoarea lavandei, Ross își trimisese agenții să vorbească cu o mulțime de croitorese. Au reușit să găsească una dispusă să le vîndă o rochie comandată de o altă clientă. Avea să coste o avere, pentru că mai mult ca sigur și-o pierdea pe viitor de clientă, și era una dintre cele mai bune. Ross a plătit suma exorbitantă fără să crîcnească.

Spre ușurarea Sophiei, croitoreasa i-a adus o rochie superbă, bleu, cu talie joasă și un decolteu interesant. Poalele erau împodobite cu flori din mărgelile strălucitoare, la fel și mânecile bogate care îi ajungeau pînă la coate. Era o creație minunată

care i s-a potrivit aproape perfect și nu a necesitat decît niște ajustări minore. Ca să-și dovedească generozitatea, croitoreasa i-a mai vîndut lui Ross încă alte două rochii, pentru ca Sophia să aibă ce îmbrăca la Silverhill Park.

În ziua căsătoriei, Sophia și-a prins buclele cu panglici argintii, într-un coc complicat. Un șirag de perle și diamante îi strălucea la gît. Era cadoul pe care i-l trimisese Ross chiar în dimineața aceea. Se simțea ca o prințesă în rochia superbă, cu colierul de perle și cu pantofii ei de satin cu toc înalt. Ceremonia a fost ca un vis frumos, iar singurele ei legături cu realitatea erau brațul ferm al lui Ross și privirea adîncă din ochii lui de argint. După ce și-au spus jurămintele, el i-a pecetluit buzele cu un sărut care era doar o promisiune a celor care aveau să urmeze.

La banchet șampania a curs în valuri iar cina care a constat în opt feluri de mîncare a fost urmată de un bal somptuos. Sophia a făcut cunoștință cu sute de oameni. A obosit curînd să tot zîmbească. I-a fost imposibil să rețină mai mult de cîteva fețe, una dintre ele fiind lady Victoria, soția lui Grant Morgan. Fusese mereu curioasă să o cunoască pe femeia care se măritase cu uriașul care intimidă pe toată lumea și a descoperit cu surprindere că era foarte mică de statură. Era însă una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse, cu un păr roșu, bogat, o siluetă atrăgătoare și un zîmbet molipsitor.

– Lady Sophia, i s-a adresat ea cu căldură, nici nu-ți imaginezi cât sîntem de încîntați că sir Ross s-a căsătorit în sfîrșit. Doar o femeie remarcabilă îl putea convinge să renunțe la văduvie.

Sophia i-a zîmbit la rîndul ei.

– Cea norocoasă sînt eu, te asigur.

Sir Grant s-a apropiat de ele. Ochii verzi îi străluceau. În prezența soției lui era mai cald, mai prietenos, mult diferit de cel de pe Bow Street.

– Nu sînt de acord cu tine, i-a spus Sophiei. Sir Ross are și el multe de cîștigat, iar acesta este un lucru evident pentru toți cei care îl cunosc.

– Așa este, a adăugat lady Victoria privind spre Ross, care stătea ceva mai în spate. Nu l-am mai văzut arătînd atît de bine. Chiar am impresia că este pentru prima oară că îl văd zîmbind.

– Și nici nu i-a crăpat fața, a adăugat Morgan.

– Grant, l-a dojenit soția. Sophia a izbucnit în rîs. Morgan i-a făcut cu ochiul și cei doi soți s-au îndepărtat.

Se cînta Bach, iar Sophia l-a căutat din priviri pe Ross dar nu l-a zărit nicăieri. Muzica îi dădea o stare de melancolie. Își imagina cât de fericiți ar fi fost părinții ei dacă ar fi știut cu ce om bun se măritase. Și cât ar fi suferit aflînd ce devenise fiul lor. Se simțea brusc singură, ar fi vrut totuși să-l aibă alături pe fratele ei. Dar acest lucru era imposibil. Ea și el trăiau în lumi diferite iar distanța dintre ei era mult prea mare.

– Lady Sophia. O voce i-a risipit gândurile. Era ultima persoană din lume pe care se aștepta să o vadă.

– Anthony, a șoptit. Anthony Lyndhurst arăta exact așa cum și-l amintea, frumos și blond, cu un zîmbet suficient întipărit pe chip. Sophiei nu-i venea să creadă că avusese tupeul să o abordeze. Uimită, nu i-a răspuns nici la salut.

– Felicitări pentru căsătorie, i-a spus încet.

Sophia se străduia din răspuțeri să își ascundă tulburarea. Se întreba, disperată, cine oare îl invitase, de ce se afla Anthony acolo. Chiar nu putea avea liniște nici în ziua nunții?

– Hai să ne plimbăm puțin, i-a sugerat el, arătînd spre lunga galerie cu portrete din continuarea salonului de pictură.

– Nu, i-a răspuns șoptit.

– Insist. A luat-o de braț, așa că i-ar fi fost greu să refuze fără să facă o scenă. Cu un zîmbet forțat, Sophia l-a însoțit în galeria mult mai puțin aglomerată decît salonul. Văd că te-ai descurcat bine, Sophia. Te-ai măritat cu un Cannon, ai pus mîna pe o avere considerabilă. Ca să nu mai vorbim de statutul social. Bravo.

Ea și-a desprins imediat brațul atunci cînd s-au oprit în fața unor portrete de familie.

– Cine te-a invitat? l-a întrebat cu răceală.

Anthony i-a zîmbit.

– Sîntem rude îndepărtate, prin alianță. Sunt invitat adesea la Silverhill.

– Îmi pare rău să aud asta.

El a râs.

– Înțeleg că mai ești încă supărată pe mine. Trebuie să-mi cer scuze că am plecat atât de repede de la ultima noastră întâlnire, dar am primit vorbă să mă întorc imediat acasă.

– De la soția ta, fără îndoială.

El a zîmbit mînzește, ca și cum ar fi fost un lucru minor:

– Soția mea nu are nici o legătură cu noi doi.

– M-ai cerut de nevastă deși erai căsătorit.

– Am făcut-o numai ca să te determin să faci ceea ce doreai deja. Atracția dintre noi era prea puternică, Sophia. De fapt, simt că nu s-a risipit cu totul, încă.

Dumnezeule, cu cîtă ușurință o făcea să-și reamintească dezgustul și rușinea pe care le trăise atunci!

– Dacă simți ceva dinspre mine, să știi că este doar dispreț.

– Întotdeauna ai spus contrariul a ce gîndești. Ca orice femeie.

– Înțelegi ce vrei. Dar dacă nu te vei ține departe de mine vei avea de-a face cu soțul meu.

– Nu prea cred, a zîmbit insolent Anthony. Cannon este un gentleman dar nu pare să aibă sîngele fierbinte. Cei ca el se fac mereu că nu observă.

Dacă Sophia nu ar fi fost atât de șocată, ar fi râs disprețuitor. Ross să fi acceptat să i se pună coarne!

– Ține-te departe de mine, i-a repetat.

– Mă intrigi, Sophia, a spus Anthony. Pari mai în largul tău acum. Te-ai schimbat mult și asta îmi place. Cred că voi cerceta mai adânc.

– Să cercetezi? Era oripilată.

– Nu chiar acum, bineînțeles. Abia te-ai măritat. Dar în viitor, te-aș putea convinge să reînnoim... prietenia noastră. Zîmbetul lui era ironic și arogant. Pot fi convingător, doar știi asta.

Sophia a inspirat adânc.

– Nimic nu mă poate convinge să petrec chiar și cinci minute în compania ta.

– Chiar așa să fie? N-aș vrea să înceapă să circule unele zvonuri despre tine. Ce rușine pentru soțul tau, pentru familia lui! Va trebui să fii drăguță cu mine, Sophia, altfel consecințele pot fi dezastruoase.

Ea pălise de furie și teamă. Fără îndoială că lui Anthony îi făcea plăcere să se joace cu ea de-a șoarecele și pisica. Indiferent dacă amenințările lui erau serioase sau nu, el reușise să-i zdruncine echilibrul. Și asta doar pentru că fusese într-atît de proastă încît să aibă încredere în el. Iar dacă Anthony se hotăra să spună că fusese intim cu ea, ce rușine pe familia Cannon! A contemplat portretele solemne ale înaintașilor lui Ross. Cît de nepotrivită era ea printre ei!

– Vezi? I-a șoptit Anthony părînd să savureze tăcerea ei disperată. Văd că ajungem la o înțelegere.

Ross tocmai îi aducea o cupă de șampanie mamei lui când a văzut-o pe Sophia stînd lîngă intrarea în galeria cu portrete. Stătea de vorbă cu un tînăr pe care el nu-l mai văzuse pînă atunci. Un privitor oarecare nu ar fi observat expresia Sophiei, paloarea de pe chipul ei, dar Ross o cunoștea mult prea bine.

– Cine este? și-a întrebat mama pe un ton nonșalant.

Catherine i-a urmărit privirea.

– Domnul blond care stă de vorbă cu Sophia?

– Da.

– Băiatul acela fermecător este Anthony Lyndhurst, fiul baronului Lyndhurst. M-am atașat mult de familia lor în ultimii ani. Sînt niște oameni încîntători! Ai fi putut să faci cunoștință cu ei la aniversarea bunicului tău, dar sora baronului s-a îmbolnăvit grav și nu au vrut să o părăsească pînă cînd nu a fost în afară de orice pericol.

– Anthony, a repetat Ross studiindu-l pe bărbatul suplu, blond. Fără îndoială că era *acele* Anthony care o sedusese pe Sophia.

– Este cel mai mic dintre cei trei frați, i-a mai spus Catherine. Și este probabil și cel mai frumos. Are o voce minunată, de tenor – te trec fiorii cînd îl auzi.

Ross își dorea ca *pe el* să-l treacă fiorii.

– Ce ticălos nerușinat! a mormăit în barbă. Avea de gînd să-l pună imediat la punct.

– Ce-ai spus? a întrebat Catherine. Și tu și fratele tău ați căpătat prostul obicei de a vorbi în șoaptă. Încep să mă întreb dacă nu cumva am devenit cam tare de urechi.

Ross și-a desprins pentru câteva clipe privirea de la Anthony.

– Iartă-mă, mamă. Spuneam doar că Lyndhurst este un ticălos nerușinat.

Pe Catherine a descumpănit-o comentariul lui.

– Domnul Lyndhurst nu face altceva decât să stea de vorbă cu Sophia. Nu trebuie să te porți de parcă ar fi făcut ceva necuvenit. Nu te știam atât de gelos și de posesiv. Sper din toată inima că nu vei face o scenă.

Ross și-a îmblînzit imediat expresia:

– Eu nu fac niciodată scene.

Împăcată, Catherine a continuat:

– Așa este mai bine, dragul meu. Haide, vino cu mine. Vreau să-ți fac cunoștință cu lordul și cu lady Maddox. Au cumpărat de curînd domeniul Everleigh și acum recondiționează toată aripa estică a... A tăcut, dîndu-și seama cu uimire că fiul ei nu mai era acolo. S-a învățat să dispară în mod misterios! A uitat probabil că nu se află în Bow Street. Lady Catherine a clătinat din cap exasperată, și-a terminat șampania din pahar și s-a alăturat cercului ei de prietene.

Anthony Lyndhurst s-a despărțit de Sophia și s-a oprit în fața unei oglinzi din salon. Era mulțumit

de ce vedea: arăta impecabil. S-a îndreptat apoi spre seră, ca să fumeze și să se bucure de briza plăcută a serii.

Se gîndea cu plăcere la cît de schimbată era fosta lui iubită. Nu-și mai revăzuse nici o altă amantă după ce o părăsise. Odată ce termina cu o femeie, aceasta nu-l mai interesa cîtuși de puțin. Iar Sophia nu-i oferise mare lucru, sexual vorbind, cu excepția unei afecțiuni inocente care pălise destul de curînd. Și totuși era evident că Sophia primise unele lecții în ultimele luni. Arăta ca o femeie mulțumită și avea o senzualitate în mișcări pe care cu siguranță nu o avusese atunci cînd avusese el de-a face cu ea.

Era convins că nu lui sir Ross i se datorau aceste schimbări. Toată lumea știa cît de rece și de calculat era, fără să mai pună la socoteală faptul că era un celibatar convins. Probabil că Sophia avea deja un alt amant. Preocupat de acest mic mister, Anthony a dus mîna la buzunar, căutînd o țigară.

O umbră a apărut de nicăieri. Anthony nu a apucat să scoată nici un sunet cînd a fost trîntit cu brutalitate de perete. Paralizat de frică, a simțit cum un braț puternic îl apăsa cu putere pe piept, nelăsîndu-l să mai respire.

– Ce... Ce... Anthony se zbătea neputincios sub brațul atacatorului. Bărbatul era masiv și părea scos din minți, ca un animal turbat. Chipul lui întunecat ar fi putu să-i aparțină chiar satanei. Lui

Anthony i-au trebuit cîteva momente ca să-l recunoască.

– Sir Ross...

– Un papă-lapte, asta ești, a mîrîit Cannon. Un laș. Îi știu eu pe cei ca tine. Vă alegeți cu grijă victimele din rîndul femeilor inocente, pe care nu are cine să le apere. Dar de data asta ai ales prost. Găsește-ți o scuză și părăsește imediat Silverhill, altfel te tîrăsc de păr pînă la Londra. Iar dacă mai îndrăznești vreodată să i te adresezi soției mele, să-i arunci o privire măcar, îți vin de hac.

– Cannon... Anthony abia reușea să vorbească. Fii... civilizată...

– Nu am de ce să fiu civilizată cu tine atunci cînd este vorba de soția mea.

– *Te rog...* Anthony se îneca din cauza apăsării tot mai puternice.

– Vreau să-ți mai spun ceva ca să-ți fie clar. Dacă pomenești cuiva despre trecutul tău cu Sophia, te arunc personal în închisoarea Newgate. E adevărat că nu te pot ține acolo decît trei zile, dar și ele par o veșnicie atunci cînd ești închis în aceeași celulă cu criminalii periculoși care sînt mai degrabă animale decît oameni. Cînd vei fi eliberat, vei blestema ziua în care te-ai născut.

– Nu, s-a rugat Anthony. Nu spun nimic... nu o voi deranja...

– Foarte bine. Vreau ca soția mea să uite de existența ta. De azi înainte nu vei mai avea de-a face cu nici unul dintre membrii familiei mele.

Anthony a reușit cu greu să dea din cap. Exact în clipa în care a simțit că leșină, Ross l-a eliberat. A căzut grămadă pe podea, pe o parte, tușind și gemînd. Cînd și-a revenit, Cannon dispăruse. Terorizat, tremurînd, Anthony s-a ridicat în picioare și a alergat spre trăsură.

Sophia sporovăia și rîdea cu oaspeții, dar se simțea goală, amorțită pe dinăuntru. Nici măcar paharul de șampanie pe care îl băuse nu-i alungase anxietatea. Se întreba unde era oare soțul ei. Se gîndea la cum să-i spună de întîlnirea ei cu Anthony. Cu siguranță că seara lui avea să fie distrusă, ca și a ei, de altfel. Nici un bărbat nu-și poate dori să fie pus față în față cu fostul iubit al soției lui, chiar în ziua căsătoriei.

Prin minte îi treceau gînduri tot mai sumbre cînd l-a văzut pe soțul ei apropiindu-se. Era frumos, elegant, iar tenul măsliniu era pus în valoare de cravata albă. Probabil că se relaxase alături de prietenii lui în sala de biliard, pentru că era evident foarte bine dispus.

- Iubita mea. l-a ridicat mîna la buze.
- Nu te-am mai văzut de ceva vreme, i-a spus ea. Unde ai fost?
- A trebuit să scap de un rozător.
- Un rozător? a repetat ea, uimită. Nu puteai chema un servitor?
- Am vrut să mă ocup personal.

– Oh. S-a uitat în jur, pe podea, încruntată. Crezi că mai pot fi și alții? Știu că le place să-ți dea tîrcoale pe la glezne, pe sub poalele rochiei.

Continuînd să zîmbească, Ross a luat-o pe după talie.

– Singurul care îți va da tîrcoale în noaptea asta sînt eu, doamna mea.

Sophia a privit peste umăr, încercînd să se asigure că nu-i auzea nimeni:

– T... trebuie să-ți spun ceva...

– Că fostul tău iubit este aici? Știu.

– De unde știi? I-a întreat uimită. Nu ți-am spus niciodată numele lui complet.

– Te-am văzut cînd vorbeai cu el, i-a zîmbit încurajator Ross. Nu trebuie să-ți faci griji Lyndhurst nu-ți poate face nici un rău, Sophia. De acum înainte ești a mea.

S-a relaxat în îmbrățișarea lui, ușurată că nu avea de suportat scene de gelozie sau reproșuri. Ce om extraordinar era Ross, și-a spus, plină de dragoste. Orice alt bărbat ar fi condamnat-o pentru că nu era virgină, dar Ross îi arătase doar respect

– Nu trebuie să te referi la Anthony ca la iubitul meu, i-a spus încet. Din cauza lui am avut parte doar de durere și suferință. *Tu* ești singurul meu iubit.

El s-a aplecat și a sărutat-o pe tîmplă.

– Să nu-ți faci griji, iubita mea. Nu te va mai deranja. Chiar am impresia că a plecat deja, foarte grăbit.

Ceva în tonul lui a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva îl abordase pe Anthony.

– Ross, i-a spus bănuitoare, „rozătorul” de care ai scăpat este cumva... ?

– Trebuie să deschidem dansul, a întrerupt-o el, atrăgînd-o spre celelalte cupluri.

– Da, dar...

– Vino. Este de datoria noastră.

– Nu cred că sînt în stare. N-am mai deschis niciodată un dans.

– E foarte simplu, i-a spus luînd-o de mîină. Trebuie doar să mă urmezi.

Deși purtau amîndoi mănuși, atingerea degetelor lui a înfiorat-o.

– Te voi urma oriunde.

Genele lui lungi i-au umbrit ochii catifelati. Și ea simțea același lucru ca și el: o dorință nebună să rămîină singuri.

– Trei ore, a șoptit Ross, de parcă și-ar fi spus ale însuși.

– Poftim? I-a întrebat Sophia.

– Mai sînt trei ore pînă la miezul nopții. Atunci vei putea să te retragi, iar eu te voi urma după cîteva minute.

– Dar nu e cam devreme? Bănuiesc că sînt cupluri care vor dansa pînă în zori.

– Noi nu ne vom număra printre ele, i-a spus hotărît. Știu un mod mai plăcut de a ne petrece noaptea.

– Dormind? a întrebat ea, încercînd să pară inocentă.

Ross i-a șoptit la ureche ce avea el de gînd și a rîs cînd a văzut-o cît de tare roșise.

CAPITOLUL 16

Ross și-a stăpînit cu greu iritarea la întoarcerea în Bow Street, cînd toți agenții lui s-au înghesuit să-l felicite pentru căsătorie. Au insistat zgomotos să sărute mireasa și, unul cîte unul, au sărutat-o pe ambii obraji, frățește. La final, el le-a aruncat o privire amenințătoare:

– Haideți, întoarceți-vă la treburile voastre.

Înainte să iasă, Eddie Sayer i-a spus peste umăr:

– Trebuie neapărat să-l mai îmblînziți. Sînteți singura noastră speranță, milady. După care au rămas singuri.

Rîzînd, Sophia l-a luat pe Ross de după gît și l-a sărutat:

– Așa... acum te-ai mai îmblînzit?

El a sărutat-o posesiv.

– Mă tem că are exact efectul opus. Dar nu te opri.

Sophia l-a privit provocator, pe sub gene.

- Restul îl capeți diseară. Ai treabă.
- Morgan va avea grijă de toate. Eu rămân doar cît să mă ocup de cîteva chestiuni minore, după care ieșim în oraș, la cumpărături.
- Ce fel de cumpărături? A oftat cînd el a sărutat-o pe gît, croindu-și drum spre ureche.
- Mergem să vedem ceva.
- Mare sau mic?
- Mare. Destul de mare.
- Ce fel de... a început ea, dar el a redus-o la tăcere cu un sărut.
- Gata cu întrebările. Să fii gata de plecare într-o oră.

Deși Sophia se aștepta ca el să fie reținut cu treburi, Ross s-a întors să o ia fix după o oră. L-a asaltat cu întrebări, dar el era enervant de tăcut, refuzînd să-i dea chiar și cel mai mic indiciu despre destinația lor. Trăsura străbătea arcade spectaculoase și târguri unde se vindeau obiecte de lux, parfumuri, bijuterii. A văzut chiar și un magazin de pene care avea înscris deasupra intrării un nume care a intrigat-o: *Plumassier*.

Era o zonă a Londrei pe care Sophia n-o mai văzuse pînă atunci. Era impresionată de mulțimea de oameni elegant îmbrăcați care ieșiseră la promenadă.

Doamnele și domnii ieșiseră la cofetărie să mănînce înghețată, se plimbau prin parc sau admirau gravurile expuse în afara atelierelor. Era o lume

cu totul diferită de cea din Bow Street, deși se afla doar la mică distanță.

Trăsura a ajuns în Mayfair, cea mai șic zonă din Londra, cu casele ei elegante, înșiruite. S-au oprit în Berkeley Square, în afara unei case cu arhitectură clasică. Ferestrele înalte dădeau frontonului din piatră albă o aparență de grandoare. Un lacheu a deschis ușa trăsurii și i-a desfăcut treptele mobile Sophiei, ajutînd-o să coboare. Un alt servitor a luat un mănunchi de chei din mîna lui Ross și a alergat să deschidă.

– Mergem la cineva în vizită? a întrebat Sophia, admirînd casa.

– Nu chiar. I-a pus mîna pe spate și a condus-o spre intrare. Casa îi aparține lordului Cobham, un contemporan de-al bunicului meu. S-a retras la reședința de la țară și a decis să închirieze casa, pentru că nu o mai folosește.

– Dar noi de ce am venit? A intrat în holul rece, din marmură, care era lipsit de orice piesă de mobilier sau obiect de artă. Coloanele albastre din lapislazuli și arcadele bogat ornamentate ale ușilor contrastau puternic cu pereții strălucitor de albi.

Ross i s-a alăturat și a ridicat privirea spre tavanul înalt de peste șase metri.

– M-am gîndit că dacă îți place am putea locui aici pînă ne construim casa noastră. Este nemobilată pentru că proprietarul a luat totul cu el, la țară. Dacă vrei să stăm aici va trebui să o mobilezi.

Sophia nici nu putea să-i răspundă. Se mulțumea doar să privească în jur.

Cînd și-a dat seama că nu avea să obțină prea curînd un răspuns, Ross a vorbit:

– Dacă nu-ți place casa trebuie doar să spui. Ne putem uita și la altele.

– Nu, nu, a răspuns imediat Sophia. Bineînțeles că îmi place. Ce-ar putea să nu-mi placă? Numai că m-ai luat prin surprindere. Eu... eu credeam că vom locui în continuare în Bow Street.

Părea amuzat și oripilat de idee, în același timp.

– Doamne ferește! Soția mea nu va locui nicio dată în Bow Street! Un asemenea loc mi se pare mai potrivit. Și mai confortabil.

– E grandioasă, a spus Sophia, spunîndu-și în gînd că doar o casă mică, cochetă putea fi confortabilă. Dacă îți vei petrece întreaga zi la birou, în Bow Street, nu cred că mi-ar plăcea să stau singură într-o casă atît de mare. Poate că ar trebui să căutăm o casă mică, cu terasă, undeva pe King Street...

– Nu vei fi singură. Ochii îi străluceau amuzați. Mi-am dedicat suficient de mulți ani din viață muncii mele. Vreau să schimb lucrurile la birou, să-l fac să funcționeze și fără mine. Drept pentru care îl voi recomanda pe Morgan pentru postul de magistrat șef și mă voi retrage definitiv.

– Bun, dar ce vei face? I-a întrebat îngrijorată Sophia, știind că era mult prea activ ca să se mulțumească cu un trai indolent.

– Am destule cauze reformatoare care să-mi ocupe timpul. Și trebuie să mă ocup serios și de Silverhill. Am de gînd să cumpăr un pachet mare de acțiuni la compania de căi ferate din Stockton, deși sînt sigur că mama va face apoplexie cînd va auzi. Nu este de acord cu astfel de întreprinderi mercantile. A tras-o mai aproape, pînă cînd nasurile li s-au atins: dar mai presus de toate vreau să fiu cu tine. Te-am așteptat mult prea mult și am de gînd să profit de fiecare clipă.

Pînă cînd casa avea să fie mobilată cu strictul necesar, Sophia și Ross și-au reluat obiceiurile de zi cu zi în casa din Bow Street, la numărul patru. Sophia își petrecea majoritatea timpului cumpărînd mobilă, angajînd servitori și probînd rochii în timp ce Ross își onora promisiunea și își pregătea retragerea. Sophia știa că nu-i va fi ușor să renunțe la imensa putere pe care o dobîndise în timp. Spre marea ei uimire, el nu părea deloc tulburat de această idee. Trăise extrem de retras iar acum îi erau oferite noi perspective. Fusese un bărbat exagerat de serios, care nu rîdea aproape deloc. Iar acum părea dispus să zîmbească, să se lase ironizat, dînd la iveală o latură jucăușă care Sophiei i se părea fermecătoare. Și era un amant senzual, care o făcea să cunoască o intimitate neîngrădită de prejudecăți.

Crezuse că îl cunoștea deja pe Ross, de vreme ce locuiseră sub același acoperiș. Dar abia acum îl

înțelegea cu adevărat. Ross îi împărtășea cele mai intime gânduri și emoții și o lăsa să-l vadă exact așa cum era: nu un căpcăun, ci un bărbat cu dubii și temeri. Și el putea greși și simțise mult prea des că nu se ridica la înălțimea propriilor așteptări.

Spre marea lui dezamăgire, cererea de a convinge autoritățile să asigure fonduri pentru a angaja cîte un magistrat în Middlesex, Westminster, Surrey, Hertfordshire și Kent s-a lovit de un zid. Guvernul nu părea prea convins că această cerere se justifica și prefera să plătească un singur om, deși responsabilitatea era enormă.

– Este doar vina mea, îi spunea cu tristețe Ross Sophiei, stînd în fața șemineului din dormitorul lor cu un pahar de coniac în mîină. Părea să nu simtă gustul băuturii. M-am încăpățînat să dovedesc că le pot face singur pe toate iar acum guvernul nu consideră necesar să plătească mai mulți oameni ca să mă înlocuiască. Sunt convins că Morgan este pe deplin capabil să-mi ia locul, dar nu cu prețul familiei, al vieții personale.

– Nimeni cu excepția ta nu ar putea face față, a spus Sophia luîndu-i din mîină paharul gol. S-a așezat pe un braț al fotoliului și a început să-i mîngîie părul, urmărind cu vîrfurile degetelor firele albe de la tîmple. Dar chiar și tu erai adeseori copleșit de volumul mare de muncă, deși erai prea încăpățînat să recunoști.

A ridicat privirea spre ea, părînd să se relaxeze încet-încet.

– Și apoi ai apărut tu, a șoptit el. Atunci am înțeles ce anume lipsește din viața mea.

– Mîncarea și somnul? i-a sugerat ea, în glumă.

– Printre altele. Și-a strecurat mîna pe sub fusta ei, urcînd pînă la genunchi. Iar de-acum nimic nu mă va putea ține departe de tine.

Sophia a continuat să-l mîngîie.

– Va mai dura pînă cînd vei putea să faci atîtea schimbări. Nu trebuie să te grăbești din cauza mea. Deși te vreau mereu lîngă mine, voi aștepta atît cît va fi nevoie.

– *Eu* sînt cel care nu mai vrea să aștepte. Îi trasa încet, cu vîrfurile degetelor, cercuri pe genunchi. Ce ironie! Ani la rînd oamenii s-au plîns pe motiv că uzurpam puterea. Iar acum, cînd vreau să plec din Bow Street, nu mai vor să-mi dea drumul. Criticii mei mă acuză că îmi abandonez responsabilitățile iar miniștrii îmi oferă o mulțime de stimulente materiale ca să rămîn.

– Asta pentru că nu mai există un al doilea Ross Cannon. Toată lumea știe prea bine asta. Și ești al meu, a adăugat ea, mulțumită.

– Da. A sărutat-o în palma deschisă, cu ochii închiși. Am avut o zi grea. Am nevoie de ceva care să mă facă să uit de toate problemele.

– Încă un coniac? a întrebato Sophia, ridicîndu-se de pe scaun.

El a izbucnit în rîs.

– Nu, nu coniac. A prins-o de talie și a tras-o mai aproape. Mă gîndeam la cu totul altceva.

Ea l-a luat de gît.

– Orice vrei tu. Ca soție a ta, vreau doar să-ți fiu de ajutor.

Ross a împins-o ușor spre pat.

– Îmi ești de mare ajutor, să știi.

Pentru că lumea continua să fie curioasă în ceea ce-i privea, Sophia și Ross erau invitați peste tot de politicieni, industriași și chiar de unii aristocrați. Ei acceptau doar o mică parte din invitații, pentru că Sophiei îi era greu să se acomodeze cu noua ei viață. Lucrase mulți ani ca servitoare și nu se simțea deloc în largul ei în cercurile elevate ale societății, indiferent de cât de amabile erau noile ei cunoștințe. I se părea că era neîndemînică și țeapănă, chiar dacă soacra ei o asigura că se va obișnui, cu timpul. Se simțea bine doar în compania lui sir Grant, a soției acestuia, Victoria, și a celorlalți de pe Bow Street. Erau lipsiți de pretenții și ifose și cu picioarele pe pământ, știau care era prețul pâinii și cu ce probleme se confruntau cei săraci.

Ross îi era mereu aproape, să-i alunge temerile. Nu-și pierdea niciodată răbdarea cu ea. Dacă Sophia voia să-i vorbească, se întrerupea din ce făcea, indiferent cât de important ar fi fost. În serile în care mergeau la teatru sau la vreo serată, era atât de atent cu ea încît celelalte soții nu se puteau abține să nu remarce cu amărăciune că și-ar fi dorit ca soții lor să fie măcar pe jumătate la fel de atenți ca el. Principalul subiect de conversație era

cît de mult se schimbase magistratul-șef și cum de un bărbat atît de serios se transformase într-un soț iubitor. Sophia era de părere că motivul era foarte simplu: Ross fusese singur atît de mult timp încît acum învățase să aprecieze plăcerile căsătoriei. Nu i se mai părea că fericirea era ceva ce i se cu-venea necondiționat. Și probabil că în adîncul inimii lui se temea că totul îi poate fi răpit într-o secundă, așa cum se întîmplase și cu Eleanor.

În weekend-uri mergeau adesea în vizită la Silverhill Park, unde luau parte la petreceri, mergeau la picnic sau pur și simplu se plimbau, bucurîndu-se de aerul proaspăt și de priveliștile verzi, minunate. Lui Catherine Cannon îi plăcea să primească vizite, așa că în lunile de vară casa era plină de prieteni și rude. Sophiei îi făceau plăcere aceste vizite, în urma cărora se simțea mai apropiată de soacra ei și chiar de cumnata ei, Iona. Pentru că petrecuseră destul de mult timp împreună, Iona era acum mai deschisă, deși tristețea din priviri nu o părăsea niciodată. Melancolia era sigur un rezultat al căsătoriei ei cu Matthew. Mersese într-atît de departe încît i se confesase Sophiei, spunîndu-i că Matthew era complet schimbat față de cel de dinainte de căsătorie.

– Era de-a dreptul fermecător, a spus Iona, cu amărăciune, privind în gol. Stăteau amîndouă în grădină, lîngă un zid acoperit cu trandafiri căță-rători înfloriți. Dintre toți bărbații care mi-au făcut

curte, Matthew m-a impresionat cel mai tare. Avea simțul umorului, era fermecător. A zîmbit trist și a sorbit din paharul cu limonadă. Din nefericire, a venit și rîndul meu să descopăr că pe anumiți bărbați îi interesează doar vînătoarea. Odată ce și-au atins scopul, devin indiferenți.

– Da, i-a răspuns Sophia gîndindu-se la Anthony. Am cunoscut și eu astfel de bărbați.

Iona a afișat un zîmbet resemnat:

– Știu prea bine că nu sînt singura femeie deza măgită în dragoste. Duc o viață confortabilă, plăcută, iar Matthew nu este un om rău, numai că este foarte egoist. Poate că dacă aș putea să-l ademenesc mai des în patul meu aș putea să am un copil. Ar fi consolarea vieții mele.

– Sper să ți se îndeplinească dorința, i-a spus cu sinceritate Sophia. Și cred că Matthew este pe drumul cel bun. Ross spune că se descurcă bine cu noile sale responsabilități. În ultimele săptămîni, Ross își obligase fratele să învețe, despre taxe, contabilitate, agricultură, despre tot ce era legat de administrarea domeniului Silverhill. Deși protesta se cu tărie, Matthew nu avusese de ales și făcuse ceea ce îi spusese Ross.

Iona a atins cu vîrfurile degetelor buza paharului

– De vreme ce l-ai schimbat atît de dramatic pe Ross, bănuiesc că nu este totul pierdut nici în ceea ce-l privește pe soțul meu.

– Dar nu l-am schimbat eu, a protestat Sophia

– Oh, ba da! N-am crezut că-l voi vedea vreodată într-atît de vrăjit. Înainte de a se căsători cu tine abia dacă reușeai să scoți două cuvinte de la el. Acum este cu totul alt om. Ce ciudat – pînă de curînd îmi era de-a dreptul teamă de el. Are un fel de a privi prin tine. Sunt sigură că înțelegi ce vreau să spun.

– Da, înțeleg, i-a răspuns zîbind Sophia.

– Și era atît de rezervat... Nu lăsa niciodată garda jos în fața nimănui... cu excepția ta. Iona a oftat și și-a așezat o șuviță după ureche. Eram convinsă că, dintre cei doi frați, eu trăsesem lozul cîștigător. Cu toate defectele lui, măcar Matthew era calm, uman, în timp ce Ross părea lipsit de orice emoție. Abia acum este evident că soțul tu nu este un om rece, așa cum l-am crezut.

Sophia i-a răspuns, roșind:

– Nu este, cu siguranță.

– Te invidiez. Soțul tău nu calcă pe alături.

Au rămas tăcute cîteva clipe, pierdute fiecare în propriile gînduri. Sophia a realizat cu uimire că și ea se schimbase mult într-un timp foarte scurt. Nu cu mult timp în urmă, credea că tot ce-și putea dori mai mult pe lume era să se mărite cu Anthony. Iar dacă s-ar fi căsătorit cu el, sau cu un bărbat asemenea lui, ar fi fost exact ca Iona: trădată, plină de amărăciune, fără să mai aștepte ceva bun de la viitor. *Îți mulțumesc, Doamne... Îți mulțumesc*, a repetat ea în gînd, recunoscătoare pentru soarta ei.

Zilele erau foarte călduroase, așa că familia Cannon și oaspeții ei au decis să doarmă după-amiaza sau să se relaxeze, dar între zidurile răcoare ale casei. Ross nu dormise în viața lui după-amiaza, așa că ideea unui somn în mijlocul zilei i s-a părut de neconceput.

– Hai la plimbare, i-a spus Sophiei.

– La plimbare? Dar toată lumea se odihnește la răcoare, în casă, a protestat ea.

– Înseamnă că avem toată grădina la dispoziție.

Sophia a dat ochii peste cap și a fugit să se schimbe într-o rochie mai subțire. Au pornit-o spre sat, iar când au ajuns într-o poiană, în mijlocul unei păduri de castani, Sophia a decis că avea nevoie de o pauză. S-au așezat amândoi la umbra celui mai bătrîn copac.

Ross a cuprins-o pe după umeri și au început să vorbească, subiectele fiind când serioase, când frivole. Sophia nu-și imaginase niciodată că un bărbat putea asculta astfel o femeie. Era atent, sincer interesat, nu îi lua niciodată în derîdere păreri, nici măcar atunci când nu era de acord cu ea.

– Știi, i-a spus visătoare în timp ce privea frunzele mari, de deasupra capului, cred că-mi face mai mare plăcere să stau de vorbă cu tine decât să facem dragoste.

– Este un compliment la adresa priceperii mele în ale conversației sau o plîngere legată de felul în care facem dragoste?

Ea a zîmbit și l-a mîngîiat pe piept:

– Știi bine că nu m-aș putea plînge niciodată în legătură cu *asta*. Numai că nu mă așteptam să am o astfel de relație cu soțul meu.

– Dar la ce te așteptai? a întrebat-o amuzat Ross.

– La genul obișnuit de aranjamente. Am fi discutat numai lucruri fără importanță, nimic nelalocul lui, am fi stat în aripi diferite din casă și ne-am fi petrecut separat majoritatea zilelor. M-ai fi vizitat din cînd în cînd, noaptea, iar eu bineînțeles că te-aș fi consultat în anumite privințe...

A făcut o pauză, văzînd că el o privea straniu.

– Hmm...

– Ce este? l-a întrebat, tulburată. Am spus ceva care te-a deranjat?

– Nu. Căpătase o expresie gînditoare. Mi-am dat seama că tocmai ai descris căsătoria mea cu Eleanor.

Sophia s-a ridicat din poala lui și i-a atins cu tandrețe părul. Ross îi pomenea atît de rar numele lui Eleanor încît Sophia uita adesea că el mai fusese căsătorit. I se părea că el îi aparținea în totalitate, așa că îi era greu să și-l imagineze cu o altă femeie, ținînd-o în brațe, iubind-o. Deși a simțit un fior de gelozie, Sophia s-a străduit să pară senină:

– Și ți se părea un aranjament convenabil?

– Bănuiesc că da. Ochii lui gri erau acum gînditori. Dar mă îndoiesc că acum m-aș mai mulțumi doar cu atît. Am ajuns să-mi doresc mai mult de la

o relație. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Eleanor a fost o soție bună... dar mult prea delicată.

Sophia a smuls câteva fire de iarbă și a început să se joace cu ele. Se întreba ce anume îl atrăsese pe el la acea ființă excesiv de fragilă. Părea total nepotrivită pentru un bărbat atât de robust.

Ross a părut să-i citească gândurile.

– Eleanor a trezit în mine un instinct protector. Era frumoasă, firavă și neajutorată. Orice bărbat și-ar fi dorit să poată avea grijă de ea.

Gelozia o tortura, în ciuda eforturilor pe care le făcea:

– Și bineînțeles că nu ai putut să-i rezisti.

– Nu. Ross și-a sprijinit brațul de genunchi și a privit-o lung. La ce te gândești?

Sophia a clătinat din cap, prea rușinată de întrebarea care îi trecuse prin minte, o întrebare indiscretă, nelalocul ei, izvorâtă doar din gelozie.

– Oh, nimic.

– Spune-mi. I-a luat mâna în mâna lui. Voiai să mă întrebi ceva legat de Eleanor.

Ea l-a privit, roșie la față:

– Mă întrebam cum de o femeie atât de delicată a putut să te satisfacă în pat.

El a rămas nemișcat. Pe chip i se citea cu ușurință consternarea. Era un gentleman, așa că nu-i putea răspunde la întrebare. Nu ar fi dezonorat niciodată memoria soției lui. Dar privirile li s-au întâlnit iar Sophia a aflat răspunsul, ușurată.

S-a aplecat deasupra ei și a sărutat-o ușor. Deși nu intenționase ca gestul lui să aibă o conotație sexuală, Sophia l-a sărutat apăsător, trecându-și mâinile pe după ceafa lui. Ross a tras-o în poala lui, profitând de invitație. Ea a oftat și s-a frecat în poala lui, simțind cum sexul lui se întărea sub ea.

El a râs ușor, gîdilîndu-i urechea:

– Sophia... o să mă ologești definitiv.

Îi plăcea felul în care o privea, felul în care îi sclipeau ochii, părînd două flăcări argintii.

– Nu pot să cred, i-a spus cu voce încărcată de pasiune, că un bărbat cu apetitul tău a putut să rămînă singur timp de cinci ani.

– N-am fost chiar singur tot timpul, a recunoscut el.

– N-ai fost? Nu mi-ai spus. Cu cine te-ai culcat?

Ross i-a scos din păr pieptenele de fildeș și și-a trecut degetele prin părul ei.

– Cu văduva unui vechi prieten. Primul an de după moartea lui Eleanor nu am putut nici măcar să concep că aș putea să fac dragoste cu o altă femeie. Dar ca orice bărbat, am anumite nevoi, așa că...

A făcut o pauză. Părea stînjenit.

– Și? I-a îmboldit Sophia. Ai avut o legătură cu văduva aceasta?

El a dat din cap.

– Și ea era la fel de singură și dornică de intimitate, așa că ne-am văzut discret, cam patru luni, pînă cînd...

– Pînă cînd?

– O dată, după ce făcusem dragoste, a început să plîngă. Mi-a spus că se îndrăgostise de mine. Și că dacă nu simțeam la fel, ea nu mai putea continua, pentru că era prea dureros.

– Biata femeie! a spus Sophia, compătîmind-o sincer. Și așa s-a sfîrșit relația voastră.

– Da. M-am simțit vinovat pentru durerea pe care i-o cauzasem. Și am mai aflat ceva: că oricît de plăcută poate fi o aventură, nu te simți la fel de împlinit ca atunci cînd iubești. Așa că am decis să aștept pînă cînd voi găsi femeia potrivită. Asta s-a întîmplat în urmă cu trei ani. Timpul a trecut repede pentru că am fost foarte ocupat cu munca.

– Dar trebuie să fi fost și nopți cînd îți era imposibil, i-a spus Sophia. Un bărbat cu apetitul tău...

Ros a zîmbit și i-a răspuns fără să-i întîlnească privirea:

– Un bărbat poate să-și rezolve și singur această problemă.

– Vrei să spui că...?

El s-a uitat la ea, direct:

– Vrei să spui că tu nu ai făcut-o niciodată?

Cîteva frunze au căzut peste ei iar o pasăre singuratică a început să ciripească inocentă. Sophia își căuta cuvintele:

– Ba da, a recunoscut într-un final. La puțin timp după ce ai fost împușcat. Îți amintești dimineața aceea cînd erai în pat și m-ai sărutat și aproape că... Roșise intens. După asta, nu am putut să-mi scot din minte atingerile tale, iar noaptea am fost

atît de disperată de dor încît... Și-a acoperit fața cu mîinile, rușinată, și a gemut.

Ross i-a trecut mîna prin păr și a sărutat-o. Încă roșie ca focul, Sophia s-a relaxat și a închis ochii, apărîndu-se astfel de razele de soare care se strecurau printre ramuri. Gura lui a pus stăpînire pe a ei cu săruturi dulci, prelungi. Nu a protestat cînd a simțit că el începea să o dezbrace. Mîinile lui erau peste tot: pe sîni, pe coapse.

– Arată-mi, i-a șoptit cu buzele lipite de gîtul ei.

– Ce să-ți arăt?

– Cum ai făcut atunci.

– Nu, a protestat ea cu un rîs care trăda nervozitate. El nu a renunțat însă, așa că a fost nevoită să cedeze. Mîna i-a tremurat cînd a atins locul pe care el îl dezgolise, ridicîndu-i fusta pînă la mijloc.

– Uite așa... a spus, respirînd sacadat.

Degetele lui le-au acoperit pe ale ei, urmărindu-i mișcările subtile. A continuat să o mîngîie și după ce ea a dat mîna deoparte.

– Așa? i-a șoptit el la ureche.

Ea s-a zvîrcolit în poala lui, fără să mai fie capabilă să-i răspundă.

– Nu e mai bine decît să fi dormit? a întreat-o, continuînd să-i stîrnească simțurile cu mișcări circulare ale degetelor.

Singurul obstacol în calea fericirii Sophiei era grija pentru fratele ei. Nick nu renunțase la vechile obiceiuri, acționînd cînd ca un infractor de rînd,

cînd ca un agent aflat pe urma hoților. Opiniile societății erau divizate în ceea ce-l privea. Majoritatea încă îl mai privea ca pe un binefăcător, date fiind abilitățile lui de a urmări și aresta criminali și de a-i convinge pe membrii bandelor să se toarne între ei. Și totuși, numărul celor care începuseră să-i condamne metodele neortodoxe era în creștere. Era clar că tronul lui începuse să se clatine serios, în ciuda puterii pe care o acumulase în lumea subterană.

După ce îi trimisese informațiile cerute, Nick nu i mai ceruse vreo altă favoare. Îi trimitea din cînd în cînd cîte un bilet, printr-un curier care se strecura nevăzut, în care o asigura de afecțiunea lui frățească. Sophiei i se frîngea inima citindu-le, pentru că în ele lipsa lui de educație era evidentă. Deși cuvintele erau ortografiate greșit, din ele răzbătea totuși inteligență. Din ele, Sophia putea să-și dea seama ce fel de om ar fi putut deveni fratele ei dacă ambiția și inteligența lui ar fi fost folosite în scopuri bune. Nick era îndrăzneț și lipsit de scrupule și își crease în toată Londra o rețea vastă de informatori și spioni. Cu ajutorul lor, el făcea contrabandă cu bunuri de lux și le distribuia extrem de eficient. Iar ambiția secretă a lui Ross – pe care nu ar fi recunoscut-o în fața Sophiei – era să-l prindă pe Nick înainte de a se retrage.

Grijile Sophiei în ceea ce-l privea pe fratele ei au fost umbrite de o descoperire care a încîntat-o. Înainte să-i dea vestea cea mare lui Ross, a ajutat

o pe Eliza să pregătească felurile lui de mîncare preferate și s-a îmbrăcat cu o rochie ușoară, de culoarea mării, cu dantelă la gît și mîneci. La sfîrșitul zilei, cînd s-a întors acasă, Ross a fost plăcut surprins de masa aranjată cochet, lîngă fereastră, cu mîncărurile așteptîndu-l fierbinți sub capacele din argint. Sophia aprinsese cîteva lumînări și l-a întîmpinat cu un surîs larg.

– Uite așa ar trebui așteptat orice bărbat, a spus Ross zîmbind. A luat-o de talie și a sărutat-o. Dar de ce nu mîncăm jos, ca de obicei?

– Pentru că sărbătorim ceva.

Ross a studiat-o, întrebîndu-se ce putea fi acel „ceva”.

– Nu ghicești? l-a întrebat Sophia.

– Mă tem că nu, iubita mea. Spune-mi tu.

Ea l-a luat de mînă și l-a strîns cu putere.

– Peste nouă luni familia Cannon va mai avea încă un membru.

Spre surprinderea ei, Ross a înghețat. Și-a mascat imediat reacția cu un zîmbet.

– Iubita mea, a murmurat. Este o veste minunată. Și deloc neașteptată, după ce am făcut împreună în ultimele trei luni.

Ea a rîs și s-a lipit de el.

– Sînt atît de fericită! Am fost la doctorul Linley, care mi-a spus că sînt perfect sănătoasă și că nu avem nici un motiv de îngrijorare.

– Am deplină încredere în opinia lui. A sărutat-o pe frunte. Te simți bine?

– Da. Sophia s-a dat un pas înapoi și i-a zîmbit. Simțea că era ceva în neregulă, dar nu-și dădea seama ce anume. Ross primise bine vestea, dar ea se așteptase totuși la mai mult entuziasm din partea lui. Poate că asta era diferența dintre un bărbat și o femeie, și-a spus. La urma urmei, tot ce era legat de naștere, de copii, era strict domeniul femeilor.

A ajutat-o să se așeze la masă iar subiectul de conversație a fost casa în care urmau să se mute. Trebuiau bineînțeles să amenajeze o cameră pentru copil și să angajeze o doică. În timp ce mîncau și vorbeau, Sophia îl privea atentă, simțind că el îi ascundea ceva. Ochii lui nu trădau însă nimic iar chipul îi părea turnat în bronz.

Cînd au terminat de mîncat, Sophia s-a ridicat și s-a întins leneș.

– E tîrziu, a spus cu un căscat. Vii la culcare?

El a clătinat din cap.

– Nu mi-e somn încă. Mă duc să mă plimb puțin

– Bine, i-a spus ea cu un zîmbet nesigur. În aștept.

Ross a ieșit ca un fulger, de parcă ar fi evadat dintr-o închisoare. Încruntată, Sophia s-a dus în dormitor și s-a spălat pe față cu apă rece. În timp ce își descheia nasturii corsetului s-a apropiat de fereastră, din instinct. Ross era în curte. Silueta lui întunecată era luminată doar de lună iar albul strălucitor al gulerului cămășii contrasta puternic cu vesta întunecată la culoare.

Sophia a rămas uimită văzînd că avea o țigară în mîină. Ross fuma foarte rar iar atunci cînd o făcea era mai degrabă un ritual, în compania prietenilor. A aprîns un chibrit și a dat să aprindă țigara dar mîinile îi erau nesigure iar flacăra i-a tremurat violent printre degete.

Era supărat, a realizat Sophia. Nu-l mai văzuse niciodată așa. Și-a încheiat repede nasturii la loc și a coborît. Cît de proastă fusese! Să nu-și dea seama ce efect putea să aibă această veste asupra lui! Viața lui fusese bulversată total din cauză că prima lui soție murise la naștere. Iar acum probabil simțea că toată acea poveste sinistră reîncepea.

Ross era un bărbat rațional. Cu siguranță că știa că șansele ca acest lucru să se repete erau foarte mici. Și totuși era un simplu om, iar emoțiile îi puteau umbri uneori judecata. Probabil că nimeni nu putea să-și imagineze că pînă și invincibilul magistrat-șef avea temerile lui, iar aceasta era probabil cea mai mare dintre toate.

Sophia a străbătut bucătăria și a ieșit în curte. Ross era cu spatele la ea. S-a încordat cînd a simțit-o apropiindu-se. Renunțase să mai încerce să-și aprindă țigara și stătea nemișcat, cu mîinile în buzunare și capul plecat.

– Vreau să fiu singur, a spus.

Sophia s-a lipit de spatele lui și l-a cuprins de mijloc. Deși s-ar fi putut îndepărta cu ușurință, Ross a rămas nemișcat. Sophia l-a simțit tremurînd. Era

ca un lup în captivitate, speriat de gratiile care îl înconjurau.

– Totul va fi bine, Ross, i-a spus încet.

– Știu asta.

– Nu cred că știi. Și-a lipit obrazul de spatele lui, căutînd cuvintele care ar fi putut să-l liniștească. Nu sînt la fel de fragilă ca Eleanor. Nu se va întîmpla același lucru. Trebuie să mă crezi.

– Te cred, i-a răspuns imediat. Nu am motive de îngrijorare. Continua însă să tremure și respira greu.

– Spune-mi la ce te gîndești, i-a spus ea. Vreau adevărul, nu vreau să-mi spui doar ce crezi că aș vrea eu să aud.

Ross a așteptat mult pînă să-i răspundă.

– Știam că se va întîmpla asta... M-am pregătit... mi-am repetat că nu există nici un motiv logic să mă tem. Îmi doresc acest copil, vreau să avem o familie. Dar indiferent ce-mi spun, nu pot să nu-mi amintesc... Oh, Dumnezeuule, nu-ți poți imagina cum a fost! Vocea i s-a stins iar ea a știut că amintirile îl asaltaseră și nu se mai putea apăra.

– Ross, i-a spus, întoarce-te cu fața spre mine. Te rog.

El a ascultat-o, amețit. Ea l-a luat imediat în brațe și s-a lipit de trupul lui fierbinte. Ross s-a agățat de ea cu disperare, ca de un colac de salvare.

Sophia l-a mîngîiat pe spate, l-a sărutat pe ureche. Degetele lui rămăseseră încleștate în părul și în hainele ei. l-a cuprins fața în palme și l-a obligat

să se uite în ochii ei. Printre genele dese străluciau câteva lacrimi. Părea să privească prin porțile iadului. I-a sărutat cu tandrețe buzele reci.

– Nu vei mai fi niciodată singur, i-a promis ea. Vom avea mulți copii sănătoși, și nepoți, și vom îmbătrâni împreună.

El a dat din cap, încercînd să o creadă.

– Ross, a continuat ea, eu nu semăn în nici o privință cu Eleanor, nu-i așa?

– Nu, i-a răspuns el.

– Relația noastră... încă de la începutul ei și pînă acum... a fost similară cu cea pe care ai avut-o cu Eleanor?

– Bineînțeles că nu.

– Și atunci de ce crezi că se va sfîrși la fel?

El nu i-a răspuns ci s-a mulțumit să-și lipească buzele de tîmpla ei.

– Nu știu de ce a trebuit ca Eleanor să sfîrșească așa, a continuat Sophia. Nu a fost greșeala ei și cu siguranță că nu a fost nici a ta. Nu a fost ceva pe care să-l poți controla. Trecutul nu va înceta să te bîntuie pînă cînd nu vei înceta să te mai consideri responsabil pentru ce i s-a întîmplat. Iar pedepsindu-te pe tine mă vei pedepsi și pe mine.

– Nu, a șoptit el continuînd să o mîngîie pe păr, pe gît, pe spate.

– Sentimentul tău de vinovăție nu-i face onoare. Sophia s-a dat puțin înapoi ca să-i poată privi chipul chinuit. Eleanor nu și-ar fi dorit ca tu să suferi atît pentru că ai iubit-o. Trebuie să trăiești așa cum

și-ar fi dorit ea și să încetezi să te mai simți răspunzător.

Ross i-a căutat buzele, i le-a găsit și a sărutat-o apăsat, aproape cu ură. Ea i-a răspuns la sărut, acceptându-i pasiunea aproape agresivă. Mâinile lui i se plimbau pe tot corpul iar emoția s-a transformat curînd într-o necesitate fizică.

– Hai în dormitor, i-a spus ea. Te rog.

El a luat-o pe sus și s-a îndreptat spre intrare. Nu s-a oprit decît atunci cînd au ajuns în camera lor.

CAPITOLUL 17

Sophia s-a trezit singură și goală printre cearșafurile mototolite. Dormise pînă tîrziu, și-a spus încă amețită de somn. Avea multe de făcut în ziua aceea: trebuia să se întâlnească cu decoratorul de interioare și cu grădinarul-șef și trebuia să ia parte la un prînz caritabil.

A zîmbit leneș și s-a rostogolit pe burtă. Amintirile despre noaptea trecută nu-i ieșeau din minte. Făcuseră dragoste de nenumărate ori iar acum o durea peste tot, locuri indecente o ardeau iar buzele îi erau crăpate și umflate de atîtea săruturi. Dar era mulțumită. Trupul îi era pe deplin satisfăcut.

A rugat-o pe Lucie să-i umple cada și și-a ales pe îndelete hainele pe care voia să le poarte în ziua aceea. Cînd baia a fost gata, s-a cufundat cu un oftat în apa fierbinte. Mai apoi s-a îmbrăcat și și-a aranjat părul așa cum se purta atunci: cu

cărare pe dreapta și un mănunchi de bucle prinse în partea stîngă.

Exact cînd se pregătea să-și pună pe cap o bonetă împodobită cu cîteva fire de hortensii a auzit o bătaie în ușă. Era Lucie.

– Ai venit să golești cada? a întrebat-o Sophia.

– Da, doamnă... Dar ați primit și un mesaj. Sir Ross l-a trimis pe Ernest să vă cheme imediat la birou.

Era o cerere neobișnuită, pentru că lui Ross nu-i stătea în obicei să o cheme la el peste zi.

– Da, bineînțeles, a spus calmă Sophia, deși în adîncul sufletului era neliniștită. Probabil că trăsura a tras deja în față și mă așteaptă. Te rog să-i spui vizitiului că întîrzii cîteva minute.

– Da, doamnă. Lucie a făcut o reverență și a ieșit.

Ernest o aștepta jos, să o însoțească la casa cu numărul trei.

– Ai idee de ce m-a chemat sir Ross? l-a întrebat ea pe Ernest în timp ce străbăteau curtea.

– Nu, doamnă... Numai că a fost mare agitația de dimineață. Domnul Sayer a venit și a plecat de două ori deja și l-am auzit spunînd că sir Grant a chemat în ajutor armata.

– Se așteaptă la o revoltă, a murmurat Sophia și un fior de suspiciune i-a străbătut pieptul.

– Așa se pare, doamnă, i-a răspuns băiatul.

Un număr neobișnuit de mare de agenți și polițiști fuseseră convocați în Bow Street, la

numărul trei. Oamenii în uniformă au salutat-o respectuoși pe Sophia când a trecut. Distrată, ea le-a dat bună-dimineața și și-a continuat drumul spre biroul lui Ross. L-a lăsat pe băiat să aștepte pe hol și a împins ușa întredeschisă. Ross stătea la birou, în timp ce Grant Morgan se uita pe geam, cu o expresie sumbră.

Ross s-a apropiat de ea și a luat-o de mână.

– Bună dimineața, i-a spus încet.

Ea a încercat să-i zîmbească.

– Bănuiesc că îmi vei explica ce e cu toată agitația asta.

El a dat din cap și i-a răspuns scurt:

– Vreau să părăsești Londra și să te duci la Silverhill. Doar câteva zile. Îți voi trimite eu vorbă când te poți întoarce în siguranță.

Ea l-a privit în ochi cu neliniște

– Înțeleg că te aștepti la tulburări.

– Nick Gentry a fost arestat și acuzat de tănuire și vânzare de obiecte furate. Am găsit un martor cu dovezi de netăgăduit. Va avea parte de un proces corect, dar dacă lucrurile vor trăgăna mă aștept ca mulțimea să iasă iar în stradă. Nu vreau să te știu în Londra pînă nu se aleg apele. Deși muncise mult ca să-l poată aresta pe Gentry, în glasul lui Ross nu se citea nici urmă de triumf.

Sophia se simțea de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Se întreba de ce trebuia ca fratele ei să fie un infractor notoriu. Poate că ar fi putut rămîne anonim, dacă nu avea atît de mult succes. Dar nu,

trebuia să fie faimos și controversat, să divizeze opinia publică și să le dea cu tifla autorităților. Nick era imposibil de ajutat de cineva, și asta doar din vina lui.

A căutat orbește un scaun. Văzînd-o cît era de nesigură pe picioare, Ross a ajutat-o să se așeze și a îngenuncheat în fața ei.

– Ce s-a întîmplat? a întreat-o luîndu-i mîinile reci în mîinile lui. Te simți rău? Copilul...?

– Nu. Și-a ferit privirea încercînd să gîndească coerent. Dacă nu îi spunea adevărul despre Nick, prețul pe care l-ar fi plătit pentru tăcerea ei ar fi fost mult prea mare. Dar adevărul avea să o coste la fel de mult. Indiferent ce alegea să facă, viața ei avea să se schimbe în totalitate.

I-au dat lacrimile. Abia dacă îi mai distingea trăsăturile.

– Ce s-a întîmplat? a întreat din nou Ross, din ce în ce mai neliniștit. Sophia, ți-e bine? Să chem doctorul?

Ea a clătinat din cap:

– Mă simt bine.

– Și atunci de ce...

– Nu poți să-l ajuți în nici un fel? I-a întreat, disperată.

– Să-l ajut pe Gentry? De ce aș face una ca asta, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu ți-am spus ceva. Și-a șters ochii de mine ca rochiei. Ceva ce am aflat chiar înainte de nuntă

Ross a tăcut și și-a înfipt degetele în brațele fotoliului.

– Continuă, i-a spus încet

Cu coada ochiului l-a zărit pe sir Grant îndreptându-se spre ușă, ca să-i lase singuri.

– Nu pleca, i-a spus iar acesta s-a oprit în prag. Te rog să rămii, sir Grant. Cred că ar trebui să afli și tu ce am de spus, dată fiind funcția pe care o ocupi.

Morgan i-a aruncat lui Ross o privire întrebătoare și s-a rezemat atent de fereastră, deși era clar că nu-și dorea cîtuși de puțin să participe la discuție.

– Îți amintești cînd mi-ai spus că Gentry era cel care îmi dăduse colierul cu diamante?

Ross a dat din cap.

– Știam deja, a continuat cu amărăciune. Ceva mai devreme în aceeași zi m-am întîlnit cu Gentry lîngă prăvălia lui Lannigan. Și... m-a luat cu el în trăsură. Am stat de vorbă. A făcut o pauză văzînd că Ross își sporise strînsoarea iar vîrfurile degetelor i se albiseră pe brațele fotoliului. În birou se lăsase o tăcere de mormînt. Se auzea doar respirația grea a lui Ross. Sophia a continuat, controlîndu-și tonul: Gentry mi-a spus că în tinerețe fusese închis împreună cu fratele meu. Mi-a povestit cît suferise John... după care mi-a spus... mi-a spus că John nu a murit. Că a luat numele unui alt deținut, ca să fie eliberat mai repede...

– Sophia, a întrerupt-o Ross cu blîndețe, de parcă ar fi crezut că înnebunise. Fratele tău este mort.

Ea i-a cuprins mîinile și l-a privit în ochi.

– Nu. Nick Gentry este fratele meu. El și John sînt una și aceeași persoană. Am știut că acesta este adevărul din clipa în care mi l-a spus. Nu avea cum să mă înșele, Ross... Am copilărit împreună. Știe totul despre trecutul nostru și... privește-l doar și vei vedea asemănarea. Avem aceiași ochi. Aceleași trăsături. Aceleași...

Ros și-a desprins mîinile și s-a îndepărtat de ea de parcă ar fi fost ciumată.

– Dumnezeule! l-a auzit spunînd printre dinți.

Sophia era sigură că îl pierduse. El nu avea cum să o ierte pentru că îi ascunsese ceva ce ar fi trebuit să-i spună înainte de căsătorie. A continuat să le relateze restul discuției, mărturisind și că sustrăsese dovezi din birou. Ross rămăsese cu spatele la ea, cu pumnii încleștați.

– Îmi pare rău, a conchis Sophia. Aș vrea să pot să o iau de la început. Ar fi trebuit să-ți mărturisesc totul despre Nick din clipa în care am aflat că este fratele meu.

– Și de ce o faci acum? a întrebat-o Ross.

Nu mai avea nimic de pierdut. A fixat un punct îndepărtat de pe podea și i-a răspuns:

– Am sperat că-l poți salva.

El a rîs ironic:

– Nici dacă aş putea nu ar conta. Pentru că nu după mult timp ar face altceva și aş fi obligat să-l arestez din nou. Nu cred să treacă nici măcar o lună.

– Nu contează ce va fi luna viitoare. Nu-mi pasă decît de ziua de azi. Nu-i lăsa să-l spînzure, l-a implorat ea. Nu pot să-l pierd din nou. Te rog, fă ceva.

– Ce să fac? s-a răstit el.

– Nu știu, i-a răspuns franc. Fă ceva să rămînă în viață. Vorbesc eu cu el, îl conving să se schimbe...

– Nu se va schimba niciodată.

– Salvează-i viața, doar de data asta, a insistat ea. Nu-ți voi mai cere nimic, niciodată, indiferent ce se va întîmpla pe viitor.

El nu s-a mișcat și nu i-a răspuns.

– Lady Sophia, a intervenit cu blîndețe Morgan. Nu ar trebui să vorbesc, dar trebuie să înțelegi cît riscă sir Ross. Toți ochii sînt ațintiți asupra lui, toată lumea vrea să vadă ce se va întîmpla. Dacă se află că sir Ross a intervenit în actul de justiție reputația lui va fi distrusă. Toată munca lui de pînă acum nu va mai conta deloc. Lumea își va pune întrebări iar cînd se va afla că Gentry este cumnatul lui sir Ross întreaga familie Cannon va avea de suferit.

– Înțeleg, a spus Sophia. Și-a înfipt unghiile în palme ca să nu izbucnească în plîns. Se uita fix spre soțul ei, dar acesta refuza să se întoarcă cu fața spre ea.

Părea că nu mai era nimic de spus. A ieșit cu pași șovăielnici din birou, știind că îi ceruse impo-

sibilul. Mai mult decît atît, îl rănise atît de grav încît el nu avea să o ierte niciodată.

Cei doi bărbați au rămas singuri în birou. A trecut ceva timp pînă cînd Morgan a vorbit:

– Ross... Deși se cunoșteau de mulți ani, nu-i spusese niciodată pe numele mic. Crezi că poate fi adevărat?

– Bineînțeles că este, i-a răspuns cu amărăciune Ross. Este într-atît de înspăimîntător încît *trebuie* să fie adevărat.

După ce a părăsit clădirea, Sophia nu a știut încotro să o apuce. Se simțea extenuată, de parcă nu ar fi dormit de zile întregi. A încercat să-și imagineze ce avea Ross de gînd cu ea. Avea relații și era influent, așa că nu avea să-i fie prea greu să divorțeze. Sau poate că o va trimite undeva la țară, departe de lume. Orice ar fi decis, ea nu avea de ce să-l condamne. Dar nici nu putea să conceapă că o va respinge definitiv. Poate că mai avea sentimente pentru ea, o fundație fragilă pe care să-și poată reclădi relația. Chiar dacă aceasta urma să fie o palidă imitație a ce trăiseră pînă atunci.

S-a dus în dormitorul lor și s-a schimbat într-o rochie de casă. Era abia miezul zilei dar era epuizată. S-a întins pe pat și a închis ochii.

Mult mai tîrziu s-a trezit auzind pe cineva care intra în cameră. Amețită, și-a dat seama că dormise toată după-amiaza. În cameră era deja mai răcoare iar prin draperiile doar pe jumătate trase a

văzut că soarele apunea. S-a ridicat din pat și l-a văzut pe soțul ei trecînd pragul și închizînd cu fermitate ușa în urma lui.

S-au privit ca doi gladiatori care se aflau în ring dar evitau să se lupte.

Ea a vorbit prima:

– Sunt sigură că... ești furios pe mine.

A urmat o lungă tăcere. Ajungînd la concluzia că vor purta o discuție civilizată, a fost luată prin surprindere atunci cînd el a ajuns-o din doi pași și a înșfăcat-o cu brutalitate. A luat-o de păr și a obligat-o să lase capul pe spate, zdrobindu-i buzele cu gura lui. Sărutul nu fusese menit să-i provoace plăcere, ci mai mult ca o pedeapsă. Sophia a răspuns pasiunii lui furioase, abandonîndu-i-se complet. Buzele și trupul ei îi spuneau că putea să facă cu ea orice dorea. Într-un final, pentru că ea nu-i opunea deloc rezistență, el și-a îndulcit sărutul.

Totul a durat însă numai cîteva secunde. l-a dat drumul la fel de brusc precum o luase în brațe, păstrînd distanța între ei. Ochii lui pătrunzători o ardeau.

Abia atunci Sophia a înțeles totul, ca și cum sentimentele, gîndurile lui ar fi fost ale ei. Îl mințise, îi ascunsese adevărul, abuzase de încrederea lui. Și totuși o dorea. Era dispus să-i ierte orice, chiar și o crimă. O iubea mai presus de onoare, mai presus de mîndrie.

A căutat cu disperare o cale să-l convingă că pe viitor avea să fie demnă de încrederea lui.

– Te rog, lasă-mă să-ți explic. Am vrut să-ți spun totul dar nu am putut. Mi-a fost teamă că atunci când vei afla...

– Te-ai temut că te voi respinge.

Ea a dat din cap, cu ochii înlăcrimați.

– De câte ori trebuie să-ți dovedesc dragostea mea? Era furios. Te-am condamnat pentru vreo greșeală din trecut? Am fost vreodată nedrept cu tine?

– Nu.

– Și atunci când ai de gând să ai încredere în mine?

– Dar *am!* i-a spus răgușită. Dar nu aș fi putut suporta să te pierd.

– Mă vei pierde atunci când mă vei minți din nou.

Inima îi bătea cu putere. Cuvintele lui îi sugerau că...

– Este cumva prea târziu? a reușit să-l întrebe. Te-am pierdut deja?

– Sînt aici, i-a răspuns ironic.

– Dacă mă mai vrei... îți promit să nu te mai mint niciodată.

– Ar fi o schimbare binevenită.

– Și... să nu mai am secrete față de tine.

– Și asta este o idee bună.

A înțeles că era dispus să-i mai dea o șansă. Era furios, dar dispus să o facă. Și nu putea avea decît un singur motiv.

S-a apropiat de soțul ei și și-a lipit palmele de pieptul lui, acoperindu-i bătăile violente ale inimii.

– Îți mulțumesc, Ross, i-a șopti.

– Pentru ce? Fața lui continua să fie împietrită.

– Pentru că mă iubești.

A ridicat ochii spre el, căutându-i privirea:

– Îți pare rău că mă iubești?

– Nu, a spus el.

– Vreau să știi ceva. Sînt pe deplin în puterea ta, mai mult decît ai putea fi tu într-a mea. Te iubesc. L-a simțind înfiorîndu-se la auzul acelor cuvinte. Te iubesc, i-a repetat.

– Sophia, a murmurat el, nu cred că voi reuși să-l salvez pe Gentry de la ștreang. Nici nu sînt foarte doritor să încerc. Nu-i pot trece cu vederea faptele, chiar dacă este fratele tău. Și cred că este iremediabil pierdut. A dovedit-o de prea multe ori.

Ea a clătinat din cap.

– A dus o viață grea...

– Știu, a întrerupt-o el. Doar tu ai putea să continui să-l iubești pe fratele care te-a șantajat.

– Nimeni nu i-a dat prilejul să se schimbe, i-a răspuns ea. Dacă i s-ar da șansa să înceapă o nouă viață... gîndește-te ce fel de om ar putea deveni.

– Mă tem că nu am suficient de multă imaginație, a venit răspunsul lui ironic. Gata cu Gentry. E suficient pentru o singură zi.

– Bine, i-a spus Sophia, deși era evident că nu ar fi vrut să renunțe la subiectul discuției lor. Cum vrei să ne petrecem seara?

– Mi-e foame, a murmurat Ross, mîngîindu-i sînul. Vreau cina... și apoi *asta*. Ce zici, ești de acord?

Datorită faptului că Ross se pregătise minuțios, pînă în clipa aceea nu avuseseră loc demonstrații ale susținătorilor lui Nick Gentry. Se așteptau însă la unele mișcări în ziua următoare. Drept pentru care Bow Street fusese împînzit cu polițiști și agenți, iar cei care încercau să se adune la Newgate erau îndepărtați imediat. Familiile magistratilor fusese anunțate să se baricadeze în case iar funcționarii de la bănci și distilerii precum și bijuterii primiseră arme ca să se poată apăra de eventuale jafuri. Sophia refuzase cu vehemență să părăsească Londra. Nu voia să fie trimisă la Silverhill Park, lîngă Catherine și Iona, în timp ce aici se hotăra soarta fratelui ei.

Ceva mai tîrziu Sophia stătea în salon, gîndindu-se la ce se putea face pentru fratele ei. O durea capul, tîmplele îi zvîcneau. Ross nu venise la masă ci doar trimisese în cîteva rînduri după cafea. O mulțime de oameni se perindau prin biroul lui.

Se apropia seara iar orașul era plin de patrule înarmate care încercau să țină totul sub control. Trimis cu un mesaj la un judecător din Finsbury Square, Ernest s-a oprit cîteva clipe ca să-i spună cum stăteau lucrurile.

– I-am auzit pe sir Ross și pe sir Grant vorbind. Se mirau foarte tare că oamenii nu au făcut un scandal monstru când au aflat de arestarea lui Gentry. Spuneau că este un semn că mulți au trecut în tabăra adversă și sînt acum împotriva lui. Ernest a clătinat din cap, dezamăgit de lipsa de loialitate a maselor. Bietul *Cîine negru*, a murmurat. Sînt niște ingrati cu toții.

– Îți mulțumesc, Ernest, i-a spus ea. Ai grijă când ieși pe stradă. N-aș vrea să pățești ceva.

El a roșit, impresionat de grija ei:

– Oh, nu mă atinge nimeni nici cu un deget, doamnă.

A ieșit în grabă iar Sophia rămas din nou singură cu gândurile ei. Soarele a apus iar Londra a fost învăluită de întunericul fierbinte al nopții. Chiar în clipa în care s-a gândit să se pregătească de culcare, Ross a intrat în apartamentul lor. Începuse să se dezbrace de cămașa umedă de transpirație încă de când a trecut pragul.

– Vreo veste? I-a întrebat urmîndu-l în dormitor. Ce face fratele meu? Se agită lumea pe la porțile închisorii? Înnebunesc stînd aici, fără să știu ce se întîmplă.

– Totul este relativ calm, i-a răspuns Ross turnînd apă într-un lighean din porțelan. Îmi aduci te rog o cămașă curată?

Ea s-a grăbit să o aducă.

– Unde te duci? Trebuie să mănînci ceva, mai întîi. Măcar un sandviș...

– N-am timp, i-a răspuns Ross băgându-și cămașa în pantaloni. Și-a aranjat gulerul și și-a legat nodul la cravată. Mi-a venit o idee cu câteva minute în urmă. Mă duc pînă la Newgate și nu cred să întîrzii prea mult. Să nu stai trează așteptîndu-mă. Dacă am vreo veste cît de cît importantă te trezesc.

– Te duci la fratele meu? Sophia a scos repede din dulap o haină gri și l-a ajutat să o îmbrace. De ce? Ce idee ți-a venit? Vreau să merg cu tine!

– Nu ai ce căuta la Newgate.

– Te aștept afară, în trăsură, a insistat ea cu disperare. Poți să-i dai vizitiului un pistol. Și sînt patru-le jur-împrejurul închisorii, nu-i așa? Voi fi la fel de în siguranță acolo ca și aici. Oh, Ross, o să înebunesc dacă mai stau mult aici! Trebuie să mă iei cu tine! Te rog, doar e fratele meu.

Luat prin surprindere de avalanșa de cuvinte, Ross a privit-o cu asprime. Sophia a știut că se pregătea să o refuze. La fel de bine însă știa că el îi înțelegea îngrijorarea.

– Jură că rămîi în trăsură, i-a cerut.

– Da!

l-a susținut privirea și a tras o înjurătură printre dinți.

– Du-te și ia-ți haina.

L-a ascultat imediat, temîndu-se ca nu cumva să se răzgîndească.

– Spune-mi ce idee ți-a venit.

Ross a clătinat din cap:

– Încă mă mai gîndesc. Și n-aș vrea să-ți faci speranțe, în caz că nu reușesc.

Newgate servea și ca adăpost temporar pentru cei care așteptau să fie judecați sau condamnați. Cei care fuseseră închiși spuneau numai povești de groază despre iadul de acolo. Pereții vechi răsunau de urletele și gemetele prizonierilor legați cu lanțuri în celulele lor, asemenea animalelor. Temnicerii erau cruzi și adesea corupți, iar mulți dintre ei erau dezechilibrați mintal. O dată, după ce dusese un condamnat la Newgate, Eddie Sayer le spusese celorlalți agenți din Bow Street că paznicii îl speriau chiar mai mult decît prizonierii.

Deși cei întemnițați aveau de suferit iarna din cauza frigului, nu se compara cu duhoarea din zilele fierbinți de vară. Cînd Ross a cerut să fie dus în celula lui Gentry a văzut hoarde de gîndaci alergînd pe podele și șobolani care fugeau la vederea ghetelor grele. Strigăte de disperare se auzeau din celulele de jos. Pe Ross îl enerva gîndul că își lăsase soția să aștepte în trăsură, chiar la intrare. Regreta amar această decizie, dar se consola cu ideea că era bine păzită de un servitor înarmat, de vizitiu și de doi agenți, și ei înarmați cu pistoale. Nick Gentry era chiar în inima închisorii, numită *camera diavolului*, de unde nu scăpase nimeni, niciodată.

– Gentry e foarte tăcut, i-ă spus Eldridge, șeful temnicerilor. Era un individ masiv, cu ochi bulbucați,

care nu se deosebea prea tare de cei închiși acolo. Avea chelie în creștet, dar din lateral atâneau șuvițe lungi de păr gras care îi fluturau pe spate în timpul mersului. Eldrige era unul dintre puținii gardieni cărora le plăcea munca lor. Poate și pentru că învățase să facă bani frumoși, vânzându-le ziarelor londoneze poveștile condamnaților sau ultimele lor confesiuni, înainte de eșafod. Fără îndoială că avea să facă bani buni și de pe urma poveștii lui Nick Gentry.

– N-a scos un cuvânt toată ziua, a mormăit Eldridge. Ce poveste să vînd eu dacă-și ține tot timpul gura, te întreb?

– Un ingrat, l-a aprobat ironic Ross.

Gardianul l-a condus spre intrarea în *camera diavolului*. O fereastră lată fusese tăiată în ușa masivă de stejar, pentru ca prizonierii să poată vorbi cu vizitatorii.

– Gentry! l-a strigat Eldridge. Ai un vizitator!

Nu s-a auzit nici un răspuns.

Ross s-a încruntat:

– Unde este gardianul?

Eldridge s-a întors cu fața spre el.

– Nu au gardian, sir Ross. Nu e nevoie.

– Am dat ordine clare să fie un gardian la ușă, a spus Ross cu asprime. Nu numai ca să împiedice orice tentativă de evadare, dar și pentru siguranța lui Gentry!

Eldridge a izbucnit în rîs:

– Să evadeze? Nimeni nu scapă din *camera diavolului*. În plus, i-am pus cătușe și i-am atârnat lanțuri cu greutate de picioare. Nici un prizonier, viu sau mort, nu poate ieși de aici fără *asta*. A scos o cheie din buzunar și s-a chinuit să deschidă ușa.

Ușa a scîrțâit din greu când a fost deschisă.

– Vezi? a spus Eldridge satisfăcut când a intrat, purtînd o lampă în mîna stîngă. Gentry este... S-a dat un pas înapoi, surprins: la naiba!

Ross a clătinat din cap văzînd celula goală.

– Dumnezeule! a murmurat cu un amestec de furie și admirație față de iscusința cumnatului său. Un cui îndoit strălucea alături de grămada de lanțuri de pe podea. Gentry reușise să desfacă pe întuneric încuietorile cătușelor și lacătele lanțurilor de la picioare. O bară de fier lipsea de la fereastra din celălalt capăt al încăperii. Nu-și dădea seama cum de reușise să se strecoare printr-o deschizătură atît de mică, dar o făcuse. Probabil că își dislocase un umăr ca să poată trece.

– Când a fost văzut ultima oară? l-a chestionat Ross pe gardianul care rămăsese cu gura căscată.

– Cam acum vreo oră, cred, a mormăit Eldridge. Ochii îi ieșiseră din orbite și transpira abundant.

Ross s-a uitat pe fereastră interioară și și-a dat seama că Gentry se folosise de bara de metal ca să dărîme zidul din paiantă al celulei învecinate. A încercat să-și amintească planul închisorii pe care îl avea atârnat pe unul dintre pereții biroului său.

l-a aruncat o privire ucigătoare temnicerului:

– Cheia aceasta se potrivește la toate celulele de pe etaj?

– C-cred...

– Dă-o înapoi. Acum mișcă-ți fundul la parter și spune-le celor care m-au însoțit aici că Gentry a evadat. Vor ști ce au de făcut.

– Da, sir Ross! Eldridge a luat-o la fugă cu o viteză neobișnuită pentru un bărbat cu greutatea lui. A luat și lampa cu el, lăsându-l pe Ross în întuneric.

Cu ajutorul cheii, Ross a deschis ușa celulei învecinate și a pornit pe urmele cumnatului său.

– Naiba să te ia, Gentry! a spus în barbă, simțind cum șobolanii încercau să i se agațe de picioare. Te spînzur cu mîna mea după ce te prind, doar pentru că m-ai făcut să trec prin asta.

Respirînd greu din cauza efortului, Nick Gentry a ajuns pe acoperișul închisorii. A pus cu grijă piciorul pe un perete exterior care făcea legătura cu clădirea învecinată. Zidul nu era foarte gros și stătea să se dărîme, dar era singura cale spre libertate. Dacă ajungea de cealaltă parte și intra în clădire putea să iasă mai apoi în stradă și de acolo să se facă nevăzut. Iar atunci ar fi fost de neoprit, pentru că el cunoștea Londra ca nimeni altul. Nimeni nu îl putea găsi dacă nu voia el asta.

Nick a pășit cu grijă, ca o felină, încercînd să nu privească în jos. A pus un picior în fața celuilalt, cu grijă, încercînd să-și păstreze mintea limpede. Un

gînd nu-i dădea însă pace: gîndul la Sophia. Dacă părăsea Londra nu avea să o mai vadă niciodată. Nu credea că o iubea, pentru că era incapabil de un asemenea sentiment. Dar simțea că i se strîngea sufletul la gîndul că o va părăsi, pentru că simțea că-și pierdea totodată și ultima fărîmă de decență din viața lui. Ea era singura persoană de pe pămînt care ținea la el, care ar fi continuat să țină la el indiferent de ce ar fi făcut.

Un pas, încă unul, piciorul stîng, dreptul... Nick a îndepărtat gîndurile la sora lui și s-a gîndit încotro să se îndrepte. Putea să o ia de la capăt în altă parte, sub un alt nume. Ideea ar fi trebuit să-l înveselească, dar l-a cufundat și mai adînc în tristețe. Obosise să stea mereu într-un echilibru fragil, să nu se poată relaxa niciodată. Se simțea la capătul puterilor, de parcă ar fi avut o sută de ani, nu douăzeci și cinci. Ideea unui nou început îl revolta. Dar era singura lui șansă.

O porțiune din perete s-a prăbușit sub talpa lui. Bucăți de mortar au căzut cu zgomot pe pămînt. Nick s-a luptat să-și recapete echilibrul, cu brațele desfăcute, controlîndu-și respirația. Și-a continuat cu grijă drumul, bazîndu-se mai mult pe instinct decît pe vedere. De jos nu răzbăteau prea multe zgomote, doar cîteva patrule treceau în sus și-n jos, din timp în timp. Cei cîteva demonstranți care încercaseră să se adune la poarta închisorii fuseseră risipiți imediat. Nick nu se așteptase să fie atît de puțini la număr. A zîmbit cu amărăciune, dîndu-și

seama că popularitatea lui nu mai era ce-a fost. *Niște ticăloși nerecunoscători*, a murmurat.

Din fericire nimeni nu a observat silueta de pe acoperișul închisorii. Printr-un miracol al lui Dumnezeu – sau al diavolului – Nick a reușit să ajungă pe acoperișul celălalt și de acolo într-o încăpere care părea a fi un birou. Își făcuse vînt pe fereastra lăsată deschisă de vreun funcționar neglijent.

– Aproape am reușit, a murmurat Nick îndreptîndu-se spre scările care aveau să-l ducă în stradă.

Două minute mai tîrziu, Nick ieșea pe ușa a ceea ce se dovedise a fi o fabrică de mobilă. A înaintat cu grijă, pe lîngă perete, înarmat cu un cuțit și cu un băț gros.

A înlemnit cînd a auzit un pistol armîndu-se.

– Rămîi pe loc, a auzit o voce de femeie.

Uimit, a întreat:

– Sophia?

Sora lui era acolo, singură, cu un pistol în mîna, cu privirea ațintită asupra lui.

– Să nu îndrăznești să fugi! I-a avertizat ea.

– Cum naiba ai ajuns aici? a întreat-o. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Este periculos și... pentru numele lui Dumnezeu, lasă pistolul jos! Te poți răni.

Ea nu s-a clintit.

– Dacă-l pun jos o să fugi.

– Nu te cred în stare să mă împuști.

I-a răspuns cu calm:

– Nu putem afla decît într-un singur fel, nu-i așa?

Nick a oftat.

– Nu ții deloc la mine, Sophia?

– Bineînțeles că țin. De aceea a trebuit să te opresc. Soțul meu a venit să te ajute.

– Pe dracu'. Nu fii proastă. Lasă-mă să plec, la naiba!

– Îl vom aștepta împreună pe Ross, a spus ea, încăpățînată.

Cu coada ochiului Nick a văzut o patrulă și cîțiva agenți apropiindu-se. Era prea tîrziu. Sora lui îi distrusese singura șansă de a scăpa. A lăsat jos armele. Bine. Îl va aștepta pe Cannon. Iar atunci Sophia va afla că prețiosul ei soț o mințise. Chiar își dorea ca el să i se dezvăluie așa cum era, pentru ca Sophia să înceteze să-l mai idolatrizeze.

– Bine, a spus. O să-l las pe soțul tău să mă ajute – să ajung la spînzurătoare.

CAPITOLUL 18

Ross era plin de mizerie cînd a ajuns pe acoperișul închisorii. Se simțea de parcă niciodată nu avea să mai fie curat și a inspirat adînc aerul curat al serii, mult diferit de ce respirase înăuntru. A ajuns pe marginea acoperișului și a dat de zidul care făcea legătura cu clădirea învecinată. A înjurat printre dinți, frustrat. Nu avea cum să știe cît de departe ajunsese Gentry.

A încercat cu piciorul zidul, descoperind că era la fel de instabil ca nisipurile mișcătoare. Al naibii să fie dacă va încerca să facă ceea ce și un circar ar refuza, și-a spus. Înainte să apuce să se retragă a auzit o voce de femeie venind de jos:

– Ross?

Inima i-a stat în loc cînd a văzut silueta firavă a soției lui, patru etaje mai jos.

– Sophia? a strigat el. Dacă ești tu, te omor din bătaie!

– Gentry așteaptă aici, împreună cu mine, s-a auzit din nou vocea ei. Să nu cumva să încerci să sari pe peretele acela!

– Nici nu aveam de gând, i-a răspuns, încercînd să-și potolească furia. Nu te mișca.

Îi s-a părut că a durat o veșnicie pînă cînd a coborît etaj cu etaj, alergînd acolo unde era posibil, ignorînd țipetele și epitetele celor pe lîngă care trecea. Cînd a ieșit în sfîrșit în stradă a văzut că se adunaseră cîțiva privitori, o patrulă călare și pe agenții Sayer și Gee, cu toții așteptînd la o distanță respectuoasă de Sophia și cel pe care-l capturase.

– Sir Ross, a spus Sayer, a ajuns înaintea noastră și ne-a spus să stăm aici, altfel...

– Țineți-i pe toți la distanță pînă termin aici, a răbufnit Ross.

Agenții l-au ascultat imediat și i-au împins pe gură-cască mai departe. Ross s-a apropiat de soția ei. Trăsăturile Sophiei s-au relaxat cînd l-a văzut lîngă ea. l-a întins pistolul fără un cuvînt.

– De unde l-ai luat? a întrebat-o, încercînd să-și controleze tonul.

– L-am luat de la vizitiu. Nu a fost vina lui, Ross, l-a scuzat ea. Îmi pare rău, dar l-am auzit pe gardian spunîndu-i lui Sayer că Gentry a evadat... și au plecat...iar cînd m-am uitat pe geam l-am văzut pe fratele meu pe acoperiș și...

– Vorbim mai tîrziu, a întrerupt-o Ross. Trebuia să rezolve problema cît mai curînd.

S-a uitat spre Gentry care a strîmbat din nas:

– Deci așa ai tu grijă de sora mea? E pe mâini bune, nu-i așa? Dă ocol pușcăriei în miez de noapte cu un pistol în mână!

– John! a protestat Sophia.

Ross a făcut-o să tacă punându-i mâna pe ceafă.

– Ai avut noroc că te-a oprit.

– Da, sînt al naibii de norocos, a mormăit Gentry.

Ross l-a privit lung, întrebîndu-se dacă nu cumva făcea o greșeală cumplită. Probabil că făcea. Avea un plan cu ajutorul căruia își putea salva cumnatul și putea aduce beneficii biroului din Bow Street. Era însă extrem de riscant. În Gentry sălășluiau mai mulți oameni: bărbatul curajos care prindea răufăcători, lordul sinistru al lumii subterane, eroul, diavolul. În mod curios, Gentry părea prins undeva la mijloc, incapabil să decidă încotro voia să se îndrepte. Dar odată intrat pe mâini bune și modelat de o voință mai puternică decît a lui...

Nimeni nu i-a dat prilejul să se schimbe, îi spusese Sophia. Dacă i s-ar da șansa să înceapă o nouă viață... gîndește-te ce fel de om ar putea deveni.

Ross voia să-i dea această șansă, de dragul Sophiei. Dacă nu încerca să-i salveze fratele, această prăpastie avea să rămînă mereu între ei.

– Îți fac o ofertă, i-a spus Lui Gentry. Te sfătuiesc să o cîntărești cu atenție.

Bărbatul i-a zîmbit cinic.

– Se anunță interesant.

– Știi câte dovezi am împotriva ta. Pot să le fac să dispară, dacă vreau.

Gentry l-a privit brusc interesat, de parcă se pregătea să se târguiască cu el.

– Cum rămîne cu martorul care vrea să depună mărturie?

– Mă descurc și cu el.

– Cum?

– Nu te privește pe tine. Ross nici nu s-a uitat la Sophia, deși a auzit-o exclamînd. I-a simțit uimirea: el era dispus să abdice de la principii pentru fratele ei. În cei doisprezece ani în care servise sistemul judiciar el nu se abătuse niciodată de la calea cea dreaptă. Tăinuirea dovezilor și manipularea martorilor erau de neconceput pentru el. A continuat: drept răsplată pentru eforturile mele vreau să faci și tu ceva.

– Bineînțeles, i-a răspuns ironic Gentry. Nu e greu de ghicit. Vrei să plec din țară, să dispar fără urmă.

– Nu. Vreau să devii agent.

– Ce? a întrebat Gentry.

– Ross? a spus și Sophia, în același timp.

Dacă nu ar fi fost atît de concentrat, pe Ross l-ar fi amuzat privirile aruncate de cele două perechi de ochi albaștri, identici.

– Nu te juca cu mine, Cannon, i-a spus Gentry. Spune-mi ce vrei de la mine și...

– Te mîndrești cu priceperea ta de a prinde hoți. Să vedem dacă ești în stare să o faci și respectînd

regulile. Fără brutalitate, minciuni, dovezi contrafăcute.

Gentry părea înspăimîntat de ideea de a deveni funcționar public.

– De unde ți-a venit o asemenea idee nebunească?

– Mi-am amintit ce mi-a spus Morgan... că agentul și criminalul pe care îl prinde sînt cele două fațete ale aceleiași monede.

– Și crezi că Morgan va avea încredere în mine?

– Nu de la început. Va trebui să-i câștigi încrederea, zi după zi.

– Al naibii să fiu dacă o să mă căciulesc în fața nefericiților tăi de agenți în uniformă roșie!

– Atunci te duc eu însumi la spînzurătoare. Am de gînd să păstrez toate dovezile împotriva ta și le voi folosi la primul semn că nu-ți faci datoria așa cum dorește Morgan.

– Și de unde o să știi că nu o s-o iau la goană?

– Dacă o faci, vin eu însumi după tine și te omor. Viața surorii tale, ca să nu mai vorbesc de a mea, va fi mult mai tihnită fără tine.

Ostilitatea plutea prin aer. Ross și-a dat seama că Gentry îi luase în serios amenințările. A așteptat răbdător ca el să cîntărească fiecare alternativă.

Tînărul i-a aruncat o privire plină de ură.

– Ai de gînd să te folosești de mine. Voi fi ca o pană cu care să-ți împodobești pălăria. Cu ajutorul meu vei obține tot ce-ți dorești pentru agenții tăi din

Bow Street. Ziarele vor urla că l-ai convertit pe Nick Gentry. Va trebui să-mi trădez toți cunoscuții, să depun mărturie împotriva tuturor complicilor mei. Iar după ce voi fi disprețuit de orice femeie, bărbat sau copil de la Dead Man's Yard pînă la Gin Lane, mă vei trimite să prind hoți și criminali în locurile unde sînt urît cel mai tare. Și mai presus de toate îmi vei oferi un salariu de mizerie.

Ross s-a gîndit atent la tot ce-i spusese.

– Da, i-a răspuns. Cam așa va fi.

Gentry a rîs amar.

– Du-te și spînzură-te, Cannon!

– Să înțeleg că accepți?

Gentry a dat scurt din cap.

– O să regret amarnic. Dacă mă spînzurai terminam repede cu toate.

– Iar acum că ne-am înțeles te voi duce înapoi în celulă. Vei fi eliberat mîine dimineată. Pînă atunci eu mă voi ocupa de celelalte aranjamente.

– Ross, a spus Sophia. John trebuie neapărat să se întoarcă acolo în seara asta?

– Da. Ochii lui o provocau să protesteze.

Prudentă, Sophia și-a ținut gura, deși era clar că ar fi vrut să pledeze pentru fratele ei.

– Nu-i nimic, Sophia, i-a șoptit Gentry. Am fost în locuri și mai îngrozitoare. I-a aruncat o privire lui Ross. Și asta mulțumită soțului tău.

În cei zece ani de cînd lucrau împreună, Ross nu reușise să-l surprindă pe sir Grant Morgan așa

cum o făcuse acum. Se întorsese în Bow Street și se dusese direct în biroul lui Morgan. După care îi povestise totul despre înțelegerea făcută cu Gentry.

Morgan îl privea total nedumerit:

– Ce-ai spus? Nick Gentry nu are cum să devină agent!

– De ce nu?

– Pentru că este Nick Gentry, de-aia!

– *Tu* îl poți transforma în agent.

– Oh, nu! a exclamat vehement Morgan, clătinînd din cap. Dumnezeule, nu! Nu m-am plîns de munca enormă pe care mi-ai pus-o în cîrcă, nici de încercările la care mă supui necontenit. Iar dacă vei vrea într-adevăr ca eu să-ți iau locul voi face tot ce-mi stă în puteri să mă achit de această sarcină. Dar al naibii să fii dacă pleci și mă lași cu Nick Gentry pe cap! Dacă chiar crezi că poate fi agent, atunci să faci bine să rămîi și să-l instruiеști chiar tu!

– Tu ești mai în măsură să-l strunești. Și tu ai fost agent, și tu vii de pe stradă, de acolo de unde vine și el. Și nu uita că are doar douăzeci și cinci de ani. Este încă suficient de tînăr ca să se lase influențat.

– Este iremediabil pierdut, iar tu știi asta.

– Cu timpul, a continuat Ross ignorîndu-i protestele, Gentry ar putea deveni cel mai bun om al tău. Va prelua cele mai riscante cazuri fără să cli-

pească. Îți pun la dispoziție o armă, Grant. Una pe care va trebui să o folosești cu pricepere.

– Sau una care îmi va exploda în față, a mormăit Morgan. S-a sprijinit de spătarul scaunului și s-a uitat încruntat spre tavan. Cu siguranță își imagina cum îl va pregăti pe Nick Gentry. A izbucnit într-un rîs ironic: s-ar putea să merite, totuși. După cît ne-a dat de furcă, o să-mi facă plăcere să-l alerg, să scot sufletul din el.

– Înseamnă că te mai gîndești.

– Am de ales?

Ross a clătinat scurt din cap.

– Așa ziceam și eu. La naiba! Sper să te retragi curînd, Cannon.

Sophia era deja în pat cînd Ross a intrat în camera întunecată. Nu s-a mișcat, nu a scos nici un cuvînt, sperînd ca el să creadă că dormea. El se abținuse tot drumul de la Newgate spre casă și știa prea bine că voia să rămîină singuri, în intimitatea apartamentului lor. Iar acum venise momentul să dea seamă. Poate că dacă așteptau pînă dimineață furia lui se mai domolea.

Din nefericire Ross nu a părut deloc dispus să mai aștepte. A aprins lampa și a dat flacăra mare.

Sophia s-a ridicat încet în șezut și i-a zîmbit împăciuitor.

– Ce a zis sir Grant cînd i-ai spus...

– Discutăm despre asta mai tîrziu, a spus el ferm, nelăsîndu-se distrăs. S-a așezat pe pat și

și-a pus mâinile de-o parte și de alta a ei, ținînd-o captivă. Acum vreau să discutăm despre ce ai făcut tu. Vreau să-mi explici de ce ai riscat într-o asemenea măsură cînd știi cît de mult țin la siguranța ta!

Sophia s-a sprijinit de perne și i-a ascultat prelegerea. Știa că era furios doar pentru că o iubea, așa că i-a ascultat cu atenție fiecare cuvînt. Cînd a terminat – sau poate a făcut doar o pauză, să-și tragă răsufierea – ea a izbucnit, cuprinsă de remușcări:

– Ai perfectă dreptate. Ar fi trebuit să rămîn în trăsură, așa cum mi-ai spus.

– Așa este, a șoptit Ross, părăind să se îmblînzească. Era evident că ea nu voia să se certe.

– Ai experiență, știi ce trebuie făcut în asemenea situații. Nu m-am pus numai pe mine în pericol, am riscat și viața copilului nostru. Îmi pare foarte rău pentru asta.

– Ar trebui să-ți pară.

Sophia și-a sprijinit capul pe umărul lui.

– Nu ți-aș da niciodată cu bună știință motive de îngrijorare.

– Știu asta, i-a răspuns el. Dar al naibii să fiu dacă voi lăsa să mi se ducă vestea că nu-mi pot ține în frîu nevasta!

Sophia a zîmbit, ascunzîndu-și fața la pieptul lui.

– Nimeni nu ar îndrăzni să creadă așa ceva. Ross... ce ai făcut pentru fratele meu este de-a dreptul minunat.

– N-am făcut-o pentru el. Ci pentru tine.
– Știu. Și te ador pentru asta. I-a slăbit cu gesturi blânde nodul cravatei.

– Doar pentru asta?

– Pentru o mie de alte motive. Și-a lipit sînul de pieptul lui. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult te iubesc. Cîtă nevoie am de tine.

Ross a renunțat la prelegere și și-a scos cămașa, trăgînd-o peste cap. A aruncat-o pe podea iar cînd s-a întors din nou spre Sophia a văzut că zîmbea.

– Ce este atît de amuzant? a întrebat, ridicîndu-i cămașa de noapte.

– Mi-am amintit că în argoul cockney „nevastă” este sinonim cu „necazuri”. Se potrivește în cazul meu, nu crezi?

Ochii lui Ross au strălucit. S-a aplecat și a sărutat-o.

– Mă descurc eu cu toate, a asigurat-o și și-a petrecut întreaga noapte dovedindu-i.

EPILOG

După nașterea fiicei lor, doctorul Linley a spus că a fost prima dată când s-a temut mai mult pentru tată decît pentru sănătatea mamei. Ross rămăsese într-un colț al camerei, în ciuda tuturor eforturilor de a-l da afară. A rămas așezat pe fotoliu, ținîndu-se strîns de brațele acestuia. Deși chipul lui nu trăda nimic, Sophia știa cît îi era de teamă. Printre contracții a încercat să-l liniștească, să-i spună că era bine, că durerea era îngrozitoare dar suportabilă. Într-un final, însă, a uitat de prezența lui.

– Ești tare tăcută, i-a spus Linley, zîmbindu-i încurajator. Poți să țipi cînd simți durerea, dacă te ajută. În acest punct al travaliului, multe dintre pacientele mele mi-ar fi blestemat deja tot arborele genealogic.

Sophia a zîmbit slab și a clătinat din cap.

– Mi-e teamă să nu leșine Ross dacă mă aude.

– Va supraviețui, i-a răspuns sec Linley.

Spre sfârșit, când durerea a devenit de nesuportat, ea a țipat iar Linley i-a sprijinit capul și i-a apropiat o batistă umedă de nas

– Inspiră, i-a șoptit.

Ța l-a ascultat și a inhalat vaporii dulci, amețitori care i-au îmblânzit durerea și i-au oferit câteva momente de euforie.

– Oh, îți mulțumesc. Ce este?

Ros s-a apropiat imediat, suspicios.

– Nu este periculos? a întrebat el.

– Este oxid de nitrogen, i-a răspuns calm Linley. I se mai spune și gaz ilariant. Lumea îl inhalează la petreceri, ca să se distreze. Dar un coleg de-al meu, Henry Hill Hickman l-a folosit împotriva durerii la extracțiile dentare. L-am folosit și eu de câteva ori la femeile în travaliu și se pare că are efect și pe deasupra este și inofensiv.

– Nu-mi place să știu că faci experimente pe soția mea... a început Ross.

Sophia l-a întrerupt, cuprinsă de o nouă durere, și mai puternică. L-a prins pe doctor de încheietură:

– Nu-l asculta, a gemut. Unde e batista?

După câteva minute venea pe lume Amelia Elizabeth Cannon.

A doua zi, Sophia își alăpta copilul și se uita la Ross, cerându-și parcă scuze din priviri. În sinea ei era entuziasmată de fiica ei, dar știa că orice bărbat își dorea ca primul născut să fie băiat. Ross

era un gentleman, așa că nu avea să se arate dezamăgit, dar Sophia știa că întreaga familie Cannon, și în special bunicul, și-ar fi dorit ca numele să le fie dus mai departe.

Ross mîngîia cu vîrfurile degetelor căpșorul fiicei lui. Sophia a vorbit încet:

– Sînt sigură că următorul va fi băiat.

El a ridicat ochii de la copil și a privit-o nedumerit.

– Mi-aș dori să fie tot fată.

Sophia a zîmbit neîncrezătoare.

– Ești foarte drăguț pentru că spui asta, dar toată lumea știe că...

– Amelia este tot ce mi-am dorit, a spus el hotărît. Este cel mai frumos copil din cîți am văzut, este perfectă. Dăruiește-mi o mulțime de fiice și voi fi cu adevărat fericit.

Sophia i-a luat mîna și i-a sărutat-o.

– Te iubesc, i-a spus. Și sînt atît de bucuroasă că nu te-ai însurat cu altcineva, înainte să te cunosc.

Ross s-a aplecat și a sărutat-o lung, tandru.

– Ar fi fost imposibil.

– De ce? S-a sprijinit de brațul lui, continuînd să țină fetița la sîn.

– Pentru că te așteptam pe tine, iubirea mea.

SFÎRȘIT

**Puteți face comenzi
la următoarele nr. de telefon:**

**021.337 1443
0763.253.003**

El amante de Lady Sophia

La ciudad de Londres, a comienzos de la era victoriana, es escenario de una encarnizada lucha contra el crimen, que no respeta clases sociales.

Desde la muerte de su hermano menor, Lady Sophia Sydney tiene un solo objetivo: seducir al juez que lo envió a prisión, y destruirlo política y personalmente.

Ross Cannon es el magistrado más poderoso de Londres, y su reputación es imaculada. Conocido como el Monje de Bow Street por el celibato en que vive desde que murió su esposa, desde el primer momento parece una persona muy diferente de lo que esperaba Sophia. Pero ella tiene una misión que cumplir, y logra introducirse en el despacho de Cannon y finalmente en su casa, utilizando todos sus encantos para volverlo loco de desco...

Sophia sabe que Ross se está enamorando de ella. Lo que no sabe —o no quiere ver— es que la pasión que ha encendido no dejará indemne su propio corazón.

"Lisa Kleypas tiene una increíble habilidad para crear personajes que no parecen de ficción. Los diálogos son ingeniosos y las escenas de amor, espléndidas."

Sandy Coleman, *All About Romance*

Bestsellers Emozioni

~ Le storie che hai voglia di leggere ~

Londra, 1830. Sir Ross Cannon, riservato e ascetico, è il celebre capo degli agenti di Bow Street. Lady Sophia Sydney è certa che sia stato lui ad avere causato la fine di suo fratello, morto in carcere dopo essere stato condannato per furto proprio da Cannon; ed è decisa a smascherarlo. Si fa quindi assumere come sua assistente, per sedurlo e poi rovinarne la reputazione sollevando uno scandalo di cui tutta Londra parlerà. E in effetti, giorno dopo giorno, Ross rimane sempre più invischiato nella trappola che la bella fanciulla gli ha teso. Ma quello che Sophia non ha previsto è che vivere a fianco di quell'uomo così intrigante farà vacillare ogni sua certezza. E soprattutto i suoi sentimenti e i suoi feroci propositi di vendetta...

*«Un eccezionale romanzo d'ambientazione vittoriana:
la Kleypas è un'indiscussa maestra della narrativa femminile.»*

PUBLISHERS
WEEKLY

ART DIRECTOR: GIACOMO CALLO
PROGETTO GRAFICO: ELENA GIAVALDI/GIANNI CAMUSSO
GRAPHIC DESIGNER: SUSANNA TOSATTI
IN COPERTINA: FOTO © PAM FRANCIS/GETTY IMAGES

€ 9,50

ISBN 978-88-04-58342-4

9 788804 583424

Oare de ce își caută lady Sophia un amant? Va putea oare să-l seducă pe cel mai râvnit bărbat din Londra?

Lady Sophia Sydney ar face orice să-l prindă în mrejele ei pe inaccessibilul sir Ross Cannon. Țelul ei: să-i distrugă reputația și să provoace un scandal despre care să vorbească toată Londra. Așa că-și face loc în viața lui, îi câștigă încrederea și ajunge să locuiască în casa lui.

În fiecare clipă prezența ei îl tentează mai presus de rațiune... În fiecare seară, ochii ei îi promet pasiune descătușată, pînă în zori - asta dacă el ar primi-o în patul lui.

Sophia știe că el se îndrăgostește tot mai mult de ea, cu fiecare zi care trece. Dar nu s-a gîndit că s-ar putea îndrăgosti la rîndul ei. Și nici că el ar putea să o ceară în căsătorie...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

